

Sınıf hareketi, seçimler ve bahar dönemi

Geride kalan dönem içerisinde, sınıf hareketinin verili tablosunu ortaya koyan önemli gelişmeleri yaşandı. Asgari ücretin tespit edilmesi süreci, MESS Grup TİS'leri ve gelinen yerde milyonlarca işçiyi etkileyecek olan ocak zamları, dönemin öne çıkan gündemleri oldu.

Ekonomik-mali krizin ağır faturasına, toplumun önemli bir kesiminin günbegün yoksullaşmasına ve sermayenin arkası kesilmeyen saldırılarına rağmen, işçi sınıfı ve emekçiler bu aynı dönem içerisinde anlamlı bir çıkış ve mücadele pratiği ortaya koyamadılar. MESS Grup TİS sürecinde metal işçilerinin biriken öfkesinin sözleşme masasına yansması ve grev kararlarının alınması ya da farklı sektörlerdeki tekil işyerlerinde ücret zammı ya da ek zam talepli eylemlerin yaşanması bu gerçeği esası yönünden değiştirmemektedir. Bu olgu günümüz sınıf hareketinin en genel hatlarıyla verili tablosunu yansıtmaktadır.

Güncel planda sınıf hareketini çelişik gibi duran iki ayrı gerçeklik belirlemektedir. İlki, kapitalist krizin yoğunlaştığı sömürüye, ağır çalışma koşullarına ve derinleşen yoksulluğa karşı biriken öfkedir. Bugün işçi sınıfı ve emekçilerin önemli bir kesimi, içerisine itildiği ağır yaşam koşullarından hoşnut değil. Tersine, emekçiler arasında içten içe büyüyen bir tepkiden söz etmek mümkün. Buna rağmen edilgenliğin aşılamaması gerisinde örgütsüzlük, dağınıklık, faşist baskı, bürokratik kuşatma, ideolojik-kültürel yıkım gibi temelli ve önemli sorunlar yer almaktadır. İşte sınıf hareketinin verili tablosunu büyük oranda belirleyen diğer gerçeklik ise tam da budur. İşçi ve emekçiler arasında büyüyen öfke belli açılardan mücadele potansiyelleri biriktirip, yer yer eylemleri çıkışları tetiklese de örgütlü-devrimci sınıf hareketi bunun

ötesinde bir durumdur ve altı çizilen engeller esasen sınıf hareketinin bu yöndeki gelişimini hedeflemektedir.

2022 yılının başında gelişen işçi eylemleri sınıf içerisinde biriken öfkenin bir tür dışa vurumuydu. Dağınık ama yaygın işçi eylemleri adeta bir dalga misali önce kabarmış sonra gerisin geri çekilmişti. Günümüz Türkiye'sinde işçi sınıfı içerisinde bu tür çıkışların potansiyelleri adeta kronikleşmiş biçimde yer almakta, kriz ortamı bunu ayrıca perçinlemektedir. MESS Grup TİS sürecinden ya da asgari ücret gündemi üzerinden yansıyan duraganlık yanıltıcı olmamalıdır. Zira, sermaye cephesinin estirdiği çok yönlü saldırı rüzgarı suları sürekli dalgalandırmaktadır. Bu ise işçi sınıfı ve emekçiler içerisinde büyük oranda ekonomik taleplere dayalı kendiliğinden çıkışları alttan alta mayalamaktadır. Fakat sorunun gelip düğümlendiği nokta örgütlü bir sınıf hareketinin inşasıdır.

Bunun mevzilerinin bugünden şekillendirilmesidir. Bundan 10 yıl önce sınıf devrimcilerinin ve öncü-devrimci işçilerin inisiyatifinde gerçekleştirilen Greif işgali bu konuda yürünmesi gereken yolu ve atılması gereken adımları tüm somutluğu ile ortaya koymaktadır. Greif işgali, tabana dayalı örgütlenmedeki başarısıyla, açığa çıkardığı işçi inisiyatifine ve fiili-meşru mücadele çizgisiyle sınıf hareketinin gelişimi önündeki engellerin nasıl aşılanacağını da pratik bir şekilde ortaya koyan önemli bir deneyimdir ve bu açıdan ondan öğrenilecek çok şey vardır.

Bu nedenle, sınıf içerisinde gelişen öfkeyi büyütme ve örgütlü-bilinçli hale getirmek adına Greif işgali, kendiliğinden patlak verecek olası eylemleri çıkışlara müdahale edip inisiyatif almak adına ise Metal Fırtınası hala daha yol göstermektedir.

YOĞUN GÜNDEMLİ VE ÇOK YÖNLÜ BİR MÜCADELE DÖNEMİ

Sermayenin ve gerici-faşist rejimin ekonomik, siyasi ve ideolojik-kültürel saldırılarını yoğunlaştıracığı yeni bir döneme girmiş bulunuyoruz. Özellikle içerisine girilen seçim sürecinde rejimin baskı ve zorbalık konusunda gemi azya alacağı bir sır değil. Tüm deneyimler ve güncel gelişmeler AKP-MHP iktidarının dışarıda ve içeride Kürt halkını hedef alan saldırılarla toplum içerisinde ırkçı-şovenizmi körpürteceğini, seçim arifesinde düzen muhalefetini bu yolla paralyze etmeye ya da yedeklemeye çalışacağını göstermektedir. Buna paralel olarak toplumsal mücadele güçlerine dönük faşist baskı ve zorbalığın tırmanacağı da aşıkardır. Bu kirli politikanın işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan boyutu ise bir yandan ırkçı-şoven propaganda ile onları sersemletmek, öte yandan sahte seçim vaatleriyle oyalamak ve sınıf cephesinde yaşanacak olası gelişmeleri baskı ve yaskılar yoluyla ezmeştir.

Yaklaşan yerel seçimlerin toplum çapında yaratacağı etkileri görmek için geçtiğimiz yılın deneyimlerine bakmak yeterli olacaktır. 2023 yılına bir önceki yıldan çok daha ağır koşullarda giren işçi sınıfı ve emekçilerin edilgen bir tablo sunmasında genel seçimler önemli bir etken olmuştu. Zira, toplumsal yaşamda biriken sorunların çözümü, emekçilerin özlük talepleri sandığa tahvil edilmiş, düzen cephesi ve reformist sol bu tablonun oluşması için aylar boyunca hummalı bir çalışma yapmıştı. Buna seçim öncesinde yaşanan ve büyük yıkımlara yol açan depremlerin toplumsal yaşama ve mücadelenin seyrine dönük belirleyici etkilerini de eklemek gerekiyor.

Yaklaşan yerel seçimlerin de sınıf ve emekçiler üzerinde ve mücadelenin sey-

rinde 2023 genel seçimleri kadar olmasa da belli etkiler yaratacağı açık. Zira, siyasal planda toplum bir kez daha gerici kutuplaşma içerisine çekilerek taraflaştırılacak, çeşitli vaatler üzerinden emekçilerin gündemi ve dikkati sandıklara çekilmek istenecektir. Halihazırda düzen siyaseti ve reformist sol bunu yapmaktadır.

Bütünlüğü üzerinden önümüzdeki dönemin ve mücadelenin gündemlerine bakıldığında, bir dizi sorumluluğun iç içe geçtiği açıkça görülmektedir. Zira, seçim sürecinin ve bahar gündemlerinin üst üste düştüğü; ekonomik, sosyal ve siyasal saldırıların artacağı ve buna bağlı olarak çok yönlü sorunlar yumağının toplum yaşamında belirgin bir ağırlığa dönüşeceği bir dönemdir söz konusu olan.

Bu verili koşullar, mücadelenin çok yönlü gündemlerini bir arada ele almayı gerektirmektedir. Zira, ekonomik-mali kriz ve buna bağlı biriken sorunları, içeride ve dışarıda tırmandırılan kirli savaş, dünyayı büyük bir yıkıma sürükleyen emperyalist saldırganlığı, artan faşist baskı ve zorbalığı, temel demokratik hak ve özgürlükleri hedef alan saldırıları hem yerel seçim gündemi ile hem de bahar sürecinin tarihsel gündemleriyle bütünlüklü ve birbiri ile ilişkisi içerisinde gündelik mücadelenin konusu haline getirmek, dönemin en temel sorumluluğudur.

Sınıf devrimcileri, bahar dönemi ve yaklaşan seçim sürecini bu geniş kapsamlı gündemler üzerinden ele alarak, güncel planda tüm dikkatlerini ve çabasını bu gündemler üzerinden sınıf hareketine dönük devrimci müdahaleye yoğunlaştıracaklardır. Zira, sınıfın bilincini ve örgütlülüğünü güçlendirmenin, sınıf hareketi içerisinde devrimci mevziler oluşturmanın yolu buradan geçmektedir.

Yerel seçimler ve reformist hayaller

B. Seyit

Yerel seçimler yaklaşıyor. Düzen partiler her seçim döneminde olduğu gibi geniş kesimleri etkilemek için manipülasyon ve sahtekârlıkta birbirleriyle yarışıyorlar. Devlet olanaklarını elinde bulunduran AKP-MHP iktidarı bununla da yetinmiyor, saldırganlığını yeni boyutlara taşıyor. Toplumsal kutuplaşmayı derinleştirmek için terör demagojisinin yanı sıra dinci gerici uygulamaların dozunu her gün daha fazla artırıyor. Devrimci-ilerici güçlere dönük azgın saldırıları devreye sokuyor.

Gerici iktidar son süreçte terör demagojisiyle burjuva muhalefeti bir kez daha kendine yedeklediği gibi sol etiketli kimi parti ve çevreler de bu kervana katıldılar. Sürekli tırmandırılan ideolojik ve fiziki saldırıların ilerici-sol tabanda ve partilerde yarattığı en önemli sonuçlarından biri sosyal şoven eğilimlerin güçlenmesidir.

Gelinen aşamada bunun en uç örneği SİP-TKP oldu. Burjuva cumhuriyeti “bölücü” her türlü saldırıdan koruyacaklarını ilan ederek, Kürt halkına yüz yıldır dayatılan imha, inkâr politikalarına, kirli savaşa ve saldırganlığa kendi cephelelerinden desteklerini açıkladılar. Böylece düzenin uysal “komünistleri” olarak yeni bir konuma geçiş yaptılar. Düzen siyaseti zemininde daha geniş alan elde etme hevesiyle yeni bir yola girmiş bulunuyorlar. Seçimlerin yaklaşması ve daha geniş kesimlerden oy alma hevesleri, bu adımları daha açık ve hızlı atmalarına vesile oldu.

BELEDİYE SOSYALİZMİ YA DA YEREL İKTİDARLAŞMA HAYALLERİ

Bugün parlamentarist sol belediye seçimlerine odaklanmış bulunuyor. Genel seçimlerde umutlarını düzen muhalefetine başarıya bağlayanlar, bunun boşa düşmesinin ardından çözümün kitlelerin örgütlü mücadelesinde olduğunu vurgulamaya başlamışlardı. Ancak bu durum uzun sürmedi. Hızla yerel seçim çalışmalarına adapte oldular. “Sosyalist belediye”, “yerel iktidarlaşma” hayallerini yaymaya başladılar.

Seçimleri, merkezi ve yerel kurumlarıyla düzen gerçeğini teşhir etmenin bir vesilesine dönüştürmek, düzenin yıpranmasını derinleştirerek devrimci mücadelenin önünü açacak adımlar atmak yerine, meşruiyeti geniş kesimler tarafından fazlasıyla tartışmalı hale gelen sandığa

tekrar umut bağlanmasının yolunu döşemeye koyuldular. Sermaye düzeni bir kenara bırakılarak, AKP'ye yerelden kaybettirme hedefi ile “sosyalist belediyeler” hayalini yaymaya başladılar. Bütün politikaların bu ekseninde oluşturulduğu pazarlık masaları kuruldu. Seçimlere yaklaşım buradan belirlenince, burjuva partilerini dahi ceplerinden çıkaracak vaatler havada uçmaya başladı. Kurulu düzene karşı ilkelere dayalı bir mücadele yerini “ne kadar çok belediye alırız” tutumu üzerinden sandık başarısına bıraktı. Düzenin icazet alanında yer edinmek adına herşey mübah sayılmaya başlandı.

DEFNE VE KADIKÖY ÜZERİNDEN YANSIYANLAR

Reformist sol parti ve grupların hesap ve pazarlıklarının en açık görüldüğü alanların başında Defne ve Kadıköy geliyor. Maçoğlu'nun adaylığı ile Defne üzerinden yansıyan TİP ve TKP'nin popülist ve ilkesiz siyaseti, ilerici çevrelerin tartıştığı temel gündemlerden biri haline geldi. Devrimci ilke ve değerleri söylem düzeyinde dahi çarpıtan ve özünden arındıran SMF politikası ise, en

keskin parlamentaristleri bile şaşkınlığa düşüren bir seyir kazandı. “Belediye sosyalistleri”imizin gelinen yerde düzen soluyla esaslı noktalarda bir farklılıkları kalmadı. Onlar belli ki muhalif kesimlerin sandığa güveninin daha fazla sarsıldığı bir dönemde, sandığa tekrar meşruiyet kazandırmak için çalışacaklar.

Kuşkusuz bu çabanın parçası olan parti ve gruplar TİP, TKP, SMF ile sınırlı değil. Yerelerde oluşturulan ittifaklar, bir dizi sol siyasal akımın bu kervana katıldığını gösteriyor. HDP ve etrafında topladığı reformist çevreler de böylesi bir çabanın parçası olarak orta yerde duruyorlar.

DEVRİMCİ İTTİFAKLAR İLKELER ÜZERİNDEN ŞEKİLLENİR!

Solda ilkesiz ittifaklara her gün yenileri ekleniyor. Defne'deki ittifakta olduğu gibi bir dizi yerelde farklı bileşenlerle benzer ittifaklar yapılıyor. Biçim ve bileşim olarak farklılaşan ittifakların esasını ise ilkesizlik oluşturuyor. Tümünün temel kaygısı seçimleri devrimci amaçlar doğrultusunda değerlendirmek değil. Nasıl ve hangi adayla olursa seçimi kazanırız yaklaşımıyla hareket ediyorlar. Defne

gibi çeşitli sol çevrelerin bulunduğu alanlarda bu kaygı daha belirgin öne çıkıyor. TİP'in politikası “seçimlere TİP çatısında girelim, adayın bizim için önemi yok” ekseninde şekilleniyor.

Tutumlarına, elde edilecek belediyeler üzerinden gelecekte parlamentoda daha geniş yer elde etme kaygısı yön veriyor. Bu yaklaşım parlamento ve düzen kurumlarına meşruiyet kazandırmaktan başka bir anlam taşıyor. Yaptıkları ittifakların gerçek zeminini örtmek ve tutumlarına meşruiyet kazandırmak için de çeşitli açıklamalar yapıyorlar. Bu açıklamalarda “sosyalist adaylar kazansın da” yaklaşımının ötesinde, seçimlerin hangi ilke ve değerlerle ele alınması gerektiğine dair muğlak ifadelerin dışında bir şey bulmak mümkün değil. Kadıköy'de kişiler öne çıkarılırken, Defne sol ittifak açıklaması daha farklı bir örnek teşkil ediyor. Açıklama ibretlik biçimde “Defne'ye sosyalizm yakışır” sözleriyle bitiyor.

Merkezi iktidar organlarının burjuvazinin elinde olduğu ve bunun bin bir kolla (vali, emniyet, istihbarat, garnizon, yargı vb.) kendini yerel düzeyde de gösterdiği bir düzende yaşıyoruz. Bu koşullarda yerel “halk yönetimi”nin, ya da Defne'ye

yakıştırdıkları sosyalizmin nasıl gerçekleşeceğine dair bir yanıt verebilmiş değiller. Yine üretim araçları ve tüm zenginlikler burjuvazinin elinde ve denetiminde olduğu sürece, yerel planda halkın temel sorunlarının nasıl çözülebileceğinin bir yanıt da yok ortada. Bu temel önemde gerçeklerin atlandığı seçim çalışmaları kitleleri aldatmaktan öte bir anlam ifade etmiyor. Tüm sorunların kaynağı olan bu düzene karşı mücadeleye de bir şey katmıyor. Aksine mücadeleyi zayıflatmaya ve kitlelerin kurulu düzene ilişkin umut ve beklentilerini artırmaya hizmet ediyor.

Devrimci olma iddiasındaki parti ve hareketler için seçim çalışması, geniş emekçi yığınlara kurulu düzen gerçekliğini anlatma ve devrimci mücadeleye çekme çabalarının yoğunlaştığı bir eksene oturtulmalıdır. Diğer kazanımlar bu eksen üzerinden şekillendirilmelidir. Sandık başarısını merkezine koyan ilkesiz sol ittifakların yaptığının bu olmadığı açıktır.

Örneğin Defne’de sözde “ilkesel” çerçevede ortaklaşanlar, yayınladıkları bildiriye buna dair tek bir vurguya dahi yer vermemişlerdir. Öte yandan, ittifakta yer alanlar, çalışma yürüttükleri her alanda aynı ittifaklar içinde değillerdir. SMF Defne’de TİP’le ittifak kurarken, Kadıköy’de Maçoğlu’nu TKP adayı olarak açıklamakta sorun görmemektedir. İlkelerde birlik sağlanıyorsa, neden her yerde aynı parti çatısı altında ya da bileşimle süreç yürütülmemektedir? Çünkü tutumlarına yön veren ilkeler değil, sandığa endekli pragmatist politikalarıdır.

SEÇİMLERE DEVRİMCİ YAKLAŞIM VE KOMÜNİSTLERİN TUTUMU

Yaratıldığı politik atmosferden faydalanarak kitlelere düzen gerçeğini anlatmak ve mücadeleye çekmek açısından seçimler önemlidir. Seçim çalışmasının niteliğini belirleyen de, onun nasıl ele alındığıdır. Seçimlere yaklaşım devrimci

ilke ve değerlere dayalı, temel stratejik hedefi gözetken, buna uygun taktik politika belirleyen bir eksende mi ele alınıyor, yoksa başlı başına temel stratejik yönelim olarak mı? Yanıt üretilmesi gereken soru budur.

Devrimciler seçimlere katılmayı kategorik olarak reddetmezler. Her araç ve yöntemi kitlelerde devrimci sınıf bilincini geliştirmek, kapitalizme karşı mücadeleyi büyütmek için değerlendirirler. Devrimci seçim politikasının esasını, düzenin ve düzen kurumlarının gerçek yüzünü ve sınırlarını göstermek oluşturur. Elde ettikleri her kazanımı da aynı amaç doğrultusunda değerlendirirler. Sınıf devrimcileri bu alanda önemli bir dizi deneyimin sahibi, tutarlı bir pratiğin temsilcisidirler.

Tarihsel deneyimlerin de bugünün devrimci seçim çalışmaları açısından fazlasıyla yol gösterici oldukları tartışmasızdır. Fakat bu deneyimlerdeki taktik politikalar temel ilkesel yaklaşımlardan soyutlanarak ele alındığı içindir ki, bugünün TKP, TİP, SMF ve diğer burjuva sosyalistlerin pratikleriyle karşı karşıya kalıyoruz. Burjuva sosyalizminin savunucularından, burjuva sosyalizmi ile küçük-burjuva sosyalizmi ekseninde yalpalayıp duranlardan elbette seçim politikalarını devrimci ilke ve değerleri esas alarak belirlemeleri

beklemiyoruz. Sadece devrimci değer ve ilkeleri terk ederken, savunuyormuş gözükmeye çalışmalarına işaret ediyoruz.

Komünistler seçimlere ilişkin tutumlarını son derece açık ve net bir biçimde ortaya koymuşlar ve solun yerel seçimler üzerinden sergilediği zaafiyete dikkat çekmişlerdir:

“- Komünistler seçimlere katılmayı ve burjuva parlamentosundan olduğu gibi yerel yönetimlerden de devrimci amaçlar için yararlanmayı ilke olarak reddetmezler. Fakat bunu yaparken, yerel yönetimlerin işlevi, gücü ve sorunlara çözüm olanakları konusunda herhangi bir yanılısma yaratmamaya da özel bir dikkat gösterirler. Bununla da kalmaz, buna ilişkin burjuva ve reformist aldatmacaların içyüzünü kitleler önünde teşhir etmeyi temel önemde bir görev sayarlar.

“- Komünistler için seçim çalışmaları tümüyle devrimci sınıf mücadelesine ilişkin genel hedef ve görevlere tabidir; onlar seçim atmosferinden, kitleleri devrimci hedeflere kazanmanın, onların bilincini, örgütlenmesini ve mücadelesini bu doğrultuda geliştirmenin bir olanağı olarak yararlanmaya bakarlar. Bu çerçevede, kitlelerin karşısına düzenin yasallık cenderesine ve seçimlere uyarlanmış güdük seçim platformları ve bildirgele-

riyle değil, kendi bağımsız devrimci sınıf programıyla, bunun döneme uyarlanmış ve güncel devrimci görevlere bağlanmış popüler açıklamalarıyla çıkarlar.

“- ‘Ulusal irade’ yanılısması üzerinden burjuvazinin gerçek iktidar odaklarını perdeleme işlevi gören burjuva parlamentosunun içyüzünü kitleler, özellikle de onların ileri kesimleri önünde sergilemek nispeten daha kolaydır. Kitlelerin uzun yılları bulan deneyimleri bunu bir ölçüde olsun kolaylaştırır. Buna karşın kurum olarak yerel yönetimler, ‘halkın yönetimi’, ‘halkın katılımı’, ‘halka dolaysız hizmet’ vb. argümanlar üzerinden sunulmaya elverişlidirler. Özellikle reformist sol buna yönelik yanılısmalara güç katar ve ona solcu söylemlerle belli bir inandırıcılık da kazandırır.” (Yerel seçimler ve komünistler, Ekim, Sayı:256, Ocak 2009)

Önümüzdeki dönemde komünistler seçimler vesilesiyle düzene karşı devrim tutumunu örgütlenme çabası içinde olacaklardır. Kitlelere umut tacirliği yapan ve boş hayaller yayan her türlü reformist blok ve anlayışa karşı da kararlı bir mücadele yürüteceklerdir.

Son yıllarda faaliyet alanı “sarayın noterliği” ile sınırlandırılan Türkiye Büyük Millet Meclisi (TBMM), yine utanç verici bir karara imza attı. Elbette kararı 1100 odalı “yerli/milli” sarayında ikamet eden AKP şefi Tayyip Erdoğan aldı. Ancak bu kararın geçerli olması için TBMM’nin de usulen onaylaması gerekiyor.

Sarayın istediği noterlik vazifesi AKP-MHP milletvekillerinin oylarıyla yerine getiriliyor. Diğer düzen partileri ise “önemli” saydıkları kararlar söz konusu olduğunda “noterlik şerefine” nail olmak için el kaldırıyorlar. Tıpkı emperyalist savaş aygıtı NATO’nun genişlemesi konusunda olduğu gibi.

Tayyip Erdoğan, “yeterince” at pa-

“Yerli/milli” NATO’cular testi geçti

zarlığı yaptıktan sonra İsveç’in NATO’ya katılım kararını imzalayıp meclise göndermişti. Ancak mecliste oylama aşamasında da pazarlıklar devam ettiği için, noter takımı saraydan gelecek direktifi bekledi. Emir meclise ulaşınca orada bekleyen “hazır kıta” hareketlendi ve 23 Ocak Salı günü kollar emperyalist savaş aygıtının genişletilmesi için kalktı.

“Yerli/milli” safasatası ile emekçilerin zihnini bulandıran AKP-MHP koalisyonu hem NATO’cu hem Amerikancı olduğunu bir kez daha ispatladı. Emperyalist barbarlara sadakat testi söz konusu ol-

duğunda neredeyse firesiz bir şekilde tam puan alıyor “yerli/milli” dinci-ırkçılar.

Filistin davasını istismar etmek için nutuklar atan Tayyip Erdoğan, Gazze’de devam eden soykırım suçunun baş faili olan ABD-NATO cephesine hizmet ederek, kimin safında durduğunu dünyaya göstermiştir. Din istismarı ve şoven ırkçılık üzerinden siyaset yapan AKP-MHP koalisyonu, emperyalizmin “yereli/milli” Truva atı olduğunu yeniden teyit etmiştir.

NATO’nun genişlemesi söz konusu

olduğunda CHP’nin de dinci-faşistlerin kuyruğuna takılması dikkat çekicidir. Belli ki, bu düzen partisi de emperyalistlere hizmet söz konusu olduğunda diğerlerinden geride kalmak istemiyor. Emperyalist savaş aygıtının genişlemesinin desteklenmesi bir tür devlet politikası olduğu için, sözde sosyal demokratlar da noterlik için el kaldırmaya pek hevesli oluyorlar. Oysa ABD’nin hegemonya savaşında NATO’yu bir aparat olarak kullandığı dikkate alındığında, bu savaş aygıtı halen insan soyuna musallat olan en büyük bela durumundadır. Dolayısıyla bu aygıtın genişlemesine destek verenler, onun insanlığa karşı işlediği suçlara ortak oluyorlar.

Kürt halkına karşı savaş ve kırılmayan irade

A. Engin Yılmaz

Türk sermaye devleti tarafından Güney Kürdistan toprakları ve Rojava aylardır bombalanıyor. Tıpkı İsrail siyonistlerinin yaptığı gibi, dinci-faşist iktidar da sivil altı yapıyı ve yerleşim yerlerini kulasızca yerle bir ediyor, sivilleri katlediyor. Siyonistler tarafında Gazze’de yapılanların benzerini yapan Türk devleti, Siyonistlere karşı ikiyüzlü çıkışlar yaparken işgalci konumda olduğu Irak ve Suriye’de Kürt halkına ve hareketine karşı insani ve maddi yıkımı ağır olan ve psikolojik boyutlar taşıyan bir savaş yürütüyor. Saldırı ve savaş yöntemleri İsrail’e benzeyen Türk sermaye devleti, işgalci kimliğine uygun barbarlığını “insani duyarlılık” maskesiyle örtmeye çalışıyor. Milli Savunma Bakanlığı’nın, “Harekatlar sırasında, masum sivillerin, dost unsurların, tarihi ve kültürel varlıklar ile çevrenin zarar görmemesi için her türlü tedbir alındı” şeklindeki iki yüzlü açıklamaları, işlediği savaş suçlarını ve katliamlarını gizleme telaşı içinde olduğuna işaret ediyor.

Kürt halkına ve hareketine karşı savaşı sınır ötesine, Kürdistan’ın öteki parçalarına taşıyan sermaye iktidarının Milli Savunma Bakanlığı, kirli savaş konusunda kırk yıldan beri tekrarladıkları “Tek bir terörist kalmayınca kadar azim ve kararlılıkla devam edecek” laflarıyla, sözde kararlılık gösterisi yapıyor. Yayınladığı bildiride “Meşru müdafaa haklarımız doğrultusunda, Irak’ın kuzeyindeki Gara, Hakurk ve Kandil bölgelerinde gerçekleştirdiğimiz hava hareketlerinde çok sayıda teröristi etkisiz hale getirdik” diyerek utanmadan övünüyor.

Yakıp, yıkmayla, katletmeyle, toplu tutuklamalarla övünen iktidar, Kürt halkına bu yıkıcı ve katliamcı yüzünü göstermeyi kendi gücünün kanıtı sayıyor. Kürt halkının meşru talepleri uğruna mücadele eden demokratik Kürt hareketine karşı NATO’nun ikinci büyük gücü olarak “kahramanlık” naralarıyla saldırıyor. Ancak verdiği büyük kayıplar ve acizliğin verdiği bir kinle içeride gerçekleştirdiği toplu tutuklamalarla teselli buluyor.

Sermaye devletinin her defasında fiyaskoyla sonuçlanan Irak’ın kuzeyi, Suriye’nin kuzeyi ve doğusunda yürüttüğü askeri hareketlerin hiçbir meşruluğu yoktur. Başka ülkelerin topraklarının bir bölümünde işgalci olan Türk sermaye devletinin “meşru müdafaa” içinde ol-

duğunu iddia etmesi kaba bir riyakarlıktır. Sermaye iktidarı Kürt halkının büyük fedakarlık ve acılarıyla elde edilmiş kazanımlarını tasfiye etmeyi, Kürt hareketini de sözüm ona bitirmeyi hedefliyor. Bu, öncesi bir yana PKK’ye karşı yürütülen savaşta 40 yıldan beri anlatılan bir masaldır. Bir masaldır zira, ulusal hak ve özgürlükleri gasp edilmiş, sömürgeci köleliğe mahkum edilmiş bir halkın eşitlik ve özgürlük talebi karşılanmadığı sürece o halkın direniş iradesi kırılmaz. Bir halkın meşru ulusal talepleri uğruna mücadele eden, onunla bütünleşen, onun bir parçası olan ve ondan güç alan bir siyasal hareketi yok etmek de olası değil. Kırk yıllık geçmişe dayanan “bitirdik” laflarının halen tekrarlanması bunun kanıtıdır.

Türk sermaye devleti 2019’dan beri Irak’ın, Kürdistan Bölgesel Yönetimi’nin ve Suriye’nin iradesini hiçe sayan bir işgal hareketi sürdürmektedir. Amaç, Kürt halkının bölgesel düzeydeki kazanımlarını yok etmek ve işgalci emellerini gerçekleştirmektir. Nitekim yıllar içinde Kürdistan’da sayısız askeri üs inşa edildi. Beri taraftan da “Pençe hareketleri” serisiyle sözüm ona “terörü kökten bitireceğiz” kararlılığı sergileniyor. Nisan 2021’de Zap, Metina ve Avaşın kamplarına yönelik sürdürülen askeri harekatta iki gün içinde toplam 1132 hedefin vurulduğu, 120 hedefin etki altına alındığı ve onlarca PKK gerillasının öldürüldüğü müjdeleni-

yordu. Her operasyonda benzer rakamlar bıkmadan tekrarlandı.

1 Ekim 2023’te Ankara’da İçişleri Bakanlığı’na yapılan saldırıdan bu yana, sermaye devleti yeniden karadan ve havadan sürdürdüğü saldırılarla dağıtılı bombalandı. Güvenlik toplantısından sonra konuşan Dışişleri Bakanı Hakan Fidan’ın “Irak ve Suriye’de PKK/YPG’ye ait bütün altyapı, üstyapı tesisleri, enerji tesisleri bundan sonra güvenlik güçlerimizimiz topyekün meşru hedefidir” şeklindeki ifadeleri, İsrail siyonistlerinin açıklamalarını hatırlatıyordu. Nitekim ağızdan salyalar akan bu açıklamanın ardında Fırat’ın doğusundaki sivil-asker ayrımı yapılmaksızın Petrol istasyonları, elektrik santralleri, gaz dolmuş tesisleri gibi alt yapı tesisleri günlerce bombalandı. Bölge halklarına büyük acılar ve yıkımlar yaşatan bu vahşetin Türkiye halklarına da faturası var.

AKP iktidarı uzun yıllardan beri “askeri operasyonlarla terörü bitireceğini”, 30 kilometre derinliğinde “güvenli bölge” inşa edeceğini tekrarlayarak şoven-ırkçı duyguları ve Kürt düşmanlığını kışkırtıyor. 2022’de “Güney sınırlarımızı bir uçtan diğer uca 30 kilometre derinliğinde bir koridorla güvence altına alana kadar mücadelemizin bitmeyeceğini tüm dünyaya bir kez daha ilan ediyorum” diye açıklama yapan Tayyip Erdoğan, bölge halkına yıkım, acı ve ölümler yaşatma-

ya devam ediyor. Kürt haber kaynaklarına göre, geçtiğimiz pazar ve pazartesi günleri Türk ordusu tarafından Kuzey ve Doğu Suriye’de bombalanan hedefler arasında altyapı tesisleri, sivil alanlar ve hizmet kurumları vardı. Kürt haber ajansı ANF’nin verdiği bilgiye göre, gaz ve elektrik istasyonları, petrol kuyuları, aşevi, tarım merkezi, tahıl depoları, inşaat malzemeleri deposu, Derik’te bulunan Başût Barajı, Kobani’de bulunan büyükbaş hayvan çiftliği, Qamişlo’daki tahin ve helva fabrikası ve köyler bombalandı.

Kürtlere ve bölge halklarına büyük yıkım ve acılar yaşatan Türk sermaye devleti, verdiği büyük kayıplar ve ülkeye gelen cenazeler nedeniyle acz içindedir ve bu aczi örtme telaşındadır. Bunun sonucu olarak bir taraftan ırkçılığı pompalayarak, Kürt halkını saldırıların hedefi haline getirmekte diğer taraftan da hareketin istenilen biçimde gittiği, yüzlerce hedefin vurularak kesin sonuçlar alındığı yalanını yaymaktadır. Türk devletinin, Kürt halkının özgürlük mücadelesine ve bu mücadelenin taşıyıcısı olan Kürt hareketine karşı içeride ve dışarda sürdürdüğü saldırılar yoğunlaşarak devam ediyor. Tüm dünyanın gözleri önünde Irak ve Suriye Kürdistan’ı aylardır bombalanıyor. Yöntemlerinde siyonist İsrail’i taklit eden Türk sermaye devleti, sergilediği pervasızlığı emperyalistlerin gizli-açık desteğine de borçludur. Zira Ortadoğu’yu yangın alanına çeviren ve halklara büyük acılar yaşatan emperyalistler, Kürt halkının da düşmanıdır. Kürtlerin yaşadıkları katliamların, kırımların, sürgünlerin ve daha nice vahşetin gerisinde emperyalist barbarlığın kanlı elleri de vardır.

Türkiye işçi sınıfının Kürt ulusunun özgürlük mücadelesine gereken desteği sunmadığı, Kürt halkı karşısındaki görevlerini yerini getiremediği içindir ki, iradesi kırılmayan bu mazlum halk, ağır bedeller ödemeye devam etmektedir. Türk devletinin Kürt halkına yönelik yoğunlaştırarak sürdürdüğü saldırganlık, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin Kürt halkının meşru mücadelesine sahip çıkması ölçüsünde durdurulabilir. Henüz devrimci bir önderlikle birleşememenin getirdiği bu zayıflık ve zaaf, devrimci akımların ne yapması gerektiğine de işaret etmektedir.

Sermaye devletinin “tetikçileri koruma” politikası

K. Düşgör

Önder Babat, 3 Mart 2004'te Taksim İmam Adnan Sokak'ta Devrimci Hareket dergisinin bürosundan çıkarken vuruldu. O günden bu yana Babat'ın vurulduğu sokakta tek bir delil araştırması yapılmadı. Yukarıdan ateş edilerek vurulduğu belli olmasına rağmen kamera kayıtlarına bakılmadı. Kafasından çıkan mermi çekirdeğinin eşleştirilmesi yapılmadı, herhangi bir şüpheli şahıs “bulunamadı” ve Türkiye’de hukuki süreç başlatılmasına engel olundu. AİHM’e yapılan başvuruda, dosyaya bakan devlet yetkililerinin cezalandırılmaları talep edildi. Önümüzdeki mart ayında ise 20’nci yılını dolduracak olan dava dosyası, zamanaşımına uğratılarak kapatılmak isteniyor. Sermaye devleti, 20 yıl boyunca yargıyı ve medyayı kullanarak bu cinayeti örtbas etmeye çalıştı. Cinayetin failini soranlara saldırarak, ölümüyle ilgili yalan haberler yayarak, otopsi yapılmasını engelleyerek Babat'ın bilinçli ve kasıtlı şekilde katledildiğini gizlemeye çalıştı. Faili meçhul bırakmaya çalışılan Babat dosyası, sermaye devletinin kirli katliam zincirine eklenen yeni bir halka oldu.

Sermaye devletinin komünistleri Karadeniz’de alçakça katletmesiyle temelleri atılan katliamcı politikalar, 1960’larda CIA patentli “Komünizmle Mücadele Dernekleri”, 1970’te tezgahlanan 12 Mart darbesinin ardından kurulan faşist rejim, 1974’ten itibaren ülkücü faşist tetikçilerin sokaklara salınması, 1980’de ABD-NATO destekli 12 Eylül faşist darbesi ve 1990’lı yıllarda mafya ve çete aparatlarıyla sürdürüldü.

Sermaye devletinin kirli ve kanlı politikalarıyla anılan 1990’lı yıllarda yaşananlar ise bizzat faileri tarafından da sık sık itiraflara ve ifşalara konu oldu. O yıllarda işlenen katliam ve cinayetlerin faileri AKP iktidarı döneminde bir bir aklandı. Öte yandan, katliamlara, faili meçhul (belli) cinayetlere yenileri eklendi ve faileri cezasız bırakma politikası sürdürüldü.

Önder Babat cinayeti vesilesiyle 2000 sonrası döneme bakıldığında, o süreçte yaşananların 90’lı yılların karanlığını aratmadığı görülür. Yukarıda andığımız katliamlar; yaşananların yalnızca bir kısmı. Tetikçileri ve hedefleri farklı olsa da

sermaye devletinin faileri koruma politikasının kuruluşundan bugüne aynı noktada durduğunun kanıtı niteliğindedir. Faillerin cezasız bırakılması, sermaye devletinin kirli-kanlı politikasının bir parçasıdır.

HEDEFTE DEVRİMCİLER, EMEKÇİLER, KÜRT HALKI VE GENÇLER VAR

Tarihin en barbar katliamlarından biri olan 19 Aralık'ta onlarca devrimcinin ölümüne sebep olanlar yargılanmadı. Planlayanlar ve icra edenler ağır insanlık suçu işlemiş olmalarına rağmen 24 yıldır korunmaktadır.

Agos gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink, aylarca hedef gösterilmesi ve tehdit edilmesinin ardından 19 Ocak 2007’de öldürüldü. Dink’in katili Ogün Samast, en az 27 yıl cezaevinde kalması gerekirken 16 yıl 10 ay yattıktan sonra, “topluma adapte olabileceği” iddia edilerek 15 Kasım 2023’te tahliye edildi. Dink cinayetinin failerinden biri olan Yasin Hayal’in işlediği suçlar ise Trabzon polisi tarafından örtbas edildi. Mc Donald’s şubesini bombalama dosyası saklandı, telefon kayıtları dahi incelenmedi. Sadece 11 ay tutuklu kalan Hayal, bu sürecin 3 ayını da akıl hastanesinde geçirdi. “Akıllı” raporu aldıktan kısa bir süre sonra nöbetçi mahkeme heyeti tarafından 2005’te tahliye edildi.

Şırnak’ın Uludere ilçesine bağlı Roboski köyünde 28 Aralık 2011 tarihinde savaş uçaklarının bombardımanı sonucu 34 kişi katledildi. Bu barbarca olayın ar-

dından Meclis’e sunulan raporda operasyon esnasında “kimlik tespiti yapmanın imkânsız olduğu” belirtilerek, “olayın kasten yapıldığına dair bir delilin bulunmadığı” iddia edildi. Mahkeme sürecinin sonunda dosya hakkında “takipsizlik” kararı verildi. AİHM ise, iç hukuk yollarının tüketilmediği gerekçesiyle 17 Mayıs 2018’de başvuruyu reddetti.

7 Haziran seçimlerinde hezimete uğrayan AKP iktidarı, 20 Temmuz 2015’te beslediği IŞİD çeteleri eliyle Urfa’nın Suroç ilçesinde SGDF’li gençleri katletti. Katliama dair açılan ve yıllarca sürünce-medede bırakılan davanın son duruşmasında, gerçek failer bulunmadan Ankara Gar Katliamı’ndan tutuklu tek sanık Yakup Şahin’e 34 kez ağırlaştırılmış hapis cezası verilerek dosya kapatıldı. Firari sanıklar için süren davada ise sanık sandalyeleri hala boş ve avukatların talepleri karşılanmıyor.

Eski Diyarbakır Barosu Başkanı Tahir Elçi 28 Kasım 2015’te, Sur’daki Dört Ayaklı Minare önünde basın açıklaması yaptığı sırada canlı yayında öldürüldü. İlk olay yeri incelemesi yapılmadı, yüz gün sonra yapılan inceleme ise Elçi’nin vurulduğu sokakta değil etrafında yapıldı. Cinayet anına ait tek görüntü polise ait ve “bozuk.” Avukatların çabasıyla şüpheli tetikçi sayısı 30’dan 4’e düşürülmüş olsa da hala kayda değer bir yargılama yapılmadı. Elçi’nin ömrü boyunca mücadele ettiği, faili meçhul cinayetlerde defalarca karşısına çıkan kirli yöntemlerin kendisine de uygulanması, sermaye devletinin

cinayet işleme konusundaki pervasızlığının çarpıcı örneklerinden biridir.

Üniversite öğrencisi Kemal Kurkut 2017 Newroz’unda polis kurşunuyla katledildi. Valilik “canlı bomba” olduğunu iddia etti. Ancak gazeteci Abdurrahman Gök’ün çektiği fotoğraflar, Kurkut’un aleni bir şekilde vurulduğunu kanıtladı. Polis Y.Ş. hakkında “olası kastla öldürme” suçundan dava açıldı. 17 Kasım 2020’de görülen karar duruşmasında sanık polis hakkında beraat kararı verildi.

Sermaye devleti her dönem işçilere, emekçilere, devrimcilere yönelik baskı ve zor politikaları uygulamıştır. Özellikle her yeni sosyal, siyasal ve ekonomik saldırı dalgası öncesinde toplumsal mücadeleye güçlerine yönelik kirli ve kanlı politikalarını “yasal” ya da gayrimeşru zeminler üzerinden hayata geçirmiştir. Ancak on yıllara yayılan bu politikalar mutlaka direniş duvarına çarpmış, mücadele nesilden nesile aktararak sürdürülmüştür. Sermaye devletinin korkusu tam da devam eden bu mücadeledir. Kuruluşundan bugüne yaşananların hesabı bu çürümüş düzeni temellerinden sarsıp yıkacak bir mücadele ile sorulabilir ancak.

Kural ve kaide tanımaz keyfilik

Yargıtay, Anayasa Mahkemesi'nin (AYM) TİP Hatay Milletvekili Can Atalay hakkındaki ikinci hak ihlali kararını da tanımadı.

Kararında, AYM'nin "hak ihlali" kararının "hukuki değerinin olmadığı" iddia eden Yargıtay 3. Ceza Dairesi, AYM'yi hukuki değer taşımayan kararlar almakla itham etti.

Karar ilk olarak açıklandığında bir "yetki uyuşmazlığı" gibi sunulmaya çalışıldı. Oysa T.C. Anayasası'na göre son kararı verme yetkisi AYM'de. Bunun üzerinde İstanbul Barosu avukatları, 9 Ocak Salı günü yaptıkları açıklamada Yargıtay 3. Ceza Dairesi'nin hem AYM'ye hem de Anayasa'ya ters düştüğünü, hatta Yargıtay kararlarına da ters düştüğünü belirttiler.

Karar gerekçesinde AYM üyelerini "töhmüt altında" bırakan ifadelerin kullanılması, Yargıtay'ın düzen hukukunu dahi yok sayma tutumunu "olağan" hale getirdiğini gösteriyor.

Düzen hukukunda devletin üç sacayağı olarak ifade edilen "Yasama, yargı ve yürütme" tek adam rejimi altında tek elde toplandı. Kendisi de saray rejiminin aparatı olan AYM'nin Atalay'a dönük hak ihlali kararı alması "adil olma" kaygısından çok, ortada kaba olduğu kadar bariz de olan bir hak ihlalinin olmasıdır.

Faşist partinin şefi Devlet Bahçeli'nin "Yargıtay'ın şerefli hakimlerini kutluyorum" diye açıklama yapması ve Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanı Mehmet Uçum'un "AYM malul olmuş bir yapıdır" başlıklı bir yazı kaleme alması, saray rejiminin oluşturduğu pespaye "adalet sistemi" konusunda fikir veriyor.

Erdoğan ile Bahçeli'nin TBMM Başkanlığı'ndan, "Atalay'ın milletvekilliğinin düşürülmesine ilişkin yargı kararının okutulmasını talep ettiği" ifade ediliyor. TBMM Başkanı Numan Kurtulmuş ise, daha önce de kararın okutulması yönündeki görüşler karşısında "yargı sürecinin tamamlanmasını" beklemekten yana "tavır almıştı." TBMM Genel Kurulu'nda Atalay hakkındaki kararın okutulması durumunda, Atalay'ın milletvekilliği de düşürülmüş olacak.

Can Atalay kararı tek adam rejiminin hak/hukuk tanımama pervasızlığının verdiği boyutu gösteren çarpıcı hak ihlali örneklerinden biridir. Yargı tarafından verilen Atalay kararı üzerinden tüm topluma verilmek istenilen göz dağı da bugünkü

rejimin resminin bir parçasıdır.

Genel planda kapitalistlerin sınıf çıkarlarını koruma işlevi olan burjuva hukukun, güncel siyasal iz düşümü AKP iktidarının çıkarlarının da korunmasıdır. Bu yanıyla sermaye hukukundan "tarafsız" ve "adil" bir yargılama beklemek/ummak ham hayaldir. "Hukuk", "adalet" ve "insan hakları" gibi kavramlar sınıflar üstü değildir. Hangi sınıfın iktidarı hüküm sürüyorsa, bu kavramlar o sınıfın iktidarını ve çıkarlarını koruyup-kollamak için kullanılır. Tıpkı dün olduğu gibi bu günlerde de Türkiye'de olduğu gibi...

Asalak kapitalistlerin sınıf iktidarı, "demokrasi", "insan hakları", "adil yargılama" gibi kavramları işlevli oldukları zaman iki yüzlüce kullanıyor. Bu kavramlar

işlevli değilse ve ekonomik olarak emekçilere verilecek refah payı kalmadıysa baskı ve zorbalık devreye giriyor.

AKP, 22 yıllık iktidarı boyunca kendi konumunu garanti altına alıncaya dek dönem dönem "insan haklarının önemi", "geçmişle hesaplaşma", "hukukun üstünlüğü" vb. demek zorunda kaldı. İktidarlarının son on yılında ise genetik kodlarına uygun bir şekilde hareket etti.

Emekçileri zapturapt altına alma, kazanılmış haklarına göz dikme ve her türlü zorbalığı uygulama bu yeni safhanın göstergeleridir. İlerici-devrimci muhalefeti sindirme politikalarına sarılan dinci-faşist iktidar baskı ve zorbalığı tırmandırmaktadır. Son seçim "başarısının" ardından 12 Eylül rejimine rahmet okutan icraatları yoğunlaştırması bunu göstermektedir.

Kural ve yasa tanımayan faşist tek adam rejimi günümüz Türkiye'sinin gözler önündeki en temel gerçeğidir. Bu gerçeği örtmek için ise "yargı darbesi", "yetki karmaşası", "yorumlama farkı" gibi zirvalar kullanılmaktadır.

Can Atalay'ın serbest bırakılmaması, gazetecilerin keyfi gerekçelerle tutuklanması, ilerici ve devrimcilere dönük artan baskı ve terör, gerici-faşist rejimin tahakkümünü arttırmak adına atılan adımlardır. Tek adam rejiminin zorbalığını bertaraf edebilmenin yolu ise baskı ve saldırıların hedefinde olan ilerici-devrimci güçlerin, işçi ve emekçilerin toplumsal mücadeleyi güçlendirmesinden geçmektedir.

Esenyurt'ta panel/ forum gerçekleşti

Esenyurt'ta uzun zamandan beri eylem birlikteliği yapan devrimci-ilerici kurumlar, "Emek ucuz hayat pahalı! Krizin faturasını ödememek için ne yapmalı?" şiarlı panel / forum etkinliği düzenledi.

Etkinlik, bugüne kadar yaşamını yitirmiş tüm devrimciler şahsında saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun hemen ardından ortak metin okundu ve etkinliğin birinci bölümü olan panel başladı.

Panel kısmında Evrensel Genel Yayın Yönetmeni Hakkı Özdal ve Evrensel yazarı Nuray Sancar konuşmacı olarak yer

aldı.

Forumda kısmı başlangıçta konuşmacılara soru cevap şeklinde ilerledi. Sonrasında işçiler söz alarak kendi konuşmalarını yaptı. Forumda çeşitli sektörlerden işçiler konuştu. Bir motokurye çalışanı söz aldı.

Eski Migros işçisi söz alarak kendi deneyimlerini aktararak mücadeleyi devam ettirdiğini dile getirdi. Forumun devamında çeşitli siyasetlerden konuş-

malar yapıldı. Partizan, önümüzdeki yerel seçimlere değinerek gerçek gündemin yerel seçimler olmadığını asıl olanın mücadeleyi geliştirmekten geçtiğinin vurgusunu yaptı. KÖZ adına bir kişi söz alarak yerel seçimlere giden süreci değerlendirdi ve bağımsız belediye başkanı adayı olduğunu açıkladı. Forumun devamında bir sınıf devrimcisi söz alarak devrimci sınıf hareketi yaratmanın öneminden bahsetti.

Sınıf devrimcisinin konuşmasında fabrikalarda, atölyelerde, sanayi havzalarında, tabandan komitelerle örgütlenmenin önemini vurgulandı. Devamında, ölümünün yüzüncü yılında Lenin'i anarak şunları dedi:

"Ekim Devrimi'nin dünya işçi sınıfına bıraktığı mirasın devrimci örgüt ve örgütlenme anlayışı olduğu vurgulandı ve yeni ekimleri yaratmanın yolu, devrimci bir işçi sınıfı yaratmaktan geçmektedir."

Çeşitli konuşmalardan sonra forum bitirildi.

Gerici-faşist rejimin suç dosyası kabarıyor

K. Düşgör

6 Şubat depremlerinin üzerinden 11 ay geçmesine rağmen bölgede milyonlarca insanın temel yaşamsal ihtiyaçları neredeyse ilk günkü kadar yakıcılığını koruyor. Depremden sağ kurtulabilenlerin bir kısmı mahkûm edildikleri çadır kentlerde çıkan yangınlarda ya da su baskınlarında yaşamını yitiriyor. Deprem bölgesinde ölüm ve yıkım hala orta yerde duruyor. Bu esnada gerici-faşist iktidarın deprem suçları da katlanarak artıyor. Kokuşmuş rejim, depremin üzerinden 11 ay geçtikten sonra AKP döneminde palazlandırılan müteahhitleri yargılandıkları davalarda serbest bırakarak suç zincirine yeni halkalar ekliyor.

Deprem bölgesinde enkazların numune toplanmadan kaldırılması ve imara ilişkin bazı raporların/belgelerin saklandığı binaların bilerek yıkılmasıyla delillerin büyük kısmı karartıldı. Buna rağmen depremde yakınlarının ve meslek odalarının çabalarıyla en az 35 bin binanın yıkıldığı 11 ilde çok sayıda dava açıldı. Bu süreçte müteahhitlerden birçoğu ya yurtdışına kaçtı ya da iktidardan aldığı güçle elini kolunu sallayarak dolaştı. Antakya'da en az 370 kişinin yaşamını yitirdiği Emlakbank Evleri'nin firari müteahhidi Mehmet Özat depremde 9 ay sonra Ankara'da bir AVM'de depremzedeler tarafından yakalanarak tutuklatıldı. Yani iktidarın, depremin yarattığı yıkımda sorumluluğu bulunanları görünürde bile "yargılama" ve "suçlama" gibi bir derdi bulunmuyor. Bu suç sarmalında katil müteahhitler de rejimin korumasında kendine yer buluyor. Kokuşmuş rejimin tüm icraatları "İnşaat ya Resullullah" anlayışını doğrular niteliktedir.

Katil müteahhitlere yargı koruması Antakya'da 97 kişinin hayatını kaybettiği Özkan City'nin müteahhidinin serbest bırakıldığı açığa çıktı. "Reis'in dava adamıyım" diyen AKP'li müteahhit İrfan Özkan, asli kusurlu bulunmasına rağmen serbest bırakılırken, bilirkişi raporu da kaybedildi.

Adıyaman'daki İsiyas Otel Davası'nda konuşan otelin sahibi Ahmet Bozkurt ise işini doğru bir şekilde yaptığını ileri sürdü. Bozkurt pişkince "tek suçlu deprem" diyerek iktidarın pespaye safsatalarını tekrarladı.

Aynı duruşmada Bozkurt'un, saniyeler içinde moloz yığına dönüşen otelin

inde kendine çelikten bir oda yaptırdığı da açığa çıktı. Depremi öngörerek kendine oda inşa eden Bozkurt'un mahkemesinde sürekli "her şeyi usulüne göre yaptığı ve pişman olmadığını" tekrarlaması kaba bir küstahlığın dışı vurumu olduğu gibi, yağma ve talandan beslenen inşaat rejimi tarafından korunduğunu da gösteriyor.

Yine Antakya'da depremde önce imar suçundan 51 davası bulunan Kule Apartmanı müteahhidine ruhsat veren AKP'li belediyenin ağır cezada yargılanması gereken dosyası asliyede görülerek suçu hukuksal düzlemde hafifletiliyor. Depremden önce onca şikâyete ve raporlara rağmen AKP'li belediyeden ve hep aynı kişilerden ruhsat ve izin belgesi almayı başaran müteahhidin yaptığı binalar 6 Şubat'ta binlerce kişiye mezar oldu.

Malatya'da 15 sporcunun yaşamını yitirdiği Kırçuval Otel'i'nin AKP'li sahibi Zafer Kırçuval ve MÜSİAD Malatya eski başkanlarından müteahhit Muharrem Boyraz sadece 3 ay tutuklu kaldıktan sonra "soruşturmanın geldiği aşama" ve "sabit ikametgâh adresi var" gerekçesiyle tahliye edildi.

Maraş'ın Elbistan ilçesinde yıkılan Sağlam Evleri Sitesi'ne ait ıslak imzalı yapı kullanım izin belgesinde fenni me-

sul ve mimar olarak gösterilen Mehmet Şahin'in ilkökul mezunu bir fırıncı olduğu ortaya çıktı. AKP'li Elbistan Belediyesi imar dosyasını savcılığa göndermediği için de 11 aydır fenni mesul tespit edilmedi. Binada yaşanan ölümlerle ilgili depremin ardından başlatılan soruşturma kapsamında 5 kişi gözaltına alındı ve yurt dışı çıkış yasağı ile serbest bırakıldı.

Bu ve benzer örnekleri çoğaltmak mümkün. Birçok yerde 11 aydır bilirkişi raporları düzenlenmediği için dava bile açılmadı.

Gerici-faşist rejimin deprem bölgesinde kabaran suç dosyasına eklenen bir başka gelişme ise çıkarılan yasa ile emekçilerin arazilerinin devlet tarafından gasp edilmesi oldu. Yeni çıkarılan yasaya göre "Rezerv yapı alanı" ilan edilen araziler keyfi olarak "kamulaştırılıyor." Antakya'nın Dikmece köyündeki emekçilerin tarım arazileri konut yapımına uygun olmadığı halde bu yasaya dayandırılarak ellerinden alınıp TOKİ'ye verilmek isteniyor. Dikmeceliler saldırıya karşı direnişini sürdürüyor.

Söz konusu yasa, arazisi, evi vb. olan tüm emekçiler için tehdit niteliğinde olup müteahhitler lehine düzenlemeler içeriyor.

Bilim insanlarının uyarıları ve yıkımın boyutları apaçık ortadayken sorumluların yargılanması mücadelesi de bir kez daha depremde yakınlarını kaybedenlere düştü. Bir araya gelerek dernek kuran ailelerin talebi son derece açık: "Bakanlıklardan yapı-denetim firmalarına, müteahhitlerden AFAD-Kızılay gibi kurumlara kadar sorumluluğu bulunan herkesin 'olası kastla' yargılanması!" Yani bina inşasında, denetiminde ve arama-kurtarma-yardım çalışmalarındaki yetersizliklerde sorumluluğu bulunanlar, işledikleri suçtan dolayı insanların ölebileceğini öngörerek ve bunu kasıtlı olarak işlemiştir.

Düzenin bütün kurumlarıyla içinde bulunduğu çürüme, yüzbinlerin yaşamına mal olan depremle bir kez daha açığa çıkmıştı. Ayyuka çıkan bunca rezillığe rağmen aradan 11 ay geçtikten sonra bile hala deprem "felaketi" rejim tarafından rant imkanına dönüştürülmek isteniyor. Emekçilerin korkularını da büyüten olası İstanbul depremine ilişkin sözde hazırlıklar bahane edilerek yapılan yasal düzenlemelerle rant alanları yaratmak için "devlet zoruyla gasp" düzenine geçiş yapamaya hazırlanıyorlar. Güvenli konutlarda yaşama hakkı için mücadeleyi yükseltmenin yolu, 6 Şubat depremlerinin hesabının sorulmasından geçiyor.

Sarayın İBB Başkan Adayı açıklandı: Deprem suçlusu

E. Bahri

AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın saltanata giden yolda geçirdiği en büyük iki travmadan biri Haziran Direniş ise diğeri de İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) seçimlerinde hezimete uğramasıdır.

Erdoğan her iki travmayı da atlatabilmiş görünmüyor. İlgili ilgisiz Gezi direnişine kin kusması, açtığı uyduruk davalarla "düşman" bellediklerine uzun hapis cezaları vermesinden de travmanın devam ettiği anlaşılıyor. Özellikle Osman Kavala ve TİP'ten Hatay Milletvekili seçilen Can Atalay'a özel bir kin beslediğini saklamıyor.

İBB'de yaşadığı çifte hezimet ise, kimyasını alt üst etti. Zira kendisi belediye başkanı olduktan sonra emperyalist/siyonist güçler nezdinde "yıldız parlamış" ve ona "yürü ya kulumuz" demişlerdi. Oradan başlayarak saray rejiminin tepesine tırmanmıştı. İBB'de uğradığı çifte hezimet ise zirveden düşüşün sembolü oldu. Buna karşın emperyalistler ve sermaye sınıfının desteklerinin yanı sıra, hile/hurda ile 28 Mayıs seçimlerini "kazandı".

Hile/hurda ile seçim kazanmak mafyatik saray rejiminin imajını pek düzeltmedi. Zira ona göre "İstanbul'u kaybeden Türkiye'yi kaybeder." Şimdi bir kez daha sahaya inerek, İstanbul hezimetinin intikamını almak hesabıyla çevirebileceği işleri tasarlamaya başladı.

Erdoğan 2018 yılında sarayın Çevre,

Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanı olarak atadığı Murat Kurum'u bu defa İBB Başkan Adayı olarak ilan etti. "Düşük profilli" bir aday belirleyerek işe koyulan Erdoğan, daha ilk adımda aday gösterdiği kişinin "sarayın kuklası" olduğunu ilan etmiş oldu.

Despotlar etraflarında "güçlü kişi" görmek istemezler. Nitekim AKP şefi de kukla gibi kullanabileceği Murat Kurum'u aday gösterdi. Aday ilan edilirken sahneye çıkan Erdoğan, seçim propagandasının kendisi tarafından yürütüleceği mesajını verdi. TOKİ'ci aday ise "silik bir figür" olarak etrafında dolaşacaktır. Seçim çalışmasını Eyüpsultan'da namaz

sonrası çorba dağıtarak başlatması, Murat Kurum'un profili hakkında fikir veriyor.

Erdoğan'ın böyle birini aday göstermesi, sarayın etrafındaki kadro malzemesinin "vasat altı" olduğuna işaret ediyor. Cumhuriyet'in adayları diye piyasaya sürülen Murat Kurum'un, yapılan anketlerin hemen tümünde aldığı oy desteği %30 civarındadır. AKP'nin "en iyisi", İstanbullular nezdinde bu kadar ediyor. Elbette AKP şefi bunu da biliyor

Nitekim seçim kampanyasını kendisi yürüteceği için, yanındaki figürün düşük profilli olmasını dert etmiyor. Hatta kendisine tam biat eden birinin olması işine

de geliyor: Seçilirse sarayın kuklası olacak, seçilmezse sarayın çöplüğüne atılacak bir figür. Tıpkı önceki seçimde aday gösterilen Binali Yıldırım'ın akıbetinde görüldüğü gibi.

Murat Kurum figürünün daha önce atandığı görevler ve yaptığı işler, bir başka açıdan da "tam da rejimin adamı" olduğuna işaret ediyor. AKP şefi Erdoğan Haziran 2018'de ilan ettiği "İmar Affı", Maraş merkezli depremlerde yüzbinlerce kişinin ölümüne yol açan yıkıma zemin hazırlamıştı. Murat Kurum bu işin başında bulunmuştu. Bu uygulamadan yararlanmak için başvuruların sayısının milyonları bulmasıyla övünen Murat Kurum'un suçları bundan ibaret değil. Adı birçok skandala da karışmış tiplerden biri sarayın İBB başkan adaydır.

Kurum'un sarayın Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanı koltuğunda yıllarca oturması rant, yağma, talan, gasp gibi işlerde "usta" olduğu anlamına da geliyor. Saray rejiminin "rezerv alan" ilan ederek halkın malına el koymaya başladığı koşullarda, AKP şefi için Murat Kurum'dan daha uygun bir aday bulunmazdı. Rejim, böyle bir figürü İstanbul'a layık görüyor. Ancak asıl soru, İstanbulluların yağma/talan ustası, deprem suçlususu bu figüre ve onun reisine neyi layık göreceği noktasında düğümleniyor.

"İncirlik'ten siyonist İsrail'e bomba taşınıyor"

Meydanlarda nutuklar attığında İsrail rejimine hücum eden AKP şefi Tayyip Erdoğan, "Filistin halkının dostu" görüntüsü vermeye pek meraklı. Saray rejiminin Hamas'la kurduğu ilişkiler, yıllardan beri yürütülen bu algı operasyonuna bir tür inandırıcılık da katıyor. Oysa dinci-ırkçı saray rejiminin siyonist İsrail rejimiyle kurduğu ilişkiler hikayenin farklı olduğunu gösteriyor.

Hamas'la belli çıkarlara dayalı ilişkiler geliştirmekle Filistin halkının davasına destek vermek farklı şeylerdir. Nitekim saray rejimi hem Hamas'la hem İsrail'le aynı anda ilişkiler geliştirmektedir. Halen Gazze'de soykırım yapan İsrail

savaş makinesinin tankları, zırhlı araçları, buldozerleri, savaş uçakları saray rejiminin taşıdığı petrolü yakıt olarak kullanıyor. Ne Erdoğan ne onun etrafındaki din istismarcısı zevat bu ticaretin engellenmesi için kılını kıpırdatıyor. Tersine, bunu ticareti arttırmanın fırsatı olarak görüyorlar. Aralık ayında İsrail'e yapılan ihracatın artması tesadüf değil.

Bu arada İsrail'e istihbarat sağlamak için Malatya Kürecik'te kurulan Radar üssü de halen aktif. Düzen siyasetinin figürleri arasında o üssün kapatılmasını tartışan kimse yok. Son çıkan haberler ise AKP-MHP rejiminin siyonistlere yaptığı hizmetlerin bunlarla sınırlı olma-

dığını gözler önüne seriyor.

Cumhuriyet'in İngiltere merkezli Declassified UK isimli araştırmacı gazetecilik kuruluşundan aktardığı haberde, İncirlik üssünden İsrail'e bomba taşındığı savunuldu. Haberde ABD'ye ait C-130 askeri nakliye uçağının "İncirlik Hava Üssü'nden Gazze'ye bomba taşınmasına" yardımcı olduğu ifade ediliyor ve uçağın izlediği rotaya dair şu bilgiler veriliyor:

"ABD Hava Kuvvetleri bir C-130 Hercules uçağını Türkiye'deki İncirlik üssünden İngiltere'nin Kıbrıs'ta bulunan ve İsrail'e silah tedarikinde kullanılan RAF Akrotiri üssüne gönderdi... Önceki gün 'İsrail'in Gazze'yi bombalamak için kul-

landığı F-16 savaş uçaklarına bomba depolayan ABD 31. Mühimmat Filosu'na ev sahipliği yapan İtalya'daki Aviano üssündeydi... ABD C-130 askeri nakliye uçağı sadece bir saat sonra Türkiye'deki İncirlik'e geri döndü..."

Verilen bilgiler, Gazze'de soykırım yapan siyonist savaş makinesine sağlanan mühimmatın bir kısmının İncirlik üssü üzerinden İsrail'e taşındığını gösteriyor. Bu ise gerici-faşist rejimin İsrail'e petrol, demir-çelik, çimento gibi mallar taşımakla yetinmediğini, soykırım devam etsin diye İsrail'e bomba taşınması suçuna ortak olduğunu da gözler önüne seriyor. Bu ise din istismarcısı saray rejiminin Filistin konusundaki riyakarlığının iğrençliğini kat kat arttırıyor. Zira bu hem insani hem ahlaki açıdan tam bir çöküşü anlatıyor.

“Mertçe” yapılan katliamlar...

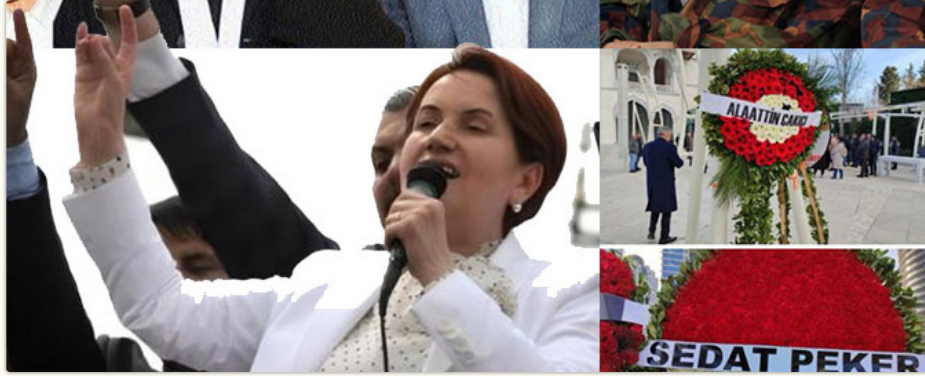
G. Umut

Yerel seçim çalışmaları kapsamında Sivas'ta İYİ Partililerle bir araya gelen Meral Akşener, Sinan Ateş cinayetine değindi. Akşener, cinayetle ilgili şunları söyledi:

“Geçmişte siyasi cinayetlere şahit olduk ama mertçeydi. Onun için hiçbirimiz korkmadık ama o çocuğun babasını katledenler torbacı.”

Akşener, geçmişte bizzat sorumluluğunu taşıdığı siyasi cinayetlerin “mertçe” gerçekleştirildiğini savunarak, kirli ve kanlı yüzünü bir kez daha ortaya koymuş oldu. Bu faşistlerin kirli ve kanlı tarihleri “mertçe” yapılan katliamlarla doludur. Akşener, bu tarihe sahip çıkarak hem ölü hem diri tetikçilerin arkasında duruyor. Tetikçi ve katliamcı zatlardan ölüsüne dahi sahip çıktığı eski MİT'çi Mehmet Eymür'ün cenazesine gönderdiği çelenkten belli. Tetikçileri ortalıkta dolaşan cinayet ve katliamları “mertçe” diye nitelendirmek ise “dirisine” sahip çıkmak anlamına geliyor.

Akşener, bugün “abla” rolüne bürünüp çeşitli demagogilerle parlatılsa da o, hala aynı zihniyetin temsilcilerinden biridir. Devamcısı olduğu Tansu Çiller kendi döneminde Susurluk sonrasında TBMM kürsüsünden “Devlet için kurşun atan da yiyen de şerefli...” demişti. Sene 2024 oldu Akşener daha bu mertebeye

yükselmeden o dönem devletin işlediği cinayetler için “mertlik” diyor.

2016 yılında MHP'nin genel başkan adayı olan aynı Meral Akşener Balıkesir'de şu itirafı yapmıştı:

“Ben, İçişleri Bakanlığı yaptığım dönemde tarihin en uzun, en geniş, en kapsamlı sınır ötesi harekâtına imza atmış bir bakanım. Utanarak söylüyorum bazıları diyor ki sosyal medyada ‘Meral Akşener MHP'ye genel başkan olmasın, faili meçhullerin sorumlusu O'dur’ diyorlar. Ne dersiniz deyin hepsi kabulümdür. Bu ülke için, bu milletin birliği beraberliği için bir şey yapılması gerekiyorsa yapmışımdır, sorumluluğunu da sonuna kadar alıyorum.”

Akşener'in kişisel tarihi de figüranı olduğu resmi ideolojinin damgasını taşıyor. “Mertlik” ve “namertlik” söylemleri altında sürekli aklanmaya çalışılan devlet

ve büyüyen çıkarlar söz konusu. 96'da Susurluk sonrasında çürüyen düzenin, çeteleşen devletin ayyuka çıktığı dönemde devreye giren Akşener, görevi “abisi” Mehmet Ağar'dan devralmıştı. O dönem DYP İstanbul Milletvekili olan Akşener, göreve gelir gelmez İstanbul Emniyet Müdürü Kemal Yazıcıoğlu ve Özel Harekat Daire Başkan vekili İbrahim Şahin'i görevden aldı. Bu göstermelik adımların ötesinde Susurluk düzeninin sürmesi için elinden geleni yapan Akşener'in misyonu, “mertçe cinayet işleyerek” düzenin devamını sağlamaktır. Bu da derin devletin “sığ” devletle bir ve aynı aygıt olduğunun kanıtlarından biridir.

Yayınlanan raporlara göre, 90'lı yıllarda 17 bin kişi “faili meşhur” cinayetlerde hayatını kaybetti. Akşener, 8 Kasım 1996-30 Haziran 1997 tarihleri arasında İçişleri Bakanlığı görevindeydi. Yani işin

başındaydı.

Çillerin devamcısı, Mehmet Ağar'ın kardeşi, Çatlı'nın yemek arkadaşı, döneme göre Fethullah Gülen'in şakşakçısı, Türkçe Olimpiyatları'nın konuşmacısı, sözde solcuların “kız kardeşi” ve her dönemin “Meral ablasının” “mertlik” anlayışı da bu kadar olur. Kirli savaş, faili meşhur cinayetler, gözaltına kayıplar, sokak infazları, yakılan köyler, asit kuyusuna atılan bedenler, işkenceler, toplu katliamlar... Tüm bunlar, Meral Akşener tipi sermaye uşaklarının karnesindeki “mertlik” notları oluyor.

Elinde devrimcilerin, ilericilerin, Kürt halkının ve aydınların kanı olan Meral Akşener ve onun gibi faşistler, dinci-faşist rejimin “demokrat muhalefeti” diye pazarlanıyor. Oysa kendisi muhalefet içinde yer alsada onun zihniyeti iktidardır. Nitekim “abla kostümü” içine yerleştirilip meşrulaştırılmaya çalışılsa da her kritik anda AKP-MHP rejiminin aparatı olduğunu gösteren tutumlar sergiliyor. Sedat Peker'in bile ifşa yayınladığı bir dönemde, Devlet Bahçeli'nin düzen muhalefeti içindeki kopyası olan Akşener hem söylemleri hem yaptıklarıyla kokuşmuş sermaye düzeninin yılmaz bekçisi olarak uğursuz misyonunu oynamaya devam ediyor.

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink, katledilişinin 17'nci yılını da vurulduğu yerde anıldı.

Yapılan konuşmada demokrasi, hak ve özgürlükler mücadelesi yürütürken yaşamını yitiren ve tutsak edilenler anıldı. Gezi tutsağı Çiğdem Mater'in anmaya gönderdiği mesajı Cumartesi insanı Besna Tosun okudu.

Hrant Dink şahsında yapılan saygı duruşunda Hrant'ın sesi dinletildi. Hrant'ın Arkadaşları adına konuşmayı gazeteci ve yazar Oya Baydar yaptı. Baydar konuşmasına şu şekilde devam etti:

“17 yıl önce bugün, bu saatlerde seni ülkenden, aileden, dostlarından, toprağından, bizlerden ayırdılar Ahparig! Sana, “Bu topraklarda gözünüz var,” diye saldıranlara verdiğin cevabı hatırlıyorum: “Bizim bu topraklarda gözümüz var, çünkü köklerimiz burada. Ama me-

Hrant Dink vurulduğu yerde anıldı

rak etmeyin, bu toprakları alıp gitmek için değil bu toprakların dibine girmek için,” demiştin. Sen: bu toprakları en has, en değerli, yüzakımız evlatlarından biri, şimdi köklerinin derinlerde olduğu bu topraklarda yatıyorsun. Ülkenin bütün insanları, bütün halkları: Türk, Kürt, Ermeni, Rum, Yahudi, Laz, Çerkes, Arap, Ezidî, Süryani, hepimizin kökleri toprağıımızın derinliklerinde birbirine karışıyor, birbiriyle sarmaşıyor. İşte bu yüzden, ırkçılara, faşistlere, bizleri ayırıp birbirimize düşman etmeye çalışanlara inat, her yıl burada buluşuyoruz. Her yıl “Faşizme inat, kardeşimsin Hrant!” diye haykırıyoruz. Hepimiz Ermeni oluyoruz. Hafızayı diri tutmak, unutm-

mak, unutturmamak için, Ama asıl; bu topraklar üzerinde eşit ve özgür insanlar olarak beraber yaşama arzunu senin vasiyetinin kabul ettiğimiz için...”

Baydar son olarak şunları ifade etti:

“Sen bizim vicdanımızdın Ahparig. Her şey, herkes öldürülebilir ama vicdan öldürülmez, iyilik öldürülmez, cesaret öldürülmez. İşte bu yüzden 17 yıldır, her 19 Ocakta hepimizin içinde yeniden doğuyorsun. 19 Ocak bu toprakların vicdan ve kardeşlik günüdür, öyle kutlanmalıdır.”

Selam seninle aynı değerleri paylaşanlara, selam bu değerleri cesaretle, gerekirse canları pahasına savunmaya and içenlere. Selam bu değerleri sa-

vundukları için zindanlarda, sürgünlerde bedel ödeyenlere. Adlarını tek tek sayabilmem mümkün değil; Selahattin Demirtaş'ın, Osman Kavala'nın, Gültan Kışanak'ın simgeleşmiş şahıslarında onların tümünü de senin adına selamlıyorum.”

Ardından yapılan konuşmalarda dünyada süren emperyalist savaşlara değinilerek “Hrant Dink bir barış insanıydı. Irak savaşına karşı mücadeleye atılan ilk insanlardan biriydi Yemen'de, Gazze'de katledilenler için savaşa hayır” denildi.

Anma eylemi boyunca “Biz bitti demeden bu dava bitmez”, “Faşizme karşı kardeşimsin Hrant”, “Hrant için adalet için”, “Öldü diyenler yargılsın”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Buradayız ahparig” sloganları atıldı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Greif işgali izlememiz gereken yolu gösteriyor...

İşgal, grev, direniş!

Sömürünün arttığı, açlık ve sefaletin derinleştiği günler yaşıyoruz. İşimizi kaybetme korkusu içerisinde, yarını nasıl çıkaracağız kaygısı yaşarken gelecek öngörüsü dahi yapamaz hale geldik. Kapitalistler ve iktidar ise bize “sabredin”, “şükredin” nasihatleri veriyor. Biz sabrettikçe, şükrettikçe sefaletimiz derinleşiyor, onların ise servetleri katlanarak artıyor. Bir avuç asalağın servetini her gün büyüttüğü, milyonların ise sefaletinin derinleştiği bu düzene mahkûm değiliz. 10 yıl önce gerçekleşen Greif direnişi geleceğimizi kazanmak, insanca çalışma ve yaşam koşulları elde etmek için izlememiz gereken yolu gösteriyor.

GREİF İŞGALİNDEN ÖĞRENELİM, GELECEĞİMİZ İÇİN HAREKETE GEÇELİM!

850 işçinin çalıştığı Hadımköy Greif çuval fabrikasında baskı, mobbing, kötü çalışma koşulları ve taşeron sistemine karşı örgütlenen işçiler, karşı karşıya kaldıkları sömürüye “artık yeter” dediler, örgütlendiler. Greif işçilerinin örgütlülüğünü dağıtmak isteyen fabrika yönetimi bir öncü işçiyi işten attı. Örgütlülüklerine dönük saldırıyı kabul etmeyen Greif işçileri “arkadaşım yoksa üretim de yok” diyerek üretimi durdurdular. Direniş fabrika yönetimine geri adım attırdı ve atılan işçiyi geri almak zorunda kaldılar.

Öncü Greif işçileri, çalışanların üçte ikisinin taşeron olduğu fabrikada taşeron ve kadrolu ayrımı yapmadan mücadele komitelerini güçlendirdiler, baskı ve sömürü koşullarına karşı daha büyük kavgaya hazırlandılar.

Greif işçileri devrimci işçilerin öncülüğünde üretimden gelen güçlerini kullanmak için eğitim çalışmaları başta olmak üzere bir dizi faaliyet gerçekleştirerek hazırlıklarını tamamladılar. İşçilerin ücret zammı ve taşeron köleliğinin kaldırılması talepleri kabul edilmedi. Sermayenin dayatmalarına, DİSK Tekstil bürokratlarının ihanetine boyun eğmeyen işçiler 10 Şubat 2014’de bir kez daha fiili olarak üretimi durdurdular. Taleplerini elde etmek

için fabrikayı işgal edip üretimden gelen güçlerini kullandılar. “İşgal, grev, direniş!” şiarını yükselttiler.

Greif işçilerinin kölece çalışma koşullarına karşı sınıf mücadelesinin yasalarını rehber alarak attıkları adımlar sermaye ve sendika bürokratlarının büyük korkusu oldu. Fabrikanın denetiminin işçilerde olduğu ve 60 gün süren büyük Greif işgali, devrimci önderlik sayesinde ve doğrudan işçi demokrasisi hayata geçirilerek başarılı. İşgal boyunca bütün kararlar işçilerin ortak kararlarıyla alındı.

YENİ GREİFLER YARATMAK İÇİN İLERİ!

Bugün yaşadığımız sorunların nasıl aşılacağını Greif işgali gösteriyor. Greif iş-

galinin çağrısı açıktır: Sendikalı ya da sendikasız her fabrikada komiteler kurarak işçi iradesini açığa çıkaralım, sermayenin saldırılarına ve keyfi grev yasaklarına karşı dişe diş fiili-meşru mücadeleye hazırlanalım! Bu bilinç ve kararlılıkla mücadele eden devrimci işçiler olarak tüm işçi kardeşlerimizi örgütlenmeye ve mücadeleyi büyütme davet ediyoruz. Greif işgalinin 10. yılı vesilesiyle 18 Şubat’ta gerçekleştireceğimiz etkinliğe katılmaya, yeni Greifler yaratmak için gücümüze güç katmaya çağırıyoruz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Söz, yetki, karar işçilere!
İşgal, grev, direniş!

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU

Bir kanalda çocuk istismarı konuşuluyordu. Konuk eski AKP’li, yeni İYİ partili Dr. Turan Çömez’di. Turan Çömez yetiştirme yurtlarında yaşanan insanın kanını donduran cinsel istismarları anlattı. Tüm bu kan donduran istismarları Aile Bakanı’na da iletildiğini söyledi. Konuyu Tayyip Erdoğan da biliyormuş.

Çocuklara yönelik istismarın yeni örneklerinden biri de Denizli’de yaşandı. Denizli Müftüsünün onayı ile yurda gönderilen aşçı çocuklara istismarda bulunuluyor. Ancak bunun da üstü örtülmeyle çalışılıyor. AKP-MHP rejimi çocukları korumadığı gibi istismarcıları kurtarmak için zaman yitirmeden harekete geçiyor.

Tarikat ve cemaatlerde yaşanan cinsel istismarların artmasının bir nedeni de devletlilerin tarikat ve cemaatlere her alanda verdikleri destektir. Özelde tarikat ve Cemaatler, genelde AKP-MHP

Çocuklarını korumayan ülke: Türkiye

iktidarı çocuklara yönelik saldırıların bir parçasıdır. Bu nedenle devletliler tarikat, cemaat ya da vakıflarda bir araya geliyor. Cinsel istismar suçlarını örtmeye, perdelemeye çalışıyorlar.

Bu iktidarın diğer alanlarda siyaset adına nasıl istismarcılarla bir araya gelerek çok büyük suçlara imza atıldığını da görüyoruz. Bu kadar pervasızlığın bu kadar duyarsızlığın kendi yasalarını dahi tanımamanın temelinde yatan neden ahlaki ahlaksızlık olan kapitalizmdir. Sisteme, paradan ve iktidarda olmak dışında gözü bir şey görmeyen bir siyasi yapı hakimdir.

Bu ülkede 12 Eylül 1980’den bu yana

karanlık bir rejim hüküm sürüyor. Önce ilerici-devrimci yüz binleri içeri doldurdular. İşkenceden geçirip bir kısmını katlettiler. Sonra toplum üzerine bir kabus gibi çökerek insanların içlerini boşaltıp kadavraya çevirdiler. Bu da yetmedi. Bazı istisnalar dışında medyayı ele geçirip felç ettiler. Böylece önemli bir kesimi yoz, çürümüş duyarsız bir toplum yaratıldılar. Hem duyarsız hem de korkak. Evde ben isyan ettim. Benim dışındakilerin kılı kırkıdamadı. Geçtik hak arama mücadelesini en insani konuda bile tepki verilemiyorsa sürekli uyuşturuluyorsak, bunun sonu felaket olur. Oluyor da. Bu ülkenin geleceği tesadüflere ve de sahte kurtarıcılara bırakılamaz.

Bunları yazarken tamamen umut-

suz değilim. Yıllar yılı bu ortamı ve dönemi yaşadım. 12 Martları 12 Eylülü, daha sonraki müdahaleleri gördüm. Dersler çıkardık.

Asla yılmıyışa korkuya kapılmadan, toplumun en temiz en duyarlı sınıfı olan işçi sınıfının örgütlü mücadeleyi yükselterek karanlığa, zulme sömürüye son vereceğine yürekten inanıyorum. Bizleri de ayakta tutan bu sınıf bilincidir. Dinsel gericiğin de şovenizmin de panzehiri sınıf mücadelesidir. Cinsel istismar dahil tüm saldırıların önüne geçmenin yolu devrimci sınıf mücadelesini büyütmeyle geçiyor. Güncel planda ise Metal işçilerinin grevine, Özak işçilerinin direnişine omuz vermek, örgütlenmek ve mücadeleyi yükseltmek umudu büyütmenin olmazsa olmaz koşullarından biridir.

KAYSERİ’DEN BİR İŞÇİ

Solun MESS TİS süreciyle imtihanı...

Akıbete izah getirme çabalarının tutarsızlığı

E. Eren Yılmaz

Metal işçilerinin mücadelesinde önemli bir yeri olan MESS Grup TİS süreci, geçmiştekilerin bir tekrarı olarak gerçekleşip geride kaldı. Uzun bir dönemdir sözleşme süreçlerinin masa başı pazarlıklara endekslendiği, ücret artışına odaklı bakış ve yaklaşım birkez daha rolünü oynadı. Yetkili sendikaların yönetici koltuğunda oturanlar, yine oldu-bitti sözleşmesine imza attılar. Şu sıralar ise imzaladıkları sözleşmenin bir “zafer” olduğunu, “tarihi” bir içerik taşıdığını anlatmakla meşguller. Somut durumdan kopuk, gerçeklikten uzak, var olan tabloyu eğip-bükerek metal işçilerini ikna etme ajitasyonları yine revaçta. Yıllardır yinelenen tekerlemelerin bu sözleşme sürecinde üst perdeden dile getirilmesi tabloda esaslı bir değişiklik olduğu anlamına gelmiyor. Yapılan şey, bayat söylemleri yinelemekten ibarettir.

Türk Metal ve Öz Çelik-İş bürokratları açısından kanıksanmış bir rutini ifade eden bu durum, son yıllarda BMİS yöneticileri tarafından da benimsenmiş görünüyor. Bu TİS sürecinin ardından ise “içi boş ajitasyon” politikası adeta sendika bürokratlarının “sen kazandın-ben kazandım” yarışına dönüştürüldü. Konu BMİS olunca bu koroya çeşitli sol çevrelerin de katıldığı görülüyor. Nitekim yer yer abartılı tanımlamalar yaparak tabloyu “analiz” etme çabası gösteren bu çevrelerin, “kazanımın mimarları” diye BMİS bürokratlarına “tebrik” mesajları göndermelerine tanık olduk. İş daha da ileri götürülenler ise, bürokratları “makamında” ziyaret ederek görevlerini ifa etti.

MESS TİS süreci, yaklaşık 163 bin işçiyi temsilen yetkili üç sendikadan attığı imzalarla sona erdi. Taslak hazırlama süreçlerinden görüşmelerin başladığı Eylül ayına ve sendika yöneticilerinin bir oldu-bitti ile imzaları atmasına kadar görece hareketli bir dönem yaşandı. Bu hareketliliğin başlıca nedeni kuşkusuz metal işçisinin içinde bulunduğu ekonomik ve sosyal tablodur. Çalışma ve yaşam koşulları artık kaldırılamayacak derecede ağırlaşmıştır. Bu tablo yıllardır birbirini tekrar eden sözleşmelerin dolaysız sonucudur. MESS-sermaye devleti-sendikal bürokrasi üçlüsü metal işçilerine bu ağır koşulları dayattı. Sözleşmelere atılan im-

zaların mürekkebi kurumadan hükmünü yitirmesi metal işçisinin kayıplarını daha da arttırdı. Dolayısıyla bu TİS'ten beklenti yüksekti. Yakıcı hale gelen talepleri kazanma isteği vardı ve bu, mücadele iradesinin güçlenmesine de zemin oldu.

Öz Çelik-İş “ortalıkta görünmeme” taktiğini birkez daha tekrarlarırken, Türk Metal ise her zaman yaptığı gibi beklenti düşürme, hareketliliği sınırlama yolunu izledi. BMİS ise alışılmışın dışında diğer sendikalara oranla görece yüksek bir taslak hazırlayarak sürece müdahil oldu. Fabrikalarda ek zam/ön zam taleplerinin dile getirildiği bir hareketliliğin ardından TİS süreci başladı. Bu da fabrika eylemlerinin başlamasının koşullarını ortaya çıkarttı. Mücadele açısından oluşan olumlu atmosfere BMİS'in söylem planında mücadeleyi öne çıkaran grev vurguları eklendi. Bu ise, özellikle BMİS'in örgütlü olduğu fabrikalardan yansıyan grev kararlılığını ve mücadele ederek kazanma isteğini güçlendirdi. Buna rağmen iki farklı noktadan ve söylemden hareket eden sendikalar, sıra TİS imzalamaya gelince MESS masasında buluşup aynı sözleşmeye imza atmakta güçlük çekmediler.

İmzalar atıldı TİS defteri bu dönem kapandı ancak fabrikalarda sözleşme süreci ve ortaya çıkan tablo üzerine tartışmalar devam ediyor. Metal işçisinin çok daha ileriden haklar kazanabileceği koşullar oluşmuşken Türk Metal taslağına yakın, BMİS'in taslağının çok altında bir sözleşmeye imza atıldı. Bu sözleşme-

sözleşmeyi gerekçelendirme noktasına vardırmasıdır.

Ana gövdesiyle reformist ve liberal bir politik temel üzerine oturan sol hareketin büyük bir bölümünün -söylemde kalan kimi değinmeler dışında- işçi sınıfıyla bir bağı bulunmuyor. “Reformist-parlamentarist gündeme dayalı politik hat, burjuva siyasal gelişme ve gündemlere soldan eklenmek” genel karakter halini almış durumda. Orta sınıf söylemleriyle iflah olmaz bir popülizmin birkaç milletvekili kazandırması ise parlamenter avanaklığın “cazibesini” daha da artırmış görünüyor. Hal böyle olunca işçi sınıfı hareketinin sorunları, ihtiyaçları, gelişimi, gündemleri, MESS TİS sürecinin bütün bu başlıklarla bağı gibi tartışmalar ana gövdesiyle sol hareketin gündemi dışında kalıyor. Sürece dair söz söyleme ihtiyacı hisseden kimi çevrelerin ise nasıl bir politika izlediklerini anlamak kolay değil. Sürece politik yaklaşım bağlamında “büyük kapitalist işletmelerin kamulaştırmasını” öneren de greve iki gün kala imzalanan TİS'in “MESS düzenini sarstığını” iddia eden de var. Farklı önermelerde bulunulsa da BMİS'e hakim anlayışa eklenme sınırında kalan bir yaklaşım söz konusu.

MESS TİS süreci başta metal işçileri olmak üzere sınıf mücadelesinin geneli açısından önemli bir dönemi ifade eder. Sınıf hareketinin, aynı anlama gelmek üzere işçi sınıfının bilinç ve örgütlülüğünün zayıflığı koşullarında, temel metal fabrikalarında on binlerce işçiyi kapsayan bir sözleşme süreci mücadele açısından önemli dinamikler barındırır. Ekonomik ve sosyal hakların kazanılması, geliştirilmesi açısından olduğu kadar, işçi sınıfının kolektif hareket kabiliyetinin, bilinç-eylem-örgütlenme bütünlüğü içinde gelişimi açısından da sürece yaklaşmak gerekir.

Ekonomik-sosyal yıkımın yarattığı ağır tahribat, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde derin bir öfke ve tepki birikimi yaratmışken, işçilerin taleplerini karşılamının çok gerisinde kalan bir sözleşmenin imzalanmasını “başarı” saymak, sınıflar mücadelesinden hiçbir şey anlamamak demektir. Zira hem tarihsel hem güncel deneyimlerden biliyoruz ki, metal

den memnun olmayan, ama bilinç ve örgütlülük olarak henüz var olan engelleri aşma iradesi de göstermeyen bir metal işçileri tablosu ortaya çıktı.

Sözleşme, MESS'in metal işçisini razı etmek istediğinin biraz üzerinde, metal işçisinin talep ve beklentisinin ise çok gerisinde kaldı. Bu somut durum, metal işçileri ile metal kapitalistleri arasındaki gerilimin devam ettiği anlamına geliyor. Yani sözleşme sürecinde ortaya çıkan gerilimin imzalar atıldıktan sonra durağanlaşması bir tarafa, var olan çelişki ve çatışma alanlarına yeni enerjiler yüklenmiş durumda. Hal böyleyken sendika şeflerinin gürültü-patırtı çıkararak “zafer kazandık” havalalarına bürünmesinin esasta pek bir anlamı yoktur.

Görüldüğü kadarıyla tartışmalar epey sürecek. Fabrikalarda baskı ve saldırılar artacak. Enflasyon, artan vergi oranları, sosyal yıkım saldırıları ile bütünlüklü olarak gündeme gelen sarayın ekonomik programının işçi sınıfına yansımaları yeni kayıplarla dışa vuracak.

Bu süreçte altı çizilmesi gereken bir diğer önemli nokta ise sendikaların “mücadele” anlayışı ve buna soldan eklenilen kimi grupların aldıkları tutumdur. Öz Çelik-İş ve Türk Metal'in yaklaşımlarını tartışmak yersiz. BMİS'in metal işçisinin mücadele kapasitesi ve ekonomik kazanımları üzerinden başlattığı “kazanımlar” tartışmasına ise değinmek gerekiyor. Zira kimi sol çevreler de bu tutumu sahiplenmiş durumdadır. Kimileri ise sahiplenmenin de ötesine geçerek işi imzalanan

fabrikalarından yükseltilecek kararlı bir mücadele Türkiye işçi sınıfını etkileme ve ileri çekme potansiyeli taşır. Bu TİS sürecini siyasal açıdan değerlendirmeye konu eden çevrelerin bunu özellikle gözetmeleri gerekir. Aksi durumda akibete izah getirme çabalarının tutarsızlığından kurtulamaz, sözleşmeyi ya da sürecin örgütlenmesini övmek adına “sarsılan MESS düzeni” gibi uçuk tanımlar yapmak zorunda kalırlar.

Nedir MESS düzenini sarsan? Metal işçisinin tabandan basıncının yarattığı üç kuruşluk ücret ve sosyal hak artışı mı, yoksa hangi sendikanın önce sözleşmeyi imzaladığı ve açıkladığı tartışması mı?

BMİS’e hakim olan reformist, uzlaşmacı, mücadele kaçkını anlayış, TİS sürecini de bu bakış açısına göre yürüttü. Metal işçisinin taleplerinden uzak olsa da görece yüksek ücret içeren bir taslak ortaya koydu, günün sonunda ise talepleri neredeyse yarıya indirerek TİS’e imza attı.

Talep neden belirlenir? Taslakta yer alan maddeler neden orada durur? İhtiyaçları karşılayacak talepler olduğu için kuşkusuz. Yani kazanmak için. Greve üç gün kala taslağın çok altında bir sözleşme imzalamanın izah edilir hiçbir yanı bulunmuyor. Dahası fabrikalarda “ya taslak ya grev” sloganının güre çıktığı bir evrede metal işçisinin söz-yetki-karar hakkını hiçe sayarak sözleşmenin imzalanması işçi sınıfı hareketine “itfaiyeci” mantığıyla yaklaşmak dışında bir izahı yok.

Görüldüğü kadarıyla hem BMİS bürokratlarının hem onların siyasal yaşamdaki izdüşümlerinin masada pazarlık yapmanın ötesine geçen bir bakış ve iddiası bulunmuyor. Sözleşmeye atılan imzayı mazur gösterme çabaları buna işaret ediyor. Bunun için zam oranlarını eğip-bükerek “iktisat cambazlıkları” yapmaları ise ayrı bir vaka. “Ortalama” hesapları veri kabul edip kendilerini ve işçileri avutmaya çalışıyorlar. Hatta işi bu noktaya grev söyleminin getirdiğiyle övünüyorlar ama greve çıkılması halinde daha fazlasının kazanılacağı gerçeğinin üzerinden atlıyorlar. “İyi bir kazanımdı ama yeterli değil elbette” diyerek güya tutarlılık gösterisi yapıyorlar. Grev iradesi ve uygulamasının başta metal işçileri olmak üzere sınıf mücadelesine katacağı ivmeyi gözetken bir bakış açısından uzaklar. BMİS bürokratlarının kurulu düzeninin devamını esas alan anlayışa eklenmiş olan çevreler ise bir sendika uzmanlığı kadrosu ya da bir iki fabrikada işçi temsilciliğine “tav” olmuş görünüyorlar. Aksi durumda, söylem planındaki kimi keskinliklere rağmen içine düşülen derin tutarsızlık ve sınıf mücadelesinin gerçeklerine/ihtiyaçlarına bu kadar yabancılaştırma nasıl açıklanabilirdi?

Sarp Tekstil’de yaşananlar ve ötesi

Bizler Aksaray da bulunan Sarp Tekstil işçileriyiz. Çalışma koşullarımız çok ağırdı. İnsanca yaşamaya yeten ücret alamıyorduk. Çalışma sürelerimiz belirsizdi. Bunca emeğimizi, döktüğümüz alın terimizi sarp patronu hep yok saydı. Önemli olan sıkıntılarımızı anlatmak değil, haksızlıklara karşı örgütlü bir şekilde mücadele etmektir. Haklarımıza, çocuklarımızın geleceğine sahip çıkmaktır.

Aksaray İşçi Birliği çalışanlarıyla tanıştık. Aksaray İşçi Birliği önderliğinde örgütlenme çalışmalarını başlattık. Önce fabrikada bir komite oluşturduk. Ardından arkadaşlarımızla sendikalaşma konusunda tartışmalar yürüttük. Tartışmalar sonucunda sendikalaşmaya karar verdik.

Kısa süre içinde epey yol aldık. DİSK Tekstil sendikasına üye olduk. Yetki için gerekli olan yüzde 50 iş yeri barajını aştık. Sarp patronu DİSK adını duyduğu anda sendikal çalışmayı engellemek için her türlü baskıyı uyguladı. Zira; DİSK’e bağlı Lastik-İş sendikasında BİRİSSA işçilerinin örgütlenmiş olması Aksaray’daki kapitalistler açısından yeterince can sıkıcıydı. Bir de buna Sarp Tekstil’in eklenmesi, Colins Eroğlu’nda işçilerin Öz İplik-İş’den istifa etmeye başlaması sömürücü kapitalistlerin “kendilerine tam bağlı sendika ya da sendikasızlık” politikasına aykırı gelişmelerdi.

Aksaray’da iki elin parmağını geçmeyen yerde sendika vardı. Hepsinde hikaye aynıydı. Aksaray’ın Mercedes, Sarıgözoğlu Metal, Colins Eroğlu Tekstil vb. büyük firmaları, işçinin tabanda bir araya gelip sendikalaşma çabasına girdiğini fark ettikleri anda işbirlikçi, ihanetçi Hak-İş ve Türk-İş’e bağlı sendikaların iş yerinde yetki almasını kolaylaştırdılar. Böylece işçilerin her türden tepkisine karşı sendikalara hakim olan ihanet şebekelerini kullanmışlardı. Böylesi bir sendikalaşmadan sendika ağaları da karlı çıktı. İşçinin bir günlük brüt yevmiyesine aidat olarak çoktüler.

Aksaray İşçi Birliği önderliğinde Sarp işçileri olarak hızla örgütlendik. Bunda çalışma koşullarının ağırlığı da etkili oldu. DİSK Tekstil’e üye olduk. DİSK Tekstil ço-

ğunluğu sağladı. Örgütlenme sürecinde dışarıdan bize her tür desteği veren Aksaray İşçi Birliği Temsilcisi arkadaşımızı örgütlenme uzmanı olarak görevlendireceklerini söyleyen Kazım Doğan “görevlendirme yazısı cebimde” dedi. Ne hikmetse bu görevlendirme yazısı bir türlü Aksaray’a ulaşmadı!

Sarp patronu örgütlülüğü kırmak için fabrikayı kapatma manevrasını uygulamaya soktu. Aynı anda Damla Tekstil de fason üretimini sürdürdü. Aldığı siparişleri yetiştirmek için Damla Tekstil fabrikasında üretimi arttırdı. Bir yandan biz işçilere tazminatlarını ödeyeceğini söyledi. Öte yandan da komik rakamlar karşılığında biz işçilere borcu olmadığına dair evrak imzalatmaya çalıştı. Patronun tuzağına düşmedik. Asıl acı olan ise tüm bunlar olup biterken sendikamız DİSK Tekstil Genel Merkezi’nin kılını bile kıpırdatmamasıydı. Dahası DİSK Tekstil ağaları; “adam fabrikayı kapatıyor, yapacak bir şey yok” diyecek kadar düşkünleştiler.

Sendikasızlaştırma saldırısına karşı mücadele noktasında hiçbir şey yapmayan DİSK Tekstil ağaları, işten çıkarılan arkadaşlarımızın davalarının takipçisi olacaklarına dair verdikleri sözleri de tutmadılar. Dava açma konusunda son güne kadar bizleri oyaladılar. Neredeyse işe geri dönüş davası için 30 günlük süreyi kaçıryorduk. Son gün işten çıkarılan

arkadaşlarımızın sendikal tazminat ve işe geri dönüş davalarını Aksaray İşçi Birliği sayesinde açılabilirdi.

Bu arada Aksaray İşçi Birliği’nin temasta olduğu Eroğlu Colins fabrikasındaki arkadaşlarımıza ulaşan sendika ağaları, tıpkı Sarp tekstil de olduğu gibi Eroğlu Colins işçilerine de ölçsüz vaatlerde bulundular. Bu sahte vaatler Aksaray İşçi Birliği ile teması olan, Sarp tekstil de yaşananları yakından bilen öncü işçileri zerre kadar etkilemedi.

Örgütlenme sürecinde öğrendiklerimiz yaşananların şaşırtıcı olmadığını bize gösterdi. Bizim yaşadığımız ihanet kat ve kat fazlasını Greif işçileri de yaşamışlardı. Greif işçileri hem kapitaliste hem ona uşaklık eden DİSK Tekstil ağalarına karşı kararlılıkla mücadele etmişlerdi.

Bizler, Sarp tekstil işçileri bu örgütlenme çalışması içinde kendimize, birliğimize güvenmemiz gerektiğini öğrendik. Önemli olan biz işçilerin her türden örgütlenmede sendika ağalarına değil, kendi birliğimize güvenmemizdir. Sarp işçileri olarak, tıpkı Greif direnişinde olduğu gibi, haklarımız için sadece Sarp patronuna karşı değil, DİSK Tekstil ağalarına karşı da mücadeleyi sürdüreceğiz.

SARP TEKSTİL İŞÇİLERİ

Filistin sorunu ve direnişin sorunları

H. Fırat

7 Ekim Aksa Tufanı eyleminden bir hafta sonra, 14 Ekim 2023'te verilmiş bir konferansın Filistin konulu bölümüdür. Yayınlanmak üzere elden geçirilmiş, kısaltılmış ve ara başlıklar konulmuştur...

ORTADOĞU, FİLİSTİNLİLER, KÜRTLER

Partimizin uluslararası durumu ele alan temel metinlerinde, bu arada özellikle de kongrelerinde, Ortadoğu genellikle ana başlıklardan biri olarak ele alınmıştır. Bu kapsamda emperyalist müdahaleler, işgaller ve savaşların yanı sıra, bölge düzeyinde Kürt sorunu ile Filistin sorunu üzerinde her zaman özel bir biçimde durulmuştur. Buna, Filistin'de yaşanan son gelişmeleri anlamak ve anlamlandırmak bakımından partimizin mevcut düşünsel birikiminin taşıdığı öneme işaret etmek üzere değinmiş olurum.

Ekim'in "Ukrayna sonrası dünya" başlıklı başyazısının (Haziran 2022, Sayı: 323) ara bir bölümü dünyadaki gelişmelerin Ortadoğu'ya yansımalarını ele alıyor, bunun bölge ülkeleri için sağladığı manevra alanına da işaret ediyor ve şu cümlelerle sona eriyordu: "Burada şimdilik şu kadarını da ekleyelim: Siyonist İsrail'in kullanabildiği manevra alanının bedelini nasıl Filistinliler ödüyorlarsa, Türkiye'nin dinci-faşist iktidarının kullanabildiği manevra alanının bedelini de bölgesel düzeyde halen Kürtler ödüyorlar."

Bu değerlendirmenin ışığında dönüp olaylara bakalım. Filistin'deki son gelişmelerin hemen öncesinde, Türk sermaye devleti tarafından Rojava bombalanıyor, sivil altı yapı kuralısızca yerle bir ediliyor. Şimdi aynı şey Gazze'de yapılıyor, her yer bombalanıyor ve hemen her şey yerle bir ediliyor. Gazze'deki son gelişmeler olmasaydı, Rojava'daki yıkım çok daha ağır olacaktı. Türkiye ve İsrail devletlerinin saldırı yöntemleri ve hedefleri birbirine öylesine benziyordu ki, dinci-faşist iktidar bu rahatsız edici durum karşısında bir yerden sonra kendini dizginlemek zorunda kaldı.

Ortadoğu'da yaşananlar ne olursa olsun, sonuçta bölgenin hemen tüm halkları şu veya bu ölçüde bedel ödüyorlar, yalnızca Filistinliler ve Kürtler değil. En büyük bedellerden birini yıllar boyunca

Filistin sorunu ve direnişin sorunları - H. Fırat

Mazlum dünyada, hangi ideolojik biçim içinde olursa olsun, ulusal baskıya ve zulme karşı direniş haklı ve meşrudur. Bu konuda bir tartışma olamaz. Tartışmalı olan, bu akımlar önderliğindeki bir hareketin ortaya ulusal demokratik sınırlarda

Dinci direniş akımları üzerine

Dinci akımların önderliği bu direnişlerin kuşkusuz belirgin biçimde zayıf ve sorunlu yanını oluşturmakta, zamanında Vietnam direnişinin dünya ölçüsünde yarattığı türden bir

Parti kongresi gündemi üzerine düşünceler

Politik önderliğin bir diğer ayağı da kuşkusuz canlı devrimci iç yaşamın örgütlenmesini sağlamak

Parti çalışmasının sorunları üzerine

Devrimcilikte ısrar ve irade, günümüz koşullarında kolay değil. Birçok kadro ve kadro adayımız da bu durumdan doğrudan etkileniyor. Solun içinde

Kasım 2023 dönemi yerel parti raporlarından...

İktidarın artan baskı ve terörü tüm toplumu etkisi altına almışken, bilinçli kitleyi bariz bir korku

İnsanlık tarihinin en büyük devrimcisi!

"Yüzerce, binlerce yıldır ilk kez, efendiler arasındaki savaşa, kölelerin bütün efendilerine karşı varacağı savaş ile 'evvan vermek'

iç savaş ve dış müdahaleye sahne olan Yemenliler ödediler. Benzer bir durum Libya'da yaşandı, hala da yaşanıyor. Uzun yıllar boyunca Irak ağır bir insani ve maddi bedel ödedi. 2011'den itibaren Suriye çok ağır bir yıkıma sahne oldu, yüzbinlerce insan öldü, milyonlarcası yerinden yurdundan oldu. Yani Ortadoğu'da emperyalist politikaların bedeli sonu gelmez bir biçimde bölge halklarına ödetiliyor. Filistinliler ve Kürtler zaman zaman ön plana çıkıyorlar. Ne de olsa ulusal kölelik koşulları altında tutulan uluslar bunlar. Sınırlı bazı ulusal kazanımları var ama bunlar da her an saldırı ve tehdit altında. Halen Gazze ve Rojava üzerinden görülebildiği gibi.

UKRAYNA SONRASI VE 7 EKİM ÖNCESİ

Ukrayna savaşı sonrası dünyada, Ortadoğu söz konusu olduğunda, iki önemli nokta öne çıkıyordu. Bunlardan ilki, Ukrayna savaşıyla birlikte dünyada yeni bir dönemin başlamış olmasıydı. ABD'nin emperyalist hegemon güç olma döneminin bittiği, Ukrayna sonrasında kesinlik kazandı. Bu çok da yeni bir durum değildi kuşkusuz. Ama Rusya'nın Avrupa'nın göbeğinde böyle bir savaşa girişebilmesi, kapitalist dünyanın bütününde artık hegemon bir emperyalist gücün kalmadığının kesin bir ilanı oldu. ABD artık yalnızca

Batnı ve NATO'nun emperyalist lider gücüydü.

Bu yeni güç dengesi, Pax Amerika'nın sona ermesi, rejimlerinin niteliğinden bağımsız olarak çeşitli devletlere geniş bir manevra alanı sağladı. ABD'nin hegemonya konumuna son veren yeni güçlerin yükselişiydi. Çin, Rusya, Hindistan, Brezilya, birtakım başka ülkeler, son yirmi yıldır çok kutuplu dünya arayışı içinde idiler. Güç dengelerindeki bu belirgin değişim çeşitli devletlere uluslararası ilişkilerde dünden daha geniş bir manevra alanı sağladı. Artık alışılmış ilişkilerin dışına çıkılabiliyor, düne kadar pek mümkün olmayan tutum ve tercihler ortaya konulabiliyor. Örneğin Çin, İran ile Suudi Arabistan'ı bir araya getirecek iki ülke ilişkilerinde yumuşamanın önünü açabiliyor. Bu hem dünyadaki yeni güç dengelerinin hem de bunun ikincil konumdaki çeşitli devletlere sağladığı önemli manevra alanının bir göstergesidir. Çeşitli devletler konum, imkân ve güçleri ölçüsünde bundan şu veya bu biçimde yararlanabiliyorlar. Hindistan, Brezilya, Güney Afrika, Suudi Arabistan, Türkiye vb...

Türkiye söz konusu olduğunda, bu gerçekte çok yeni bir durum da değil. Daha Sovyetler Birliği döneminde bile güç dengelerinin sağladığı bir manevra alanı vardı ve Türkiye'yi yöneten hükü-

metler bundan kendilerine yararlanıyorlardı. Nitekim bir dizi temel önemde sanayi tesisi bu sayede, Sovyetler Birliği'nin sunduğu imkanlarla kurulabilmişti. Daha '60'lı ve '70'li yılların iki kutuplu dünyasında belli manevra alanlarından yararlanmak olanaklıydıysa, bugün de haydi haydi olanaklıdır. En Amerikancı rejimler bile ABD'ye rağmen bazı yeni tercihler, ilişkiler ve davranışlar içine girebiliyorlar artık. Dayatılan ambargolara katılmayı reddediyorlar örneğin. Çin ya da Rusya ile ticaretlerini ulusal paralar üzerinden yapan ülkelerin sayısı giderek çoğalıyor. Böylece doların dünya egemenliği de adım adım darbe yiyor. Bu, güç dengeleri açısından, artık dünden daha farklı bir dünyadır.

Ortadoğu'daki yeni özgün durumun bir yönü budur. Öteki yönü ise, Abraham Anlaşmaları olarak anılan süreçler, gerici Arap devletlerinin Filistin davasını artık resmen de terk etmesi anlamına gelen gelişmelerdir. Filistin sorununda "iki devletli çözüm" aldatmacasının bile artık bir yana bırakılması, İsrail ile her alanda ilişkilerin geliştirilmesidir burada sözkonusu olan. Bunu bu konuda İsrail politikasına teslimiyet olarak da düşünebiliriz. İsrail geçmişten bugüne "iki devletli çözüm"-den yana olmadı ve bugün hiç değil. Oslo Antlaşması o aşamaya özgü bir aldatmacaydı. Çok geçmeden de emperyalistler

ve siyonistler tarafından buruşturulup çöpe atıldı.

Ama bu arada bu antlaşmayla İsrail'in Arap dünyasında tanınmasının önü açılmış, FKÖ kendi devrimci demokratik konum ve programını terk etmiş, böylece siyaseten intihar etmişti. Filistin'de dinci İslamcı örgütlerin direnişin önderliğini ele geçirmesi tam da bu sayede olanaklı olabildi. Sonuçta bu da siyonist İsrail'in işine yaradı. Trump yönetimi döneminde gündeme gelen, daha doğrusu açığa çıkan, Abraham Anlaşmaları aşamasına, tam da bu süreçlerin ardından varıldı.

ABRAHAM ANLAŞMALARI SÜRECİNDEN 7 EKİM'E...

Abraham Anlaşmaları süreci Filistin davasının bitirilmesi girişiminin bir ifadesiydi. ABD kaynaklı projeye göre, Filistinliler temel ulusal haklarından yoksun kalacak ama ekonomik ve sosyal açıdan tatmin edileceklerdi. Yani devlet olarak var olmak hakkından yoksun bırakılmış Filistin halkı, güya iktisadi ve sosyal refahla tatmin ve teselli edilmiş olacaktı. Abraham Anlaşmalarının Filistin halkına vadettiği, daha doğru bir ifadeyle dayattığı buydu. Yani kendi öz vatanlarında devlet olarak var olmak hakkı başta olmak üzere, temel ulusal haklarından yoksun bırakılacaklardı Filistinliler.

Gericı Arap devletleri peyderpey bu sürece katılıyor, buna uygun adımlar atıyor, örtülü ya da açık biçimde İsrail ile ilişkilerini geliştirip güçlendiriyorlardı. Eylül ayında, Birleşmiş Milletler toplantısı için ABD'de bulunan Suudi prenslerinden biri, kendi ülkesi adına Amerikan televizyonlarına bunun müjdesini de veriyordu. İsrail ile barış sürecinde epeyce ilerleme kaydettiklerini, yakında daha sevindirici haberler vereceklerini duyuruyordu. Filistin davası artık gerici Arap devletlerinin gündeminden çıkmıştı.

Aynı şekilde, Türkiye'deki dinci-faşist rejimin gündeminden de... Tayyip Erdoğan yönetimi, siyonistlerin dayatması karşısında Hamas liderliğini Türkiye'den kovmuş, İsrail ile ilişkilerini hızla düzeltme yoluna girmişti. Eylül ayında BM'de Netanyahu ile Tayyip Erdoğan'ın gösterişli buluşması bu sürecin tepe noktasıydı. Ortadoğu'daki toplam tablo, Filistin halkı ve davası için zor ve umutsuz bir

görünüm sunuyordu.

Öte yandan, 7 Ekim'in hemen öncesinde, Filistin'de olayların sahnesi Gazze değil fakat Batı Şeria idi. Ağır kuşatma ve ambargo altında tutuluyor olsa da, işgal dışı ve kendi içinde homojen bir alan olduğu için Gazze daha sonraya bırakılmıştı. Batı Şeria'ya adım adım el koymak politikasının ürünü uygulamalar ise zıvanadan çıkmış, siyonist yerleşimciler gemi iyice aızıya almışlardı. Sistemli bir mülkiyet gaspı eşliğinde yoğun bir terör ve cinayetler süreci yaşanıyor. Siyonistler, Süleyman tapınağı dogmasına sarakarak, bu kez El Aksa'ya el koymak istiyor, böylece Kudüs'ün tüm den gaspı için yeni bir büyük adıma hazırlanıyorlardı.

Tüm bunlar, İsrail'in dinci-faşist hükümetinin tam desteğinde, dahası doğrudan yönlendirmesiyle yaşanıyor. Bugün İsrail'de bizdeki türden dinci-faşist bir koalisyon hükümeti var. Son derece bağız ve saldırgan, İsrail Yahudi toplumunun önemli bir kesimini rahatsız edecek denli. Bu hükümet resmen ve alenen Filistin topraklarını tüm den gasp etmek politikası izliyor. Doğu Kudüs'te ve Batı Şeria'da yeni yerleşim yerlerini teşvik ediyor. Yahudi yerleşimciler için binlerce yeni konut yapıyor, buraları adım adım Filistinlilerden arındırmak politikası izliyor. Filistinlileri önce malından mülkünden, sonra da öz vatanlarından yoksun bırakmak politikası var. Tüm siyonist hükümetlerin daha en başından beri itibaren izlediği o değişmez politika... İsrail devletinin kuruluşunun mayasında var bu. İsrail'in siyonist ideolojiye dayalı devlet ve toplum düzeni değişmedikçe, bu politikalar da değişmez. Dünden bugüne sorunun esası, Filistin sorununun kaynağı tamı tamına bu.

Filistin halkının meşru hakları var. Bunlar Filistin denilen tarihsel-kültürel coğrafya üzerinde var olmaktan gelen temel ulusal haklardır. Tarihsel açıdan meşru ve tartışılmaz haklardır bunlar. Ama yetmiş küsur yıldır siyasal açıdan ayaklar altına alınmış, fiilen gasp edilmişlerdir. Sorun salt tartışılmaz tarihsel haklardan da ibaret değildir. Filistin halkının ikinci emperyalist savaş sonrasını izleyen dönemde bağlayıcı uluslararası belgelere geçmiş kazanımları da var. BM'nin 1947 tarihli Taksim planı var, bugünkü

sınırlardan alabildiğine farklı sınırları tanımlayan. Daha sonraları 1967 sınırlarının korunması üzerine alınmış Birleşmiş Milletler kararı var. Oslo'da imzalanmış o teslimiyet anlaşmalarında bile belli sınırlar içerisinde hakları, hukukları var Filistinlilerin.

Şimdi bütün bunlar tüm den yok sayılıyor, kategorik olarak ortadan kaldırılmak isteniyor. Abraham Anlaşmaları aşaması tam da bu anlama geliyor. Abraham Anlaşmaları süreci, Filistinlilerin elinden tarihsel yurdunu, bağımsız bir devlet olarak var olma hakkını, tüm den almak girişimidir.

7 EKİM: YOK SAYILMAYA BAŞKALDIRI!

7 Ekim öncesine kadar yeni proje ve yönelim işte buydu. Son derece umutsuz bir tablo sunan böylesi bir dönemde, Filistinli direniş örgütlerinin Gazze üzerinden yaptığı çıkış, tüm bu olumsuz gidişata etkili ve sarsıcı bir darbe oldu. Bu cüretli çıkış başta Filistin halkı olmak üzere, Arap ve Müslüman halklar arasında büyük bir heyecan yarattı. Dünyanın mazlum halkları tarafından sempatiyle karşılandı. Dünyanın dört bir yanında ilericı-devrimci akımlar tarafından İsrail'e vurulmuş önemli bir darbe olarak değerlendirildi ve desteklendi.

Öte yandan Abraham Antlaşmaları süreci zaafa uğradı. Filistin davasını tarihe gömmek üzere İsrail'e tam destek sunan emperyalist devletler bile, "iki devletli çözüm"ü yeniden telaffuz eder hale geldiler. İsrail ile ilişkileri yeniden düzeltilmiş olmanın iktisadi ve mali meyvelerini devşirmeye çalışan Türkiye'nin dinci-faşist iktidarı beklenmedik bir açmazın içine düştü vb.

Umutsuzluğa düşürülmüş bir halkın kendi davasını canla başla savunma girişimidir 7 Ekim. Filistinli direniş örgütleri bunu bazı kabul edilemez hedeflere de yöneltmiş olsalar bile, genel planda alındığında yaptıkları çıkış tümüyle haklı ve meşrudur. Filistin davası buharlaştırılmak isteniyordu. Bir halk coğrafya temelinden koparılarak böylece tarihten silinmek isteniyordu. Uluslar tarihsel yurtları olan belirli toprak parçaları üzerinden vardılar. Onları bu temelden yoksun bıraktınız mı, böylece ulus olarak varlıklarını ortadan kaldırmak doğrultusunda köklü

bir adım atmış olursunuz. Günümüz dünyasında "etnik temizlik" olarak nitelenecek politikanın mahiyeti ve amacı tam olarak budur. Buna karşı her yol ve imkanla direnmek, buna hedef olan mazlum bir halkın en doğal ve meşru hakkıdır.

7 Ekim eyleminin sivilleri kuralısızca hedef alan yönü kamuoyu önünde açık eleştiri konusu edilmeli midir sorusu üzerine:

Filistin sorununa ilişkin tabloyu бүtünüğü içinde vermek, yani sorunun gerçek özünü ve kapsamını ikinci plana itmemek kaydıyla, elbette bu yapılmalıdır. Siyasal İslamcılar bize her bakımdan uzak ve yabancı bir konum ve kimliği temsil etmektedirler. Bizim için sorun, son yetmiş-seksen yıldır her adımda topraklarından sürülen ve kendi öz vatanları gasp edilen mazlum bir halkın tümüyle haklı ve meşru ulusal varoluş mücadelesidir. Tarihten günümüze olup bitenlerin baş sorumlusu emperyalistler ve siyonistlerdir. Dinci akımların kabul edilemez tutum ve davranışları da sonuçta bunun bir acı meyvesi, bir tür yan ürünüdür. Bunu bugün İsraili ilericiler bile söyleyebilirler, İsrail Komünist Partisi olaya ilişkin açıklamasında dosdoğru söylüyor. Filistinlilerin üzerine o kadar gittiniz, onları öylesine nefes alamaz duruma getirdiniz ki, sonuç işte bu oldu diyebiliyorlar. Bizim de söyleyebileceğimiz aşağı yukarı budur.

Filistin direniş hareketi teknik organizasyon bakımından çok başarılı bir eylem gerçekleştirmiştir. Gözü pek bir çıkış yapmıştır. Ama sivilleri hedef alarak da haklı eylemini gölgelemiştir. Kuşkusuz siyonistler bu bahane olmasaydı bile kırk türlü başka bahane bulurlar, eylemi bunun üzerinden yine kararlardı, bu ayrı bir sorun. Onlar zamanında Filistin Kurtuluş Örgütü'nün yüksek bir ahlaki duyarlılığa sahip devrimci militanlarını da gözü dönmüş teröristler olarak sunuyorlardı. Oysa o dönem direnişin kesinlikle bir ahlaki vardı. '60'lı, '70'li yılların Filistinli direniş örgütleri sosyalizmden, Marksizm'den etkilenen devrimci demokratik akımlardı ve başka türlü de davranamazlardı. Marksistinden devrimci demokratına kadar çok geniş bir yelpaze idi o dönemin direniş cephesi.

Dinci akımlar haklı bir direniş müca-

delesi içinde olsalar bile, gerici-bağnaz konumları nedeniyle bu türden bir ahla-ki duyarlılıktan yapısal olarak uzaktırlar. Ama bugünün dünyasında İslamcı akımlar içinde nispeten daha iyi bir tutum içinde olanlar yine de Filistinli direniş örgütleridir. Bu da Filistin davasının ulusal demokratik karakterinden ve Filistin direnişinin geçmiş devrimci demokratik birikiminden ve geleneğinden gelmektedir.

Yine de içinden geçtiğimiz koşullarda Hamas'ın ya da direnişçi dinci örgütlerin yapısal zaaflarını tartışmak değildir sorunumuz. Buna işaret etmek, böylece olayı bütünlüğü içinde ortaya koymak, ama sorunu Hamas eksenli bir tartışmaya çevirmekten de özenle kaçınmak gerekir. Bundan özellikle bugünkü koşullarda uzak durulmalıdır. Bizim için asılan Filistin halkının meşru ulusal hakları ve bundan kaynaklanan meşru direnme hakkıdır. Ötesi gericilerin, siyonistlerin, emperyalistlerin konuyu saptırmak için açtığı sahte ya da saptırıcı konular ve tartışmalardır. Biz konuyu kendi bakış açımız üzerinden ortaya koymalı, tartışmayı da bu sınırlar üzerinden sürdürmeliyiz. Başkalarının çizdiği sınırlar içinde sorunları ele almak bizim işimiz olamaz.

7 Ekim Aksa Tufanı çıkışıyla birlikte, İsrail devletinin gücü ve imkanları üzerine mitler büyük bir darbe aldı kuşkusuz. Ama bunu gereğinden fazla da abartmamak gerekir. Sonuçta bu mitleri özel bir çabayla yaratan da bizzat İsrail'in kendisiydi. Hiçbir devlet dokunulmaz değildir, bu türden darbelerden muaf değildir. 7 Ekim eyleminin somut olarak kanıtlamış bulunduğu gibi.

Hamas eksenli Filistinli örgütlerin eylemi meşrudur, burada tartışılacak bir şey yok. Burada tartışılacak olan şudur: Birincisi, bu gereğinden fazla abartılmamalıdır. Bu eylemin sınırları ve sonuçları bellidir. En güçlü devletlere, aygıtlara darbeler vurabilirsiniz. Bu taktik bir hamledir ama o kadar. Sonrasını gerçek güç dengeleri belirleyecektir. Filistin direnişinin sınırları ve imkanları belli. Filistin halkını büyük bedeller, büyük acılar bekliyor görünür bir gelecek için. Siyonistlerin karşı saldırısıyla Filistin halkına ağır bir fatura ödetilecektir, bu kesin. Elbette bu sizin direnmenize engel değil. Siz direnirsiniz, bu size büyük bedellere mal olur. Ama böylece davanızı ve onurunuzu korumuş ve savunmuş olursunuz. Filistin halkı kendisini yok sayma ve davasını tarihe gömme sürecine ölü taklidi yaparak seyirci kalamaz, katlanamazdı. Beni o kadar kolay yok sayamazsınız diyebilmeliydi, 7 Ekim çıkışıyla denilen de bu olmuştur.

Siyonist savaş makinasını durdurabilmek bugünün en acil görevidir. Ama

İsrail'in bazı somut kazanımları garantiye almadan, salt yıkım ve katliamlarla yetinerek bu hareketi keseceği de beklenmemelidir. Hamas nasıl bir direniş gösterecek göreceğiz. Bu olay Gazze'nin hiç değilse yarısının Filistinlilerden arındırılması ile sonuçlanırsa, bundan kazançlı çıkan sonuçta siyonist devlet olacaktır. Siyonist devlet yediği maddi ve manevi darbeyi sindirecektir. Gazze işinin yarısını çözdük diye bakacaktır. Gazze iki milyondan bir milyona indirildi, toprağına yarı yarıya el konuldu, artık bizimidir, diyecektir. Kuşkusuz direnişi ezilebilirse...

FİLİSTİN DAVASI VE DİRENİŞÇİ DİNCİ AKIMLAR

'60'lı ve '70'li yılların dünya devrimci hareketi Filistin davasını kararlılıkla savunuyor, ona dünya ölçüsünde büyük bir sempati ve destek örgütleniyordu. Kuşkusuz bunu olanaklı kılan aynı zamanda Filistin direnişinin devrimci çizgisi ve gücüydü. '80'li yıllar bu çizgide köklü bir kırılma yarattı. Dünya devrimci hareketi ve son tahlilde onunla aynı nedenlere bağlı olarak Filistin devrimci hareketi büyük bir güç kaybına uğradı. FKÖ'nün en güçlü bileşeni olan El Fetih'in teslimiyete yönelmesi beraberinde büyük bir itibar kaybını da getirdi. Bu durum tersinden, direnişçi çizgideki dinci akımların yükselişini hazırladı. Dinci akımların bu yükselişinde başlangıçta emperyalizm ve siyonizmin de belli bir rolü vardı. FKÖ'ye karşı Hamas'ın gelişmesine göz yummak yoluyla yaptılar bunu. Çok iyi biliyorlardı ki, Filistin davası dinci akımların hakimiyetine geçerse, onu dünya ölçüsünde gözden düşürmek ve böylece tecrit etmek çok daha kolay olacaktı.

Filistin davası modern, laik, devrimci demokrat örgütler tarafından temsil

edildiği sürece, kolayca teşhir ve tecrit edilebilen Siyonizmin kendisi oluyordu. Nitekim '70'li yıllarda, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu bile "Siyonizm ırkçılıktır" türünden bir karar alabiliyordu. (Bu karar, 1993 yılında, Oslo Antlaşması'nın ardından kaldırıldı). O dönemde, '70'li yıllarda, BM üzerinden bile Siyonizmi ırkçılık sayan kararların alınabildiği bir dünya vardı. Vietnam Devrimi'yle dünyada devrimci yükselişin doruğuna çıktığı bir dönemdi bu.

Filistin davasının bugün içinde bulunduğu zor durumu anlamak için bu köklü tarihsel değişimi anlamak gerekir. Sovyetler Birliği'nin ortadan kalkması, dünya komünist ve devrimci hareketinin alabildiğine zayıflamasının dolaysız bir sonucu olarak, Ortadoğu'da da meydan büyük ölçüde dinci akımlara kaldı.

Ama mazlum konumdaki halkların dinci ya da milliyetçi akımlar öncülüğündeki ulusal direnişleri de haklı ve meşrudur. Mazlum dünyada, hangi ideolojik biçim içinde olursa olsun, ulusal baskıya ve zulme karşı direniş haklı ve meşrudur. Bu konuda bir tartışma olamaz. Tartışmalı olan, bu akımlar önderliğindeki bir hareketin ortaya ulusal demokratik sınırlarda olsun az çok olumlu bir çözüm çıkarıp çıkaramayacaklarıdır. Dinci ideolojiye dayanan akımlar yapısal olarak bu konum ve yetenekten yoksundurlar. İktidar mücadelesinde başarıya ulaştıkları yerlere bakınız, bunu açıkça görürsünüz. İran'da Molla rejimi, Afganistan'da Taliban rejimi bu konuda yeterli bir fikir veriyor olmalıdır. Ezilen sınıf, ezilen cins ve ezilen ulus, günümüz kapitalist dünyasının temel önemde sorunlarıdır. İran'a bakınız, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıflar ağır baskı ve sömürü koşulları içinde yaşıyorlar. Ezilen cins olarak kadınlar Ortaçağ zulmü ve yasaklarıyla yüz yüzelere. Ezilen

ulusların herhangi bir hakkı hukuku yok, Kürtlerin durumu üzerinden görülebileceği gibi. Aynı sorunlar Afganistan'da çok daha ağır ve beter bir biçimde yaşanıyor. İslamcı proje, Ortaçağ artığı ideolojisi ve kültüründen gelen doğası gereği sınıfsal, cinsel ve ulusal baskı ve sömürüyü çok daha ağır ve ilkel biçimlerde yeniden üretiyor ve yaşıyor.

Dolayısıyla, Filistin davasının Hamas türünden İslamcı örgütlere kalması, Filistin halkı için büyük talihsizlik olmuştur. Ama bu, Hamas'ın direnişçi konumunu ve verdiği mücadelenin haklılığını yine de ortadan kaldırmıyor. Bunun altını çizmek durumundayız. Filistin direnişi bugün bu biçim içinde, bu önderlik altında sürmektedir. Bu, direnişin bugünkü realitesidir. Burada kalıcı olan, sürekliliğini sürdüren, gerçekte Filistin halkının tükenmeyen, boyun eğdirilemeyen direnişidir. Bu direniş dün kızıl tonu da olan devrimci-demokratik bir bayrak altında sürüyordu, bugün İslamcı örgütlerin gericilik simgesi yeşil bayrağı altında sürüyor.

Ama bu fark, önderlik planındaki bu tarihsel değişim, Filistin davası bakımından temel önemde sonuçlar yaratmıştır. Filistinlileri ve Yahudileri birlikte kapsayacak bağımsız, birleşik, demokratik ve laik bir Filistin hedefi sözkonusu olduğu sürece, FKÖ şahsında Filistin davası bütün ilerici insanlığın sempatisine, tüm kesimleriyle dünya ilerici-devrimci hareketinin tam desteğine sahipti. Elbette Batı'nın emperyalist ve siyonist propagandası, FKÖ önderliğindeki direnişi de terörist vb. olarak yaftalıyor, karalıyor, gözden düşürmeye çalışıyordu. Ama bu etkili olamıyordu. Filistin davası dünya halklarının ezici çoğunluğu nezdinde büyük bir sempatiyle karşılanıyor ve güçlü bir desteğe konu oluyordu. Ama yazık ki bugün bu artık dünkü kadar kolay ve

dünkü ölçüde etkili değil. Önderlik bayrağı kıvılcık tonu da içeren bir devrimci demokratik bayrak olmaktan çıkıp da yerini İslamcıların yeşil bayrağına bıraktığından beri, Filistin halkının düşmanları, direnişi gözden düşürmek ve tecrit etmek üzere bulunmaz bir zemin kazanmış oldular. Filistin halkının ve davasının halihazırdaki talihsizliği budur.

Ama sonuçta halen Filistin direnişini ağırlıklı olarak İslamcılar sürüklüyor, bu bugünün katı ve tartışmasız realitesidir. Önderliği yeniden devrimci güçler ele geçiremediği sürece, Filistin halkı yeniden devrimci bir önderlik altında birleştirilemediği sürece de bu realite olarak kalacaktır. Bunu gözetmek, önderliğinin tartışmalı konumuna rağmen Filistin halkının haklı ve meşru direnişini desteklemek, dünya ölçüsünde tüm ilerici-devrimci güçlerin görev ve sorumluluğudur.

Ama öte yandan, Yahudi toplumu hesaba katılmadığı sürece de, Filistin davasının başarı şansı yok değilse de çok zayıftır. Yahudi toplumu ama, elbette siyonist İsrail devleti değil! Siyonist devlet yıkılmadığı sürece Filistin davasının zaten bir başarı şansı olamaz. Ama siyonist devlet bir aygıt, toplum ise farklı bir gerçekliktir. Bir devleti yıkar, yerine toplumsal-siyasal niteliği temelden farklı yeni bir devlet yapısı kurarsınız. Burjuva bir cumhuriyeti temellerinden yıkar yerine işçi sınıfı ve emekçilerin egemenliğine dayalı sosyalist nitelikte tümüyle yeni bir cumhuriyet kurarsınız. Devleti ya da onun belirli biçimlerini tabu haline getirmek burjuva gericiğinin beylik ideolojisidir. Siyonist devletin yıkılması demek, hiçbir biçimde İsrail'deki Yahudilerin sonu demek değildir. Önemli bir bölümü birkaç kuşaktır bu topraklarda bulunan insanlar sonuçta yine orada kalmak, orada yaşamak hakkına sahiptirler. Filistinlilerle birlikte, iç içe ve kardeşçe. Kuşkusuz bu ancak köklü devrimci dönüşümlerin ürünü tümüyle yeni toplumsal-siyasal koşullarda olanaklı olabilir. Ama halihazırdaki sorunların, düşmanlıkların, çatışmaların, yıkım ve ölümlerin başkaca da bir çözümü yoktur. Son yetmiş-seksen yılın açıklıkla gösterdiği gibi.

Bu, '60'lı yıllardan itibaren ve '90'lı yılların başına kadar FKÖ'nün program hedefiydi. Bu program, güya karşılığında bir Filistin devleti elde etmek üzere, siyonist devletin meşruiyeti tanınarak terk edildi. Bugün siyonist devlet elde ettikleriyle daha da güçlenmiş ve rahatlamış olarak yerli yerinde duruyor. Oysa Filistin davası en geri bir noktaya savrulmuş durumda. Ortada "iki devletli çözüm" diye bir şey yok, bu yalnızca bir aldatmacaydı. Bir kere iki devletin herhangi bir tarihsel, coğrafi ve kültürel temeli yok. İki devletli hangi sınırlar içine neye göre kuracaksı-

nız? Bugünkü güç dengesi içinde bir sınır çizebilseydik bile, yarın güç dengesindeki değişime bağlı olarak çatışma yeniden başlayacaktır. Sorun çözülmüş olmayacak, başka dengeler içinde devam edecek, çatışma sürecektir. Ta ki köklü devrimci çözümlere ulaşılan dek...

Filistinli direnişi, sorunun devrimci çözümü için İsrail toplumu içindeki çelişkileri ve imkanları göz önünde bulundurmak zorundadır. Bunsuz varılacak bir yer yoktur. İsrail Komünist Partisi açıklamasında, kaybedilen siviller için üzüntülerini dile getiriyor ama olup bitenlerden Netanyahu hükümetini sorumlu tutuyor. Aynı anda El Cezire televizyonuna çıkan milletvekillerinden biri, Netanyahu hükümetini en ağır bir biçimde suçluyor. Bütün işlerin gerisinde faşist Netanyahu var, Filistinlilerin boğazına öylesine yapıştılar ki olacağı buydu demeye çalışıyor.

İşte bu imkanları değerlendiren bir Filistin mücadelesinin geleceği vardır. Yoksa işi gerçekten çok zor. Acımasız bir dünyanın içindeyiz. Filistin'i insansızlaştırdıkları, mülteci durumuna düşürdükleri zaman şansız kalmıyor. Bugün bunu yapmak istiyorlar. Gazze'den iki milyon insanı sürmek istiyorlar. Geriye Batı Şeria'daki iki-iki buçuk milyon Filistinli kalacak. İlk büyük sürgünü 1948'de gerçekleştirdiler, Filistinlilerin Nakba, yani "büyük felaket" dedikleri sürgün. Sonraki on yıllarda bu böylece sürdü. '67 ve '73 savaşları sonrasında yeni boyutlar kazandı.

Ayrıca Gazze denilen o küçücük alana iki milyon insan nefes alamaz biçimde adeta tıkıştırıldı. Elbette günü geldiğinde, fırsatını bulduklarında dışarı atmak, sürgün etmek üzere. Siyonistlerin 7 Ekim sonrasında artık bunu nihayet başarabilir miyiz diye düşündüklerinden de kuşku

duymamak gerekir.

İsrail'in ilerici-devrimci iç dinamiklerini hesaba katmayan bir Filistin kurtuluş mücadelesinin başarı şansı olmaz demiştim. Devrimci demokratik Filistin örgütleri İsrail toplumu bünyesindeki ilerici güçlerin konumunu rahatlatacak bir programa, politikaya ve değerler sistemine sahiptiler. Yahudi toplumunun desteğini kazanmak onlar için özel bir önem taşıyordu.

Filistin Kurtuluş Örgütü Filistin Arapların vatanıdır demiyordu. Arap ya da Yahudi, Müslüman, Musevi ya da Hristiyan, Filistin coğrafyasında yaşayan tüm milletlerden, dinlerden, mezheplerden halkların birleşik bölünmez vatanıdır, diyordu. Bunun bugün de bütün açıklığıyla böyle ortaya konulması gerekir. Hamas bunu demiyor, dinci-İslamcı doğası gereği diyemiyor. Bunu demediğiniz sürece de İsrail halkının desteğini hiçbir biçimde alamazsınız.

FKÖ izlediği kucaklayıcı devrimci demokratik çizgi üzerinden İsrail'in iç dengelerini etkileyebiliyordu. '70'li yıllarda İsrail bünyesindeki barış hareketi bunun bir ürünü olmuştu.

Kneset'ten parlamenterler kalkıp Tunus'a gidiyor, sürgündeki Yaser Arafat'la görüşüyorlardı. Devrimci demokratik Filistin hareketinin böyle bir gücü ve meşruiyeti vardı.

'90'lı ilk yıllarda, Sovyetler Birliği'nin yıkılışının hemen ardından, Oslo'da bu program terkedildi. Bağımsız, demokratik ve laik bir birleşik Filistin devleti hedefi bir yana bırakıldı.

FKÖ böylece bir direniş çatısı olarak kendi varlık nedenini da ortadan kaldırmış oldu. Meydan bugün çok kimsenin dinci-gerici konum ve kimliğinden yakındığı İslamcı akımlara kaldı.

PARTİ DEĞERLENDİRMELERİNİN GÜNCEL ÖNEMİ

Partimizin Ortadoğu'yu konu alan değerlendirmelerinde bu sorun, dinci ideoloji ve programa dayanan Hamas türü direnişçi akımlar, birçok vesileyle ele alınmış, irdelenmiş ve açık tanımlamalara kavuşturulmuştur. TKİP II. Kongresi Bildirgesi'nde (Ekim 2007) sorunun açık ve net bir biçimde ortaya konuluşunu bulabilirsiniz örneğin. [Bu bölümü Ekim'in bu sayısında yeniden sunuyoruz]. Aynı şekilde TKİP VI. Kongresi Bildirgesi'nde (Aralık 2018) de aynı konu üzerinde güçlü pasajlar bulabilirsiniz. Bu sonuncusundan bazı pasajlar okuyup yorumlama yoluna gideceğim. (...)

[Yorumlarıyla birlikte hayli geniş bir yer tutan konferanstaki anlatım yerine, biz burada, TKİP VI. Kongresi Bildirgesi'nin ilgili bölümünden bütünlüğü içinde bazı pasajlar aktarmayı amaca daha uygun buluyoruz]:

- Ortadoğu'da hakların yaşamını altüst eden, milyonlarca insanın ölümüne mal olan savaşın baş sorumluları, ABD önderliğindeki batılı emperyalistler ile onların bölgedeki gerici işbirlikçileridir. Bu çok yönlü müdahale ve savaşların temel amacı, emperyalizmin bölgedeki egemenliğini ve siyonist İsrail'in konumunu güçlendirip pekiştirmektir.

(...)

- Siyonist İsrail, Filistin halkına çektiği acıların ötesinde, tüm bölge halkları için bir tehdit ve saldırganlık kaynağıdır. Suriye'nin ve Irak'ın etnik ve mezhepsel temelde parçalara bölünmesi kırk yıllık siyonist planlardı. Nihayet başarıldığının sanıldığı bir dönemin ardından bugün bu planların önemli ölçüde boşa çıkmış olması, siyonistleri gitgide yoğunlaşan saldırı ve provokasyonlara yöneltmekte, bu ise bölgesel düzeyde bir savaş tehdidini gündemde tutmaktadır.

(...)

- Bölge halkları emperyalizmin saldırılarına geçmişte ve bugün olduğu gibi gelecekte de direneceklerdir. Bugüne kadar ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin planlarını hayata geçirmelerini zora sokan, halkların büyük bedellere mal olan direnişi olmuştur. Fakat bu direniş halen kalıcı sonuçlar yaratacak devrimci bir program, strateji ve önderlikten yoksundur.

- Ortadoğu'da farklı dinlerden ve mezheplerden halkları birleştirebilmek için devrimci-demokratik ve laik bir program olmazsa olmaz koşuldur. Farklı milliyetlerden halkları birleştirebilmek ise ancak onların temel ulusal demokratik haklarının tanınması ile olanaklıdır. Dinci akımlar ilkinden, burjuva milliyetçi akımlar ise ikincisinden, kategorik olarak yoksundurlar. Bugünkü durum üzerin-

den bakıldığında, genellikle her iki akım her ikisinden de yoksundur.

- Dinci-gerici akımlar, direnişin temsilcisi ve taşıyıcısı olmak bir yana, emperyalizmin bölgeye müdahalesinin önce dayanakları, ardından bahaneleri oldular. Ortadoğu'ya özgü burjuva milliyetçi akımlar ise benzer olumsuz sınımadan dinci akımlardan da önce geçmişlerdi. İktidar oldukları ülkelerde yozlaşmış burjuva diktatörlüklere dönüştüler. Emekçileri sistemli biçimde ezdiler, temel hak ve özgürlükleri tanımadılar, öteki halkları ve kültürleri yok saydılar, toplumsal yaşamı her bakımdan çürüttüler. Sonuçta emperyalizmin bölgeye müdahalesinin farklı türden bahaneleri haline geldiler.

- Ortadoğu'da bir dönem Baas türü burjuva milliyetçi akımların tuttuğu yeri şimdilerde İran eksenli ve daha çok Şii kimlikli akımlar doldurmaktadır. Kendisini "direniş eksenli" olarak da tanımlayan bu akımlar, halen bölge halklarının emperyalizme ve Siyonizme karşı gösterdiği direncin bir yönünü temsil etmektedirler. Bölge düzeyinde devrimci alternatifin belirgin zayıflığı koşullarında, bölge solunun bir kesimi de bu "eksen"e sempatiyle yaklaşabilmektedir.

- Kendi içinde de farklı konum ve çıkarların temsilcisi olan bu heterojen güçler topluluğunun emperyalist planlara ve siyonist İsrail'e karşı gösterdikleri direncin bugünkü koşullarda belli bir anlamı kuşkusuz vardır. Nitekim bölgenin devrimci partileri taktik politikalarında bu olguyu gözetmektedirler. Kaldı ki emperyalizmin ve bölge gericiğinin müdahaleleri karşısında şu veya bu ulusal, etnik, dinsel, mezhepsel ya da kültürel topluluğun, mülk sahibi sınıflar önderliğinde olsa bile, kendini savunma ve direnme hakkı meşrudur.

- Fakat bu tutum söz konusu akımların gerçek sınıf konumları, dolayısıyla gösterdikleri direncin anlamı ve sınırları konusunda herhangi bir hayale yol açmamalıdır. Çıplak bir gerici burjuva diktatörlük olan ve bölgesel düzeyde kendi hesapları bulunan İran bir yana. "Eksen" in hemen tüm bileşenleri de sınıfsal açıdan burjuva-feodal ve ideolojik açıdan mezhepsel kimlikle sınırlanmış düzen içi akımlardır. Bu konum ve kimlikleriyle, halkların devrimci birliğini sağlamak olanak ve yeteneğinden yapısal olarak yoksundurlar.

- TKİP VI. Kongresi, partimizin konuya ilişkin tüm değerlendirmelerinde yeri geldikçe vurgulanan şu temel düşüncenin altını yeniden çizmektedir: Ortadoğu, hemen tüm ülkeleriyle, bir farklı halklar, kültürler, dinler ve mezhepler mozaiğidir. Bu toplumsal-kültürel olgu, milliyetçi, dinci ya da mezhepçi akımların kategorik olarak bölge halklarının ortak

çıkarları için olumlu bir alternatif olamayacağını gösterir. Farklı köken ve kültürlerden halkları emperyalizme ve yerel egemen sınıflara karşı ortak çıkarlar ekleninde birleştirebilmek için, anti-emperyalist, devrimci-demokratik ve laik bir program ve stratejik çizgi, zorunlu asgari koşuldur. Bölge halklarının, özellikle de halen gerici iç boğazlaşmalarla kan kaybeden ülkelerin en büyük talihsizliği, böyle bir programa sağlam ve istikrarlı bir temel oluşturacak modern sınıfsal yarıdan yoksun olmalarıdır. Bu nesnel olgu devrim mücadelesinin ihtiyaçlarına bölgesel düzeyde bakmayı özellikle gerektirmekte, bölgede modern sınıf ilişkileri bakımından nispeten daha ileri, dolayısıyla daha gelişkin bir işçi sınıfına sahip ülkelerin (özellikle Türkiye, Mısır ve İran) devrimcilerine çok daha özel bir sorumluluk yüklemektedir.

- Siyasal-kültürel acıların yanı sıra sosyal sefaletin de halkları kasıp kavurduğu Ortadoğu'da, özgürlük, bağımsızlık ve sosyal kurtuluş, ancak devrimci bir mecra, sosyalizmi hedefleyen devrimci programlar temelinde ve akımlar önderliğinde olanaklıdır. Ortadoğu halklarının bölgesel düzeyde büyük bir uluslar ailesi olarak gelecekteki büyük devrimci birliği ve kaynaşması ancak bu takdirde sağlanabilir. Dolayısıyla bölgenin bütününde devrimci akımların yeniden ön plana çıkması, emperyalizme etkili ve sonuç alıcı darbeler vurulabilmenin yanı sıra, mücadeleyi devrimci toplumsal hedeflere bağlayabilmenin ve dünya devrimci süreciyle başarıyla bütünleştirebilmenin de zorunlu koşuludur. (Sınıfa Karşı Sınıf! / TKİP VI. Kongresi Belgeleri, Aralık 2018, Eksen Yayıncılık, s.60-63)

SIYONIST DEVLET VE YAHUDİ TOPLUMU REALİTESİ

İsrail siyonist ideoloji esaslarına göre kurulmuş bir devlet. Bir ideoloji haline getirilen dinsel dogmaya göre, Filistin Yahudiler için "vadedilmiş toprak"tı. Burası tanrının "seçkin kavmine" aitti ve başkalarıyla paylaşamazdı. Bu kuşkusuz bir ideoloji, dinsel dogma burada yalnızca ideolojik bir araç. Ama sonuçta mevcut siyonist devletin mayası da, hamuru da bundan oluşuyor. İsrail toplumu başından itibaren bununla eğitilip yönlendiriliyor. Siyonist devletin iç ve dış siyaseti, bir bütün olarak siyonist proje, bu kabule, bu değişmez temele dayanıyor.

Ortadoğu'ya yabancı bir unsur olarak gelip yerleşen bir devlet olduğu için, siyonist ideolojinin bu muhtevası İsrail için vazgeçilmezdir. Zira o kendi meşruiyetini buna dayandırıyor, yaptıklarını bununla haklı göstermeye çalışıyor. Dışardan gelip zorbalıkla yerleştiği topraklarda ancak böylece tutunabileceğini düşünüyor. El-

bette burada sözkonusu olan gerçekte sınıf özü ve temeli olan bir ilişkiler alanıdır. Batılı emperyalist burjuvazinin bölgedeki çıkarları ve bununla kopmaz biçimde iç içe geçmiş İsrail burjuvazisinin çıkarları sözkonusu olan. İdeolojik amaçların hizmetindeki dinsel dogmalar bu çıkarları rasyonelleştirmek ve korumak üzere kullanılıyor.

Öte yandan bugün İsrail'de 9,5 milyon insan yaşıyor. Bunun iki milyonu (İsrail vatandaşı) Filistinli Arap, geriye kalan 7,5 milyonu Yahudi'dir. Bu 7,5 milyonun önemli bir bölümü birkaç kuşaktır artık bu topraklara aittir. Bu da başka bir realitedir. Yahudiler artık Ortadoğu toplumlarının bir parçasıdır, hiçbir biçimde yok sayılamazlar. Bu nedenledir ki, siyonist temeller üzerine kurulmuş bir devletin son bulmasını istemek ile Yahudi toplumu gerçeğini birbirinden kesin olarak ayırmak gerekir.

Bugün İsrail'de 7,5 milyonluk bir Yahudi nüfus olduğuna göre, Filistin davasının temsilcileri, bunu ne yapacaklarını net bir biçimde ortaya koymak durumundadırlar. FKÖ bunu net bir biçimde söylediği içindir ki ilerici ve devrimci insanlık tarafından çok geniş bir kabul ve destek görüyordu. Bugünün dincileri bu konuda susuyorlar. Peki, 7,5 milyon Yahudi ne olacak? Nerden gelmişlerse oraya gitsinler diyemezsiniz. Yahudilerin belirgin bir bölümü en az üç-dört kuşaktır artık bu topraklar üzerinde yaşıyorlar. Önemli bir bölümü doğma büyüme buralı artık. Bu durumda sorunlara çözümü onlarla, onların ezilen ve sömürülen katmanlarıyla birlikte aramak ve bulmak durumunda-sınız. Ulusal özgürlüğünüzü, öteki ulus ya da milliyetlerle birlikte, bağımsız birleşik bir Filistin hedefi içinde aramalısınız. Evet, Filistin "nehirden denize" özgür bir vatan olmalıdır! Ama salt Arap kökenli Filistinlilerin değil, fakat Filistin denilen o topraklarda yaşayan bütün halkların ortak-birleşik vatani olmalıdır!

Sovyetler Birliği'nin sosyalizm deneyimi birçok yönüyle tartışılabilir, ama ulusal soruna getirdiği çözüm ve bu konuda elde ettiği başarı tartışılmazdır. Buna ilişkin düşüncemizi vesile doğduka dile getiriyoruz. Sovyetler Birliği'ni yaratan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi için sorun, tüm ulusların ve milliyetlerin ulusal haklarına saygı duymak ve bunun gereklerini pratik olarak gerçekleştirme sorunuydu. Burjuvazinin ve toprak soylularının egemenliğine son vermek, bunu gerçekleştirebilmenin toplumsal-siyasal koşulların yarattı. Ekim Devrimi'nin Lenin'in adı ve eseriyle kopmaz biçimde bağlı ulusal programı böylece hayata geçirildi. Ulusal kölelik ve ayrıcalıklar son buldu. Uluslar özgürlüklerine ve haklarına kavuştular. Her halka, her kültüre, kü-

çüçük etnik ya da kültürel topluluklara, kendi yaşam coğrafyaları üzerinden ulusal açıdan özgür bir yaşam hakkı tanındı. Yahudilerin yüzyıllarca süren tarihsel ayrımcılık ve eziyetten hiç değilsen dünyanın bu coğrafyasında kurtulması da, Ekim Devrimi sayesinde gerçekleşti. Bütün Avrupa'da ayrımcılığı yaşıyor, Doğu Avrupa'da pogromlara uğruyorlardı. Ekim Devrimi sayesinde, Sovyet Rusya'da nihayet özgürlüğe, eşitliğe, saygıya ve huzura kavuştular. Belli bölgelerde kolonize edildiler, toprağa kavuştular, üretici bir insan topluluğuna dönüştüler. Dolayısıyla Yahudiler de, Çarlık tarafından köleleştirilen tüm öteki ezilen uluslar ya da milliyetler gibi, Ekim Devrimi'ne çok şey borçludurlar.

Ama bugün yeni bir sosyal devrimler döneminden henüz uzağız, denilecektir. Bu durumda, herhangi bir ulusal dava için, bu arada Kürtler ya da Filistinliler için, başka bir çıkış yolu yok mu, diye sorulacaktır. Nasıl ki işçi davası, bilimsel tanımla emeğin kurtuluş davası bugün için çözülemiyorsa ezilen ulus davası da yazık ki çözülmüyor. Tarihsel gerici dönemlerinde toplumsal-siyasal sorunlar çözülmüyor, tersine gitgide ağırlaşıyor, içinden çıkılmaz bir hal alıyor.

Temel toplumsal-siyasal sorunlar köklü toplumsal devrimler döneminde çözülüyor. Bunu anlayarak devrimci olmalı, devrimci kalmalı, devrim için savaşmalı, her alanda ve her bakımından yeni devrimler dönemine hazırlanmalıyız. Dünya görüşümüze buradan bakmalı ve devrim davamıza bu bakış üzerinden bağlanmalıyız.

Biz komünistler bugün "Devrimi ve devrimci birikimimizi savunacağız!" derken, bunu hiç de salt üç gün sonrasının devrim umudu üzerinden yapmıyoruz. Devrimci olmak ve devrimi savunmak sorunu bir dünya görüşü sorunudur. Bu bir ilkesel var oluş ve konumlanma sorunudur. Bu tüm yaşama ve mücadeleye rengini ve karakterini veren bir değerler sistemi sorunudur. Bu bir yaşam biçimi, kendini örgütlü devrimci mücadele içinde var edebilmek sorunudur. Sorun böyle ele alınmadığı bir durumda, bir dünya görüşü, bir yaşam ve mücadele biçimi, yaşama ve mücadeleye karakterini veren bir değerler sistemi olarak görülüp sindirilemediği bir durumda, devrimci olunamaz. Kazara olunmuşsa bile sonuçta uzun süre devrimci kalınmaz.

Her soruna, ve elbette ezilen ulusların kurtuluşu sorununa da, bakışımız budur.

(www.tkip.org'dan EKİM'in Ocak 2024'te yayınlanan 331. sayısından alınmıştır...)

Irakçı-siyonizme sonsuz destek

1904-1908 yılları arasında Alman emperyalizmi, o zaman sömürgesi olan Güney Batı Afrika'da Herrero ve Nama ayaklanmalarını bastırarak 20. yüzyılın ilk soykırımını gerçekleştirmişti. 1915'te ise savaş müttefiki olan Osmanlı imparatorluğu ile beraber Ermenilere yönelik soykırımı ve Hitlerin başa getirildiği 1933-1945 yılları arasında komünistleri, Yahudileri toplu şekilde öldürmesi ve Sovyetler Birliği'ne saldırarak 30 milyon Sovyet yurttaşının hayatına mal olan tarihteki en büyük soykırım ve imha savaşının suçlusudur.

Hitler faşizminin ezilmesinden sonra ABD emperyalizmi tarafından SSCB'nin çevrelenerek zayıflatılması, dünya işçi sınıfı ve halklarının sosyalizm ve kurtuluş savaşlarına karşı yeniden reorganize edilmesinde rol oynayan Federal Almanya, Ukrayna savaşının başlamasını fırsat bilerek nüfus alanlarının yeniden paylaşımı savaşına dolu dizgin dönüş yaptı.

Tarihsel suçlarının altında ezilen Alman emperyalizmi, Demokratik Almanya Cumhuriyeti'ni (DDR) istila ederek Alman tekellerinin hayali olan nüfus ve coğrafik bakımdan 'büyük Almanya'yı kurdu. Takip eden yıllardan itibaren her ulusun geçmişinde benzer "kusurlar/hatalar" vardır martavallarıyla tarihsel suçlarını "sıradanlaştırıp" Alman toplumunu katliamcı ve saldırganlıkla dolup taşan barbarlığıyla barıştırma kampanyası başlattı. Sermayenin tetikçiliğini yapan medya, sürdürdüğü çok yönlü kampanyada kasıtlı bir şekilde ölçüyü kaçıracak yeni bir tarih yazımına girişti. İnkâr edemedikleri Nazi toplama kamplarındaki insanların özgürleştirilmesinden, Hitler faşizminin ezilmesine kadar SSCB ve Kızıl Ordu'nun oynadığı belirleyici rolü ya yok sayma yoluna saptılar ya da mızrak çuvala sığmayınca Kızıl Ordu ve SSCB'nin anti-faşist savaşta ortaya koyduğu başarıları ve zaferi sıradanlaştırılarak ABD emperyalizmiyle eşitlemeyi denediler.

Muhafazakar CSU'nun (Hristiyan Sosyalistler Birliği) eski ultra gerici başkanı ve Bayern Başbakanı Josef Straus'un "Ekonomik Dev-Siyasi Cüce" olarak tanımladığı Alman emperyalizmi, Ukrayna savaşını "güneşin altında hakkettiği payı kapmanın manivelası" yaparak bu 'çeliş-

kiyi' çözmeye yöneldi. Ukrayna savaşının en hararetli kışkırtıcı ve destekçilerinden olan Alman emperyalizmi, aynı pervasızlığı siyonist İsrail'in soykırım savaşında da gösteriyor. Zira onlar için "suçların sıradanlaşması" suçların çoğalmasından geçiyordu.

Almanya Başbakanı Olaf Scholz, 7 Ekim'den sonra yaptığı birçok açıklamada, "İsrail'in güvenliğinin Almanya için bir devlet politikası" olduğunu tekrarladı. Alman hükümetinin silah satışlarından sorumlu birimi olan Ekonomi Bakanlığı'nın başında oturan 'Yeşil' politikacı da aynı hassasiyeti Kasım ayında yaptığı açıklamada, "İsrail'e silah ihracatı başvurularının öncelikli olarak işleme alınacağını ve karara bağlanacağını" bildirerek gösterdi.

2022 yılında İsrail'e 32,3 milyon Euro tutarında silah ihracatı yapan Alman emperyalizmi, 2023 yılında İsrail'e yaptığı silah ihracatını on kat artırarak 326,5 milyon Euro'ya çıkardı.

Soykırım savaşını acımasızca sürdüren İsrail rejimine satılan silahlar arasında 3 bin tanksavar silahı ile makineli tüfek, makineli tabanca ve yarı otomatik silahlar için 500 bin mermi de bulunuyor. Soykırım savaşına silah taşımayı sürdüren Almanya'nın, İsrail'e tanklar için yaklaşık 10.000 adet 120 milimetrelik hassas mühimmat göndermeye hazırlandığı haberini ise Der Spiegel dergisi verdi.

Yaptığı silah ihracatıyla soykırım savaşını aynı zamanda büyük bir kar kaynağına dönüştüren Alman emperyalizmi bu noktada durmadı. En az 60 ülke tarafından desteklenen Güney Afrika'nın Gazze'de soykırım yapmakla suçladığı İsrail'in Lahey'deki Uluslararası Adalet Divanı'nda (UAD) yargılanmaya başlaması, Berlin'deki siyonizm yaltakçıları rahat-sız etti. Mahkeme'ye İsrail lehine müdahil olacağını ilan eden Alman hükümeti, 21. Yüzyılda da soykırımcı zihniyetin arkasında durduğunu gösterdi.

Sosyal Demokrat-Yeşil-Liberal Scholz hükümetinin sözcüsü Steffen Hebestreit konuya dair şu açıklamayı yaptı;

"Farklı ülkelerin İsrail'in Gazze Şeridi'ndeki operasyonuna ilişkin farklı değerlendirmeleri olduğunu biliyoruz. Ancak Alman hükümeti, Uluslararası Adalet

Divanı'nda İsrail'e yöneltilen soykırım suçlamasını kesin ve açık bir dille reddetmektedir... Bu suçlamanın hiçbir dayanağı yoktur."

Bu açıklama, soykırımı devam etsin diye siyonistlere silah gönderenlerin, İsrail rejiminin savaş suçlarının politik sorumluluğunu üstlendiklerini de ortaya koydu. Egemenlerin bu rezil tutumu, "ne kadar çok suç işlenirse kendi suçlarının o kadar sıradanlaşacağını", iç kamuoyuna "bakınız herkes suçlu" diyerek toplumun militarist-savaş politikalarına ikna edileceği varsayımına dayanmaktadır.

Lahey'de başlayan soykırım davasının açılış konuşmasını yapan Güney Afrikalı Avukat Adila Hassim, İsrail'in Gazze Şeridi'ni "modern savaş tarihindeki en ağır konvansiyonel bombardımanlardan birine maruz bıraktığını" ifade ederek İsrail'i 1948 Soykırım Sözleşmesini ihlal etmekle suçlamıştı.

Filistin Sağlık Bakanlığı'nın açıklaması Siyonist soykırımının dehşet verici tablosunu açık bir şekilde ortaya koyuyor. Bakanlığın açıklamasına göre, İsrail ordusu soykırımın ilk 100 gününde 9.600'den fazlası çocuk olmak üzere yaklaşık 24.000 Filistinliyi öldürdü. 60.000'den fazla kişi yaralandı. Neredeyse iki milyon insan, yani Gazze Şeridi'nin yaklaşık tüm nüfusu, İsrail ablukası nedeniyle yerinden edildi, halen açlık ve susuzluk çekiyor. Okullar, hastaneler ve mülteci kampları sistematik olarak bombalanmakta, gazeteciler ve sağlık çalışanları kasıtlı olarak öldürülmektedir.

Gazze'de soykırım yapan İsrail rejiminin şefleri, niyetlerini gizlemiyorlar. Defalarca Gazze'de yaşayan Filistinlileri imha etmek ve sürmek gerektiğini dünyaya ilan ettiler. Güney Afrikalı hukukçuları, savaş suçlusu siyonist şeflerin açıklamalarını mahkeme huzurunda görüntüleriyle dinlettiler. Hal böyleyken, yani siyonistlerin soykırım suçu dünyanın gözünde aşırkarken Alman emperyalizminin İsrail'in yanında saf tutması tesadüf değil.

Sırtında taşıdığı kirli/kanlı tarihin ağırlığından, diğer devletlerin de benzer suçlar işlemesiyle, diğer bir ifade ile suçlarda eşitlenerek kurtulabileceklerini sanıyor.

90'lı yıllarda Almanya'nın Savunma Bakanı CDU'lu Volker Rühle, "Almanya'nın Sorumluluğu - Yeni Avrupa'ya Perspektifler" adlı kitabında, NATO'nun doğuya doğru genişlemesi konusunda, özellikle ABD Savunma Bakanı'ndan büyük bir "isteksizlik" ile karşılaştığını yazmıştı. Ukrayna savaşının finansörü, siyonist soykırım suçunun ortağı SPD'li Başbakan Olaf Scholz, Karls Üniversitesi'nde geçen yıl yaptığı konuşmada emperyalist hedeflerinin hatlarını çizirken "AB'nin Batı Balkanlar, Ukrayna, Moldova ve gelecekte Gürcistan ile doğuya doğru daha da genişlemesi; AB Konseyi'nde fikir birliğinin yerini çoğunluk ilkesinin alması; Bundeswehr'in (Alman Ordusu) teknik incelemesinde formüle edilen 'aktif şekillendirme gücünün' önemi" üzerinde durmuştu.

Scholz hükümetinin ortaya koyduğu emperyalist hedefler yeni değil. Örneğin DDR'nin yutulması sonrasının dışişleri bakanı ve bir önceki BND (Federal İstihbarat Servisi) şefi Kinkel daha 1993'te şunları söylemişti: "... daha önce iki kez başarısız olduğumuz bir şeyi başarmak... Merkezi konumumuz, büyüklüğümüz ve Orta ve Doğu Avrupa ile olan geleneksel ilişkilerimiz nedeniyle, bu devletlerin Avrupa'ya dönüşünden esas avantajı elde etmemiz mümkün..."

Ukrayna savaşıyla birlikte uygun koşulların oluştuğuna kanaat getiren Scholz hükümeti 'Zeitenwende/Dönüm Noktası' ilan ederek militarist politikalarına hızlı bir dönüş yaptı.

"Daha önce iki kez başarısız oldukları" büyük emperyalist hayaller uğruna girişecekleri maceraya Alman toplumunun ikna edilmesi onların önündeki asıl sorun alanı olarak durmaktadır. Destekleyerek teşvik etikleri siyonist İsrail'in soykırım suçları ne kadar çoğalırsa Alman emperyalizminin tarihsel suçlarının o kadar sıradanlaşacağını ve Alman toplumunun yeni suçlara bulaştırılmasının mümkün olacağını var sayıyorlar. Bundan dolayı kanlı tarihi içinde çılginca debelenen Alman emperyalizmi pisliklerini her tarafa sıçratıp duruyor.

Yemen'de zafer emperyalistlerin olmayacak

Y. Kenan

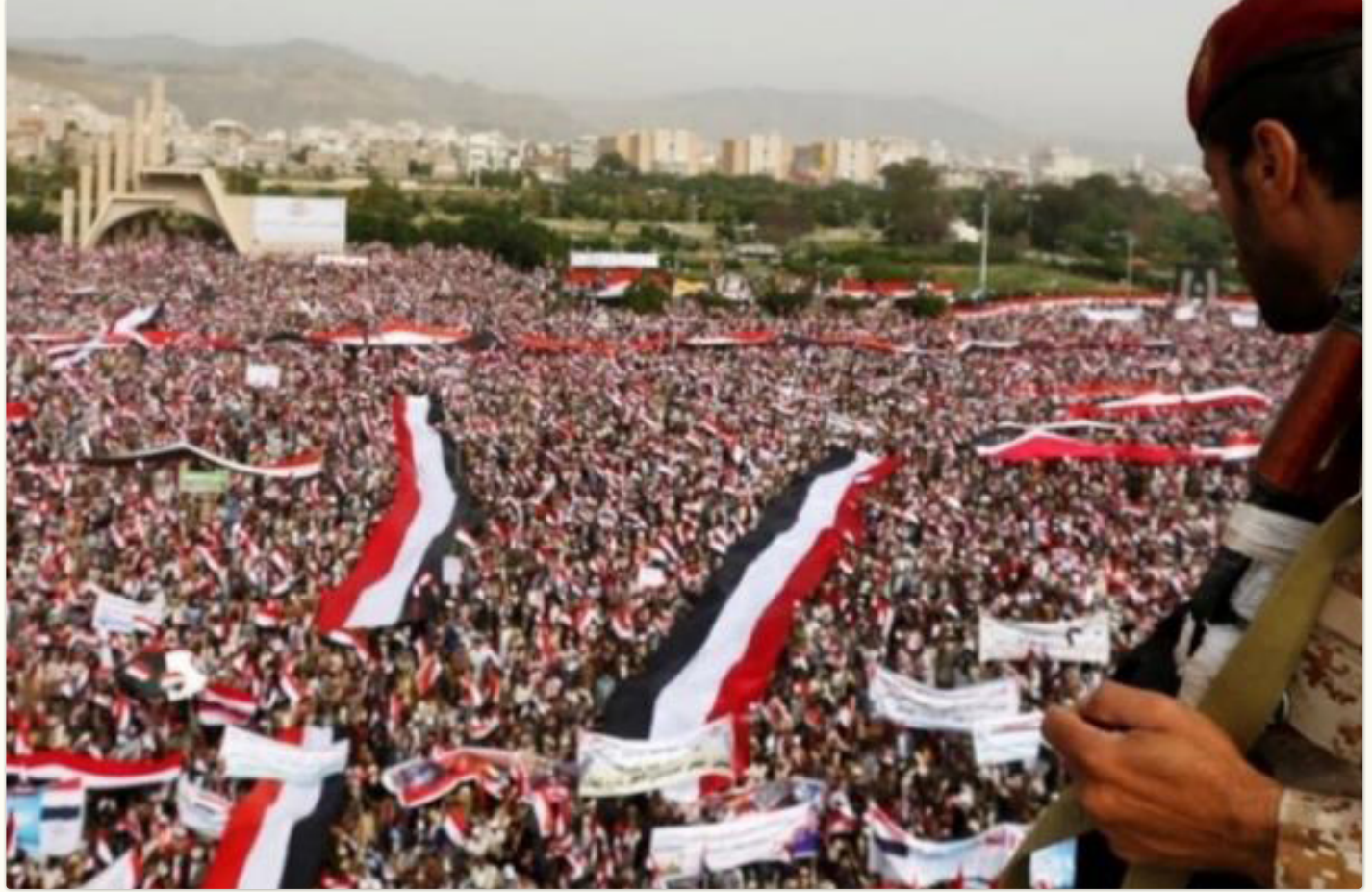
Yemen, 2014/2015 yıllarından beri -2022 yılı Nisan- Ekim ayları arasındaki ateşkes dışında- uluslararası kamuoyunun büyük ölçüde yok saydığı bir savaşa maruz kalıyor. Birleşmiş Milletlere göre zamanımızın en büyük insani felaketi haline gelen bir savaştan Yemen halkı uzun süreden beri acı çekiyor. BM, savaşın şiddeti ve neden olduğu açlık ve hastalık gibi sonuçları nedeniyle ölenlerin sayısının 400.000'i aştığını tahmin ediyor.

Birleşmiş Milletler verilerine göre şu anda yaklaşık 5 milyon kişi ülke içinde yerinden edilmiş, 30 milyon nüfuslu ülkede 22 milyondan fazla kişinin ise insani desteğe ihtiyacı var. Yaklaşık 17 milyon kişinin gıdaya güvenli erişimi yok. İnsanlık için en acısı ise, 2.2 milyon çocuğun ciddi akut yetersiz beslenmeden muzdarip olmasıdır. Hal böyleyken dünya, sonsuz gibi görünen bir savaşa sırtını dönmüş bulunuyor. Zira Yemen'i hedef alan saldırıların ve uygulanan ambargonun arkasında ABD emperyalizmi ile suç ortakları var.

İsrail'in Filistin halkına dönük katliamlarına tepki gösteren Ansarullah Hareketi'nin (Husiler) Gazze ile aktif dayanışmaya girmesi, unutturulmak istenen Yemen'i dünyanın gündemine taşıdı. Gazze'deki soykırım saldırısı durdurulana ve abluka kaldırılana kadar İsrail'e ait ya da oraya mal taşıyan gemilerin Kızıldeniz'den geçmesine izin vermeyen Ansarullah'ın aldığı bu onurlu tutum, dünya halklarının takdirini kazanmış bulunuyor. Anglo-Amerikan emperyalistleri ise, Yemen hükümetinin bu cüretli tutumuna savaş açarak, Gazze'de soykırımın devam etmesi için savaş suçlusunu İsrail'e kalkan oluyor.

Yemen'deki savaş Batı'da genellikle kısır tartışmaların konusu ediliyordu. Yaşanan savaşın karmaşık görünen arka planını anlamak ya da anlatmak isteyen kimse yok gibiydi. Oysa ki tarihi, kültürü ve stratejik coğrafi konumu açısından Ortadoğu'nun en önemli ülkelerinden biridir Yemen.

Yemen'in coğrafi sınırları İslam'ın ilk dönemlerine kadar uzanır. Orta Doğu devletlerinin çoğunun sınırları sömürgeci güçler tarafından suni bir şekilde çizilirken, Yemen'de durum ise farklıdır. Arap

Yarımadası'ndaki bu bölge coğrafi olarak çevresinden ayrılan başlı başına bir bütünlüğü temsil ediyor.

Yemen'in tarihi ve kültürel mirası kadar, iç çatışmalarının da derin kökleri ve verimli vadileri nedeniyle ülkenin "Mutlu Arabistan" olarak anıldığı dönemler var. Özellikle ülkedeki baharat zenginliği başta Mısırlılar olanak üzere Yunanlılar ve Romalılar gibi önemli imparatorluklarla ticari ilişkileri güçlendirme olanağı sağlamıştır.

Verimli toprakları ve zekice tasarlanmış sulama sistemleri sayesinde Hıristiyanlık öncesi Yemen'de tarım da oldukça gelişkin. Roma İmparatorluğu'na dahil olmasıyla birlikte deniz ticareti daha bir önem kazanmış, ancak ülkenin doğusunda var olan ileri kültürler de bir o kadar gerilemeye başlamıştır. Daha önce Ülkede egemen olan Sebeliler, giderek güçlerini kaybetmiş ve 6. yüzyılın ortalarına gelindiğinde Yahudilik ve Hıristiyanlık tarafından tamamen yerlerinden edilmişlerdir.

Yemen'in Arap halifeleri tarafından İslamlaştırılması, MS 622'de Sana'daki el-Jamad'da ilk büyük caminin inşasıyla

başlamış ve bunu yüzyıllarca sürecek olan işgal ve yabancı yönetimler izlemiştir. Osmanlılar, 15. yüzyıla kadar Mısır egemenliğinden sonra bölgeyi 100 yıl boyunca yönettiler. Zeydiler 17. yüzyılın ilk yarısında yönetimi ele geçirdi ve egemenlikleri 19. yüzyıla kadar sürdü. Yemen, 19. yüzyılın ortalarında ikiye bölündü: Büyük Britanya ülkenin güneyini kontrol altına alarak, Hindistan yolunda önemli bir ticaret odağı haline gelen bir deniz üssü kurdu. Aynı zamanda Osmanlılar da ülkenin bazı kısımlarını yeniden fethettiler. Yemen, güneyde İngilizler batıda ise Osmanlı ve kuzeyde Zeydiler olmak üzere üç parçaya bölündü.

Birinci paylaşım savaşından sonra Osmanlı'nın egemenliğini kaybetmesi ve Kuzey Yemen'in Zeydilerin himayesinde egemen bir monarşi haline gelmesi, ülkeyi dış politika açısından izole etti. Çok sayıda iç savaş ve ayaklanma, 1962'deki askeri darbeyle Zeydi yönetimi yıkılana kadar kuzeyi kasıp kavurdu.

1960'ların sonunda İngiltere, gelişen direniş karşısında birliklerini Yemen'in güneyinden çekmek zorunda kaldı. O süreçte kanlı iç çatışmalarla iktidar müca-

deleleri yaşandı.

Güney Yemen Halk Cumhuriyeti, Kasım 1967'de bağımsızlığını ilan etti ve 1969 senesinde Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti (VDRJ) adını aldı. Sosyalist Birlik Partisi tarafından yönetilen Güney Yemen, Orta Doğu'daki en ileri birikim öğelerini barındıran devletti ve Sovyetler Birliği'yle çok yakın ilişkileri vardı. Güney Yemen toprak reformu, kadınlara eşit haklar, çocuk evliliklerinin yasaklanması, kabileciliğin kısıtlanması ve şeriat hukukunun eyalet hukuku ile değiştirilmesi gibi çağdaş hedeflere ulaşmıştı. Güney Yemen'in aile hukuku, özellikle de bulunduğu coğrafi konum itibarıyla dönemin en ilerici hukuku kabul ediliyordu. Anayasa çalışma hakkını, barınmayı, ücretsiz eğitimi ve sağlık hizmetini güvence altına alıyordu. 1980'lerin ortalarında okuma yazma bilmeyenlerin oranı neredeyse sıfıra yaklaşmıştı. Muhafazakar, dindar, son derece kabileci ve Suudi Arabistan'ın etkisi altında olan Kuzey Yemen'de ise Yemen Arap Cumhuriyeti (JAR) ilan edildi. İki hükümet arasında devam eden sınır çatışmaları Yemen'in ikiye bölünmesiyle sonuçlandı.

22 Ocak 1990'da sınırlar açıldı ve Kuzey ile Güney Yemen yeniden birleştirildi. Ancak bu birlik başından beri oldukça kırılgan ve gerginlikleri barındıran bir karaktere sahipti. Suudi Arabistan ve emperyalist gericiğin bütün desteğini arkalayan Kuzey Yemen Devlet Başkanı Ali Abdullah Salih o andan itibaren tüm ülkenin kontrolünü ele geçirdi. Kuzey Yemen'deki Salih'in iktidarı ya da düzeni bir çeşit aşiretler Federasyonu ve ona has işbirlikçilikten oluşuyordu. Bölge gericiği ve emperyalistlerin desteği ile Salih yönetimi birleşme sürecinde üstünlüğü ele geçirdi.

Birleşmenin ardından Sana devletin siyasi başkenti, Aden ise ekonomik başkent ilan edildi. Yeniden birleşme resmi olarak tamamlandığında bile yapısal bir bölünme hala devam ediyordu. Orduların yanı sıra ülkenin iki bölgesinin idari yapıları da ayrı kaldı. Böylece yeni oluşturulan devlet gerginlikler ve ayaklanmalara fazlasıyla gebeydi.

1994'te, yani birleşmeden 4 yıl sonra Güney ile Kuzey Yemen orduları arasında iç savaş başladı. "Güney'in Kuzey Yemen'e karşı isyanı" olarak adlandırılan ve binlerce kişinin ölümüne sebep olan savaşın galibi Kuzey Yemen ordusu oldu. Güney isyanının bastırılmasından sonra Suudi Arabistan destekli Salih iktidarı kamu ve orduda görevli binlerce Güney Yemenli'nin işlerine son verdi ve Güney Yemen'de bulunan petrol sahaları ve topraklar Salih'e yakın olan şirketlere ve kişilere peşkeş çekildi.

Ülkedeki bu hoşnutsuzlukları, 2000'lerin başında Kuzey merkezli Husi ve Güney merkezli el-Hirak isyanları takip etti. Ülkenin kuzey ve güneyindeki rejim karşıtı yapılanmaların yanı sıra mevcut geniş kabile ağı ile El-Kaide terör örgütünün varlığı gibi diğer olgular, ülkedeki kıt olan kaynaklar üzerinde uzun süreden beri devam eden bir mücadele alanı oluşturmaktaydı. Ülkedeki kıt kaynaklar üzerindeki bu mücadele, 2011 "Arap Baharı" ile daha da derinleşti.

O süreçte Tunus ve Mısır'da başlayan protestolardan esinlenerek 2011 Ocak ayında Yemen'de de ilk protestolar görülmeye başladı. Bilhassa 11 Şubat 2011'de Mısır'da Hüsnü Mübarek'in istifa etmesi Yemen'de coşkuyla karşılandı ve bir nevi gösterileri körükleyen bir rol oynadı. Birleşmenin üzerinden geçen yirmi yıl, devlet aygıtında kurumsallaşmayı yaratamadığı gibi toplumdaki bütünleşmeyi de sağlayamamıştır. Ortak bir siyasi ve ekonomik kimliğin yokluğuna karşı duyulan öfke ve hayal kırıklığı sosyokültürel ayrılıkları derinleştirdi ve ülkeyi bir kaosa sürükledi.

"Arap Baharı" diye adlandırılan süreç bilhassa öğrenci gençliğin yaratıcılığı, Sa-

na'da ve ülkenin diğer birçok kentinde gerçekleştirilen protestolar toplumun geniş kesimlerine ciddi bir dinamizm kazandırdı. Bu protestolara kısa süre içinde "Güney Hareketi" ve "Ansarullah Hareketi/Husiler" de katıldı. Bu protestolar "Ansarullah", yani "Allah'ın takipçileri" ismini tercih eden Husiler için büyük bir fırsattı ve Yemen hükümetine karşı savaş çağrısı yapmanın bütün imkanlarını bir bakıma hazırlamıştı. Nihayetinde 2011 yılında Ali Abdullah Salih'in devrilmesinde Husilerin oynadığı rol belirleyicidir.

Salih'in devrilmesinden sonra, eski Başkan Yardımcısı olan Abd Rabbo Mansur Hadi'nin öncülüğünde, Suudi Arabistan'ın da devasa mali yardımla desteklenen bir ulusal birlik hükümeti kuruldu. Lakin Husiler yeni kurulan birlik hükümetine alınmadılar. Husi isyancıları Şubat 2015'de Hadi'yi görevden alıp ev hapsinde tuttular. 21 Şubat'ta liman kenti Aden'e kaçmayı başaran Hadi, yeni bir hükümet kurduğunu açıkladı. Sonrasında Husilerin Aden'i ele geçirmesi üzerine Hadi Suudi Arabistan'a, efendilerinin yanına kaçtı.

Kukla Mansur Hadi'nin hezimete uğraması üzerine 25 Mart 2015 tarihinde Suudi Arabistan, Körfez İşbirliği Konseyi, ABD ve Mısır'ın desteğiyle Yemen'e resmen savaş ilan etti. Bu savaş Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin 2015 yılında aldığı 2216 sayılı kararla "meşrulaştırıldı." Dolayısıyla 2015'ten bu yana sistematik olarak Yemen'de yürütülen soykırıma "yasal kılıf" uydurulmuş ve BM'nin kendisi uluslararası hukuku ayaklar altına almıştır.

Yıllardır savaş sarmalının içinde harabeye dönmüş Yemen'in yoğun nüfuslu kentlerine 12.01.2024 Cuma günü ABD ve İngiltere hava saldırıları gerçekleştirdi. Saldırıları ilgili ABD Başkanı Joe Biden yaptığı açıklamada, "ABD ve İngiltere, Avustralya, Kanada, Bahreyn ve Hollanda'nın desteğiyle ve benim talimatıyla Husi isyancılarının özgürlük aradığı Yemen'deki bazı hedeflere başarılı saldırdılar" dedi. Bununla yetinmeyen Biden sözlerine şunları ekledi: "...Halkımızı ve uluslararası ticaretin serbest akışını korumak için gerekirse daha fazla saldırı emri vermekten çekinmeyeceğim."

Şüphesiz ki ABD-İngiltere emperyalistleri tarafından gerçekleştirilen bu saldırı, Yemen halkına duyulan kını gösterdiği gibi, bölge halklarını savaşı yaymakla tehdit etmek anlamına geliyor.

Saldırıyı gerçekleştiren ABD ile

kıta Avrupa ve kıta Asya'daki uçakları; "Avusturya, Bahreyn, Danimarka, Almanya, Kanada, Hollanda, Yeni Zelanda, Kore Cumhuriyeti ile İngiltere ortak bir basın açıklaması yaptılar.

Ortak açıklamada şu vurgular öne çıktı: "...Husilerin ticari gemicilik, Kızıldeniz'den geçiş de dahil olmak üzere gemilere yönelik devam eden yasadışı, tehlikeli ve istikrarsızlaştırıcı saldırılarına yanıt olarak Hollanda, Kanada, Bahreyn ve Avustralya'nın desteğiyle ABD ve Birleşik Krallık silahlı kuvvetleri, Doğal hukuka uygun hareket ettiler, bireysel ve kolektif meşru müdafaa hakkı, BM Şartı'na uygun olarak, Yemen'de Husi kontrolündeki bölgelerde bir dizi hedefe ortak saldırılar gerçekleştirdi..."

Emperyalist haydutlar açıklamanın sonunda tehdit savurmayı da ihmal etmediler: "Hedefimiz, Kızıldeniz'de gerilimi azaltmak ve istikrarı yeniden tesis etmek olmaya devam ediyor, ancak mesajımız güc ve net: Devam eden tehditler karşısında, dünyanın en önemli denizlerinden birinde hayatların ve malların serbest dolaşımını savunmaktan çekinmeyeceğiz..."

ABD ile suç ortakları, ırkçı-siyonist rejimi koruyarak Gazze'de soykırım yapmaya devam edebilsin diye Yemen'e saldırdılar. Bu zıt iki tutum iki farklı ahlakı da yansıtır: Bu bağlamda Sana hükümeti halklar nezdinde yücelirken, ABD ile suç ortaklarının barbarlığı bir kez daha tescil edilmiş oldu.

Dönemin Merkel liderliğindeki Alman hükümeti 2018 yılında Yemen'de ağır savaş suçları işleyen Suudi rejimine silah ambargosu uygulayacağını ilan etmişti. Şimdiki militarist hükümet bu angajmanı artık tanımadığını ve "iyi bir silah tedarikçisi" olacağı sözünü vermiş bulunuyor. Nitekim son gelişmelerle ilgili bir demeç veren SPD'nin dış politika sözcüsü Nils Schmid, "Hamas'ın 7 Ekim'deki korkunç terör saldırısından sonra dünya artık çok farklı bir yerde" diyerek Suudi Arabistan'la ilişkilerin yeniden değerlendirilmesi gerektiğini savundu.

Ukrayna savaşının ardından süreci "Dönüm Noktası" olarak tanımlayan ve buna göre pozisyon alan Alman emperyalizmi, bir bariyeri atlamanın mutluluğunu yaşıyordu. Şimdi ise İsrail'in birinci dereceden suç otağı ve bölge gericiğinin müttefiki olarak gardını alıyor.

Yeşiller Partisi'nin Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock ile ekonomi Bakanı Robert Habeck'in neredeyse gün aşırı ziyaretleri ettikleri "bölge ülkelerinde" iki şeyin altını çizmek gerekiyor: Birincisi, Alman emperyalizmi İsrail'in Gazze'deki soykırımında kilit bir rol oynamakla kal-

mıyor, İran ve müttefiklerine karşı kapsamlı bir savaşın da en ön saflarında yer alarak bölgeyi yeniden dizayn etme planı kapsamında rol oynuyor. Bir zamanlar "savaş karşıtı, pasifist" diye tanımlanan Yeşiller artık alman emperyalizminin "şahin" kanadını temsil ediyor.

Alman emperyalizmini bütün tarihsel suçlarından arındırmanın ve toplumu saldırgan politikanın yedeğine almanın en iyi rol modelleri ancak Sosyal Demokratlar ve Yeşillerden devşirilebilirdi ve bu gerçekleşmiş bulunuyor. Toplumsal destekleri yerlerde sürünen koalisyon ortaklarının hala işbaşında tutulması Alman emperyalizminin kirli çıkarlarının "en iyi temsilcileri" olmalarından kaynaklıdır.

Tekelci Alman basını, Yemen ordusunun İsrail'e giden gemilerin Kızıldeniz'den geçişlerine izin vermemesi konusunu çarpıtarak veriyor. Saldırılarından kaynaklı gecikmelerin uluslararası ekonomiyi, bilhassa Alman sermayesine ve Alman tüketicisine etkileri hakkında haftalardır propaganda yapıyor. Yıllardır Yemen'de yürütülen katliamlara dair tek kelime etmeyen bu sefiller sürüsü, söz konusu kendi kirli çıkarları olunca demokrasi havarileri, insan hakları savunucusu ve doğa dostu kesilirler. Ancak bu riyakar savaş şaşakçıları İsrail Gazze'de soykırım yaparken demokrasiyi de insan haklarını akıllarının ucundan bile geçirmezler.

Bu arada Ansarullah liderleri, İsrail'e giden gemiler hariç Kızıldeniz'in güvenli olduğunu defalarca açıkladılar. Ancak batı tekellerinin bir kısmı, İsrail'e destek bağlamında deniz taşımacılığı rotalarını değiştirdiler. Kızıldeniz'deki seyrüseferi tehdit eden ise ABD ile suç ortaklarının yaptığı askeri yığındır. Oysa yaşanan sorunun çözümü çok basittir: Siyonist rejim Gazze'de yaptığı soykırıma son verecek ve Gazze etrafında kurduğu ablukayı kaldıracak.

Sana hükümetinin saldırı ve tehditlere boyun eğmemesi, ABD ile suç ortaklarını sıkıştırıyor. Zira savaşın yayılması durumunda sorunlar daha karmaşık hale gelecek, AB ülkelerinin ekonomisi ise ciddi bir riskle karşı karşıya kalacak, ABD'de bataklığa saplanacak. Bundan dolayı ABD ile suç ortakları, Filistin halkına verdiği desteği geri çekmesi için Ansarullah liderlerine birtakım teklifler sunmaktadır. Ancak tüm teklifleri net bir şekilde reddettiklerini açıkladılar. Joe Biden yönetimi savaşı genişletse bir türlü genişletme bir türlü. Zira Osmanlıya Yemen türküsü yazdıranlar bu sefil emperyalistler sürüsüne neler yazdırmaz ki?

Almanya anti-faşizmi “keşfediyor”

A. Eren

Araştırmacı gazetecilik ağı Correctiv, “üst düzey AfD siyasetçileri, neonaziler ve zengin iş adamları”nın, Almanya’nın Potsdam şehri yakınlarında bir otelde bulunduğu, yapılan toplantıda “Alman vatandaşlığına sahip olup olmadıklarına bakılmaksızın” göçmenlerin geri gönderilmesinin tartışıldığını duyurdu.

Ardından başta Spiegel olmak üzere sermaye basını, siyasi partiler, eyalet başbakanları, bakanlıklar, belediye başkanları, kiliseler, sendikalar hep bir ağızdan “AfD’ye karşı, sağcılara geçit yok” söylemiyle, Alman halkını gösterilere katılmaya çağırdılar. Çeşitli kentlerdeki gösterilerde hükümet partilerinin temsilcileri ve bakanlar da yerlerini aldılar.

Spiegel dergisi gösterileri “Cumhuriyet ayağa kalkıyor” başlığıyla haber yapıyor. Siemens’in eski ceosu Joe Kaeser, “AfD’ye oy verenler refah düzeyini kaybetmeyi tercih ediyor demektir” vurgusuyla, sağdan gelen tehlikeye karşı uyarıyor. Çalışma Bakanı Hubertus Heil da Alman ekonomisinin uluslararası arenada risk altında olduğunu belirterek, AfD’nin teşhir edilmesini zorunlu görüyor. İçişleri Bakanı Nancy Faeser, toplantının Nazilerin “Yahudi sorununa nihai çözümü” organize ettiği Wannsee Konferansı’nı anımsattığını söylüyor.

Alman ekonomisinin acilen nitelikli uzmanlara ihtiyacı olduğu, nitelikli uzmanların ise ancak Almanya’da “dışlanmayacak ve hatta tehdit edilmeyeceklerinden emin olurlarsa” gelecekleri vurgulanıyor. Sermaye sözcüleri, “Bu da ırkçılığı ve milliyetçiliği göze alamayacağımızın bir başka nedenidir” diyorlar. Alman Sanayi Birliği Başkanı Siegfried Russwurm da birkaç gün önce yaptığı açıklamada aynı argümanları kullanıyor.

ESAS TEHLİKE AFD Mİ?

Toplumu yönetme kabiliyetini yitirmiş Scholz hükümetinin Correctiv’in haberini AfD’ye karşı bir devlet kampanyasına dönüştürmesi bir rastlantı mıdır?

AfD’nin Almanya’daki son seçim başarılardan bu yana son derece popüler hale gelmesi, buna karşın özellikle hükümet partilerinin seçmen tabanının gittikçe erimesi, önü kesilmesi zor bir süreç olarak tanımlanmaya başlandı. Son olarak Berlin sokaklarını işgal eden çiftçilerin giderek radikalleşme potansiyeli

taşıyan eylemleri bu sürece yeni bir ivme kazandırdı. Faşist-aşırı sağcı partinin önünü kesmek için alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Potsdam toplantısının ifşası bu aşamada yardıma koştı. Oysa sözü edilen Potsdam toplantısının geçen sene Kasım ayında yapıldığı ve tartışmanın içeriği çoktan biliniyordu. Büyük oranda devlet ve büyük sermaye gruplarının vakıfları tarafından finanse edilen Correctiv’in haberi tam da bu süreçte sermayenin siyasi temsilcileri tarafından önemli bir enstrümana dönüştürüldü.

Alman sermaye partileri, mültecilere ve göçmenlere karşı sert önlemler almak konusunda uzun bir dönemdir AfD’nin radikal söylemlerinden içerik olarak esaslı bir farklılık sergilemiyor. SPD’nin eski lideri Sigmar Gabriel uzun zamandır “Danimarka’da olduğu gibi refah sisteminin mülteciler için daha az cazip hale getirilmesini” tavsiye ediyor. Friedrich Merz neredeyse her gün “tutarlı Danimarka mülteci politikasını” överken, CDU “Danimarka modeline dayalı” sınır dışı merkezleri talep ediyor. Eski Federal Cumhurbaşkanı Joachim Gauck, Kopenhag’ın göçü zorlaştırmak yoluyla “ulusal populist bir partiyi yüzde 3’ün altına

düşürmeyi” başarması karşısında şapka çıkarıyor. CDU/CSU meclis grubu başkan yardımcısı Jens Spahn, Aralık 2023 ortasında mültecilerin 6.227 kilometre uzaklıktaki Ruanda’ya iltica başvurusunda bulunmasını istiyor. AB düzeyinde, Almanya’nın da onayıyla, sığınmacıların başvuruları hakkında bir karar verilene kadar, AB’nin dış sınırındaki kabul merkezlerinde gözaltı koşullarında tutulması planları da biliniyor.

NEO-FAŞİST GÜÇLERİ BESLEYİP GÜÇLENDİREN...

Almanya’da sadece AfD değil, diğer sağcı ve neo-faşist güçler de yükselişte. “Münih Güvenlik Konferansı”nın planlama ekibi tarafından uzun süredir hazırlanan, ancak Rusya’nın Ukrayna’yı işgalini fırsat bilerek Şubat ayında SPD tarafından bir çırpıda hayata geçirilen militarizasyon, iklim aktivistlerine, sol gruplara ve anti-faşistlere yönelik saldırgan söylemler, bir öncekinden daha ağır bir AB göç politikası... Tüm bunları hayata geçirenler AfD değil, Federal Meclis’te ve eyalet parlamentolarında temsil edilen tüm düzen partileridir.

Bu eğilim 1999’da NATO’nun Yugos-

lavya’nın geri kalanını parçalama savaşı sırasında doruk noktasına ulaştı. Yugoslavya devlet başkanı Miloseviç “yeni Hitler” ilan edildi. SPD-Yeşiller hükümetinin dışişleri bakanı, geçmişin sokak eylemcisi ve bugünün sanayi lobicisi Joschka Fischer, Kosova’da ABD kuklası bir rejimin kurulmasıyla sonuçlanan savaşı, anti-faşist bir insani müdahale olarak ilan etti: “Bir daha asla Auschwitz!”

Clara Zetkin, 20 Haziran 1923’te, Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi Genişletilmiş Plenumu’nda yaptığı konuşmada, faşist hareketlerin bugün de güncel olan şu özelliğine dikkat çekiyordu:

“Faşizmin, içinde bulunan özgün koşullara bağlı olarak, tek tek ülkelerde farklı karakteristik özelliklere sahip olduğu açıktır. Ancak iki özellik tüm ülkelerde ortaktır: sözde devrimci bir programla en geniş toplumsal kitlelerin ruh halleri, çıkarları ve talepleriyle bağlantı kurmada olağanüstü ustalık ve en acımasız, şiddetli terörün kullanılması...”

Bugün Almanya’da yaşanan budur. Almanya’daki toplumsal koşullar ve ideolojik gelenekler aşırı sağcı eğilimleri besleyip güçlendirmektedir. Ekonomik

ve sosyal kriz derinleştikçe, halkın geniş kesimleri arasında tehdit altında oldukları korkusu arttıkça, faşist eğilimler yükselecektir.

Faşist parti ve grupların demagojik sosyal söylemlerinin etkili olmasının gerisinde, geniş yığınların günlük deneyimleri yatmaktadır. Gelecek korkusu, çaresizlik, ekonomik kriz ve her an işsiz kalma korkusu, barış/savaş gibi temel sorunlar, güçlü olanın galip geldiği ve zayıf olanın kenara itildiği gerçeği vb. deneyimlerdir bunlar. İşçi sınıfı partilerinin bunun ürünü toplumsal krize programatik alternatif oluşturmadığı dönemlerde faşist akımlar güç kazanmaktadır.

Öte yandan, bugün Almanya'da savaş karşıtı her türlü gösteriyi "Putin sempatisini" gibi söylemlerle kriminalize edip yasaklamak bir devlet politikası haline getirilmiştir. Aynı şekilde, Filistin halkıyla her türlü dayanışma ve destek eylemi de mevcut hükümet tarafından "antisemitizm" suçlamasıyla yasadışı ilan edilmekte ve yasaklanmaktadır. Zira, dışarda saldırganlık ve militarist-yayılmacı politikalar, içerde halkın buna ikna edilmesini zorunlu kılmaktadır. Tüm bunlar AfD gibi aşırı sağcı faşistlerin güç kazanmasına zemin oluşturmaktadır.

"GEÇMİŞİNİ HATIRLAMAK"!

Almanya'nın ekonomik ve askeri güc potansiyelinin gelişmesinin önündeki en ciddi engelin yakın tarihe takılıp kalmak olduğu uzun dönemdir bir yakınma konusuydu. Dünya halkları üzerinde derin izler bırakan ve Alman halkını da derinden etkileyen faşizmin barbarca suçlarının hatırasından kurtulmak, tarihsel bir görev olarak, '80'li yılların başından bu yana sistematik olarak işleniyordu. Neo-faşist grup ve partilerin yükselişi bu yönelimin ürünü oldu.

Aşırı sağcı faşist güçler özellikle kriz dönemlerinde egemen sınıflar için önemli bir işlevi yerine getirirler. Bu grup ve partiler, siyasi açıdan işe yarayıp yaramadıkları, onların önünü açmanın ülkenin imajını sarsıp sarsmayacağı ya da uluslararası çıkarlara zarar verip vermeyeceği vb. üzerinden ele alınır. Faşist gruplar, örneğin Weimar Cumhuriyeti'nde, egemen sınıfları için işçi sınıfı hareketini terör eylemleriyle paralyze etmek için ne ölçüde "uygun bir araç" olduklarını kanıtlamışlardır.

Sadece Almanya'da değil diğer Avrupa ülkelerinde de aşırı sağcı faşist partiler, egemen sınıflar için saldırı yasalarını parlamentolarda geçirmede önemli bir rol oynamaktadırlar. Yabancılar yönelik sert önlemlerin alınması, güvenlik politikaları, militarizasyon, yasadışı dinleme, gösteri ve toplanma hakkının kısıtlanması, polis ve iç güvenlik yasaları vb. politik

ihtiyaçlarla faşist partilerin önü açılmaktadır. Gerektiğinde kullanılmak üzere, tekeli burjuvazinin faşist hareketlerin varlığına ve etkinliğine ihtiyacı vardır.

İhtiyaç duyulduğunda faşist parti ve grupların yabancılar ve sol güçlere yönelik terör saldırılarına göz yumulmaktadır. Devlet organlarıyla ilişkide olmayan, dolaylı olarak desteklenmeyen aşırı sağcı faşist grupların güç olması olanaklı değildir. NSU katliamları olarak bilinen, gizli servis tarafından yönlendirildiği açığa çıkan olaylar zinciri bunun bir kanıtıdır.

Eğer AfD yüzde yirminin altında bir oy oranına sahip olsaydı, Alman tekeli sermayesi için bir sorun olarak görülme-yecekti. Henüz bu düzeyde güç kazanmalarına ihtiyaç duyulmadığı içindir ki, hızlı yükselişinin önü kesilmeye çalışılmaktadır.

Bugünkü Almanya, İkinci Dünya Savaşı'nda yenilmiş Alman faşizminin elitleri tarafından inşa edilmiştir. Bugün AfD karşıtı gibi görünen tekel grupları da o dönemin rejiminin destekçileriydiler. Doğu Almanya'da 1965 yılında yayınlanan Brauenbuch (Kahverengi Kitap), Almanya'nın yeniden inşasının hangi güçlere dayanılarak gerçekleştiğini ortaya koymaktadır:

Batı Almanya'da "Federal Cumhurbaşkanlığı, Federal Kabine'nin 20 üyesi ve devlet bakanları, 189 general, amiral ve Bundeswehr veya NATO komuta kadrosundaki subayların yanı sıra Savaş Bakanlığı yetkilileri, 1.118 üst düzey yargı yetkilisi, savcı ve hakim, Dışişleri Bakanlığı, Bonn büyükelçilikleri ve konsolosluklarında 244 üst düzey yetkili, polis ve Anayasayı Koruma Dairesi ile diğer federal bakanlıklarda 300 görevli ... Hitler rejiminin destekçileri, Yahudilere yönelik barbarlığın planlayıcıları, neredeyse tüm Avrupa ülkelerinin işgalinin organizatörleri ve komutanları" ve "anti-faşistlerin ve direnişçilerin katilleriydi"ler. (bkz. Braunbuch - Kriegs- und Naziverbrecher in der Bundesrepublik)

Sözde bir "Nazi temizliği" döneminden sonra, Hitler'in generalleri Alman ordusunu (Bundeswehr) inşa etmek üzere yeniden görevlendirildiler. Daha sonra BND'ye dönüşecek olan dış istihbarat servisinin kurulması görevi, daha önce Yabancı Ordular Doğu Bölümü'nde tümgeneral olan "doğu uzmanı" faşist Reinhard Gehlen'e verildi.

Gestapo, SS ve SD'den "uzmanlar", Federal Almanya Cumhuriyeti Anayasayı Koruma Dairesi'ni kurdular. CDU'lu Federal Başkan Heinrich Lübke, bir Nazi toplama kampı müdürü, Gestapo'nun toplama kampı mahkumlarının kullanılmasından sorumlu komisyon üyesi ve çalıştırma yoluyla imha suç sisteminin sorumlusuydu. CDU'lu Federal Şansölye

ye Kurt Georg Kiesinger, 1933'ten beri NSDAP üyesiydi ve Ribbentrop Bakanlığında çalışıyordu. Nazi partisinin propagandasında belirleyici bir etkisi vardı ve pogrom kışkırtıcılığını açıkça yönlendiriyordu. Bu liste uzayıp gidiyor...

Burjuva iktidarın faşist ya da burjuva-demokratik bir biçim alması, iktidarın özü açısından temelde farklılık yaratmaz. Aynı kalan öz her zaman sermayenin çıkarları tarafından belirlenir. Faşizm ve parlamenter iktidar, sınıfsal özü açısından değil, sadece biçimde farklılık gösterir.

"Devletin farklı egemenlik biçimleri olabilir: Sermaye, gücünü, şu yapılanışında bir biçimde, bu yapılanışında bir başka biçimde gösterebilir; ama işin özü değişmez ve iktidar hep sermayenin elinde kalır: Oy hakkı ya da öteki haklar varmış-yokmuş, cumhuriyet demokratikmiş-değilmiş, bir önemi yoktur; hatta cumhuriyet ne kadar demokratikse, sermayenin egemenliği de o denli hayasız ve kabadır." (Lenin)

ANTI-FAŞİST MÜCADELEYİ AFD KARŞITLIĞIYLA SINIRLANDIRMAYA KARŞI...

AfD başta olmak üzere tüm faşist örgütlenmelere karşı mücadelenin ön saflarında yer almak, kitlelerin faşist hareketin gelişmesine yönelik tepkisini doğru hedeflere kanalize etmek bugün büyük bir önem taşımaktadır.

Emperyalist burjuvazinin, çıkarları söz konusu olduğunda, insanlığı yok edecek hiçbir çılgınlıktan kaçmayacağını yakın tarih göstermektedir. Üçüncü bir dünya savaşı hazırlıklarının tüm hızıyla devam ettiği bugünün koşullarında, kitlelerin dikkatini bu esas tehlikeye çekmek, tutarlı bir anti-faşist mücadelenin olmazsa olmazıdır. Özellikle SPD, Yeşiller ve CDU'lu politikacıların kendilerini sağa karşı çıkan aktörler olarak sunma ve dikkatleri yaşanan gelişmenin bizzat sorumluluğunu taşıdıkları gerçeğinden uzaklaştırma tutumlarını teşhir etmek gerekiyor. Dışişleri Bakanı Annalena Baerbock, 14 Ocak'ta verdiği demeçte, "Burada demokrasiyi savunan, eski ve yeni faşizme karşı çıkan binlerce Potsdamlıdan biri olarak bulunuyorum." diyor. NRW Eyaleti Başbakanı CDU'lu Hendrik Wüst aynı söylemi kullanıyor,"AfD tehlikeli bir Nazi partisidir" diyor.

Junge Welt yazarı Arnold Schölzel bu konuda, gazetenin 22 Ocak tarihli sayısında şunları yazıyor:

"Yine de hükümet 'gözlerini kapatmaya' çalışıyor -ve görünüşe göre pek çok gösterici de öyle... Perşembe günü kabul edilen ve sınır dışı işlemlerini hızlandırıp yaygınlaştırmayı amaçlayan yasa aynı zamanda yaklaşık 300.000 kişinin

'yeniden göçünü' de hedefliyor. AfD kamuoyu önünde bundan daha fazlasını talep etmiyor ve Björn Höcke de devletin insan avı ve sınır dışı etmeleri bağlamında 'iyi huylu zalimliği' gündeme getirirken başka bir şey kastettiğini iddia etmiyor. ... Fransa'da Pazar günü yüzlerce kişi sokaklara dökülerek göçmen karşıtı karnameyi protesto etti. Almanya'da ise sadece medyadaki bazı göçmenler Potsdam toplantısına neden şaşırıldıklarını soruyorlar. Orada ne konuşulduğunu uzun zamandır biliyorlardı -herkesin okuyabileceği ve duymak isteyeceği gibi..."

Weimar Cumhuriyeti'nde anti-faşist mücadelenin esas taşıyıcı gücünü örgütlü işçi sınıfı oluşturuyordu. Örgütlü işçi hareketinin olmadığı bugün, çoğu sol, antifa ve diğer toplumsal grupların, anti-faşizmi AfD karşıtlığına indirgedikleri koşullarda, eylemlerde aktif bir tutum sergilemek daha da önem kazanıyor. Devrimci güçler kendilerini faşist güçlerin aşırılıklarına karşı savunmayla sınırlayamazlar.

Mevcut anti-faşist hareketler ne yazık ki sınıfsal bakış açısından yoksunlar. Nitekim, korona önlemlerine karşı gösterilen tepkiler karşısında, kendilerini "solcu" ve "anti-faşist" olarak görenler, karşı göstericilere "Naziler dışarı!" ya da "Hepinizi aşılacağız!" gibi sloganlar atarak, devlete olan güvenlerini dolaylı olarak göstermişlerdi. Diğer taraftan "Bir daha asla Auschwitz!" diyen, Saddam Hüseyin ile Vladimir Putin'i Hitler'le aynı gören gruplar, Filistin halkıyla dayanışma eylemlerine saldırarak, resmi devlet politikasının bir aracı olarak kullanılabilirler.

'90'lı yıllarda Möln'deki faşist cinayetlerden sonra gerçekleşen kitlesel insan zinciri eylemleri, anti-faşist potansiyeli ortaya koymuştu. Bugün de AfD karşıtı büyük kitlesel eylemler anti-faşist mücadele açısından büyük bir önem taşıyor. Bugüne kadar politik gösterilerden uzak duran toplumsal kesimlerin alanlara akarak AfD'ye karşı tutumlarını ortaya koymalarının politik önemi tartışmasızdır.

Bununla birlikte, temel önemdeki sorun alanına bir kez daha dikkat çekmek gerekiyor. Geniş bir toplumsal yelpazeyi yansıtan kitlelerin ideolojik-politik olarak şekilsizliği ve politika üzerinde etkili olma yetenek ve gücünden yoksun olmasıdır. Devrimci partilerin olmadığı koşullarda, bu sınırlarda bir "anti-faşizm"i, Alman egemen tekeli burjuvazisinin kendi çıkarları için kullanmaya çalıştığını/çalışacağını bir an bile unutmamak gerekiyor. Zira, "Yönetmeye alışkın burjuvazi, durumu değerlendirme ve sınıf çıkarlarını savunma konusunda ne yazık ki boyunduruğa alışkın proletaryadan çok daha zeki ve deneyimlidir." (C. Zetkin)

Almanya eski kodlarına geri mi dönüyor?

A. Vedat Ceylan

“Safkan Alman, Ari Irk” söylemi II. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda Nazilerin en büyük “motivasyonu” idi. Bu “motivasyon” milyonlarca “safkan” Alman olmayan insanın katledilmesine yol açmakla kalmadı. Katliamlar serisi soykırım ve etnik temizlikle “taçlandırıldı”. Nazilerin peşine sürüklenen Alman toplumunun kendisi de tarihinin en ağır yıkımlarına maruz kaldı.

Kızıl Ordu’nun Nazileri ezmesinden yaklaşık 80 yıl sonra, bugünlerde Almanya’nın eski kodlarına geri dönmesi için planlar yapanların etkinlikleri yeniden gündemde.

Ukrayna savaşı üzerinden yaratılan gerici atmosferle Almanya’nın silahlanmaya devasa bir bütçe ayırmasının önü açıldı. Sendikalar ve “sol” partiler de yaratılan ırkçı-şoven iklimde kendilerine biçilen rolü layıkıyla sahnelediler. Bu ırkçı-şoven atmosferi, faşist parti ve hareketler “bulanık suda balık avlama” misali güç kazanmanın vesilesi yaptılar. İrkçı-faşist çizgisi ile bilinen Almanya için Alternatif (AfD), Almanya’nın önde gelen düzen partilerinden biri konumuna yükseltildi. Öyle ki, arkasına rüzgarı alan AfD ve bileşenleri işi 25 Kasım 2023’de “Göçmenleri “Almanya’dan nasıl süreriz-temizleriz” konulu bir konferans yapmaya kadar vardırıdılar. Yansıyan haberlere göre 25 Kasım 2023’de Berlin Postdam’da bir otelde 24 kadar “seçkin” neo-faşist, sözü geçen konferans için bir araya gelir. Aralarında AfD üyesi ve yöneticileri dahil, Almanya, Fransa ve Avusturya’dan “Kimlikçi Hareket”in önde gelen isimleri, “Sivil Toplum Kuruluşlarında” kendilerini kamufle eden CDU (Hristiyan Demokrat Birliği) üyeleri, Zengin iş adamları, orta sınıftan avukatlar, politikacılar, girişimciler, doktorlar yer alır. “Buluşma” çağrısı “resmi” olarak iki kişi tarafından yapılmış. Çağrıcılardan biri Gernot Mörig, Düsseldorf’lu eski bir diş hekimi. 70’ine dayanmış ve neredeyse tüm hayatını aşırı sağcı ve faşist çevrelerin içinde veya başında geçirmiş bir isim. Diğeri, Gastronomi ve gıda tedarikinde tanınmış Hans-Christian Limmer isimli bir parababası. Mörig’in aksine Limmer toplantıda görünmüyor. Anlaşılan “zengin iş adamı” olarak arka planda kalmayı tercih etti.

Bu “buluşmada”, aşırı sağcı faşist “fikir sağlayıcılar”, AfD ile CDU temsilcileri

ve sağcı sahnenin finansörleri bir araya gelir.

Hedef; “Alman pasaportuna sahip olsun veya olmasın, insanların ırkçı kriterlere göre Almanya’dan sınır dışı edilebilmesi.” “Safkan, Ari Irk”ın ikinci perdesi sahneleniyor gibi. Toplantı “gizli” yapılmış ve öyle kalması planlanmış. Organizatörler ve konuklar arasındaki iletişim sadece mektupla gerçekleştirilmiş. Ancak toplantı tutanakları “sızdırıldı.” Ve hatta katılımcılar “gizlice” fotoğraflanmış. Her ne hikmetse “gizli” toplantı “gizlice” fotoğraflanmakla yetinilmemiş videoya da kaydedilmiş. “Yakın takibe” alınan toplantıya kimlerin katıldığı isimleriyle belgelenmiş. Greenpeace’sin toplantıyı yakın takibe aldığı ve belgeleyerek “Correctiv” adlı internet yayın kuruluşuna aktardığı “Correctiv” tarafından kamuoyuna açıklandı. Kimilerine göre bu toplantı, bazı sağcı zenginlerin, bazı politikacıların ve bazı sağcı ideologların buluşmasından öte bir olaydır.

Toplantıda kimler yok ki: AfD’den partinin şefi Alice Weidel’in sağ kolu Roland Hartwig, Federal Meclis üyesi Gerrit Huy, Ulrich Siegmund, Saksonya-Anhalt parlamento grup şefi Tim Krause, Potsdam bölgesi başkan yardımcısı... Görg Klani; Gernot Mörig, Düsseldorflu emekli diş hekimi, Arne Friedrich Mörig, Astrid Mörig,

Neo-Naziler: Avusturyalı aşırı sağcı faşist Martin Sellner, Mario Müller, hüküm giymiş bir faşist. Otel sahipleri, Wilhelm Wilderink, Mathilda Martina Huss.

“Sivil Toplum Kuruluşları’ndan” Simone Baum, Kuzey Ren-Vestfalya Değerler Birliği Yönetim Kurulu üyesi Michaela Schneider ile yardımcı üye Silke Schröder, Alman Dil Derneği yönetim kurulu üyesi Ulrich Vosgerau, Desiderius, Erasmus Vakfı mütevelli heyeti eski üyesi “ünlü” Bismarck ailesinden, Alexander von Bismarck, Henning Pless, Avusturyalı bir beyin cerrahı ve iki otel çalışanı...

Katılımcıların minimum 5 bin Euro “bağış” yapması şart koşulmuş. Toplantı öncesi ve sonrası 1 milyonu aşan bir meblağın “bağış olarak toplandığı da sızdırıldı.”

Toplantıyı Mörig yönetiyor. Yazar ve “Yeni Sağ’ın” önde gelen isimlerinden biri olan Martin Sellner, toplantının ilk konuşmacısı ve teorisyeni.

Toplantının ana teması, “mülteci, göçmen ve göçmen geçmişi olan Almanların Almanya’yı terk etmeye ‘özendirmesi’, göçün tersine çevrilmesi.”

Sözü geçen göçmen ve göçmen kökenli Almanların “özendirme planı” çerçevesinde ülkeyi terk etmemeleri durumunda, ismi açıklanmayan bir Afrika ülkesine sürülmesi de masaya yatırılıyor. Sellner söz alanlara, soru sorulara cevap veriyor ve “Master Plan” adını verdiği planını detaylandırıyor.

Emperyalist/kapitalist sistem Almanya’da ve başka ülkelerde ırkçı-faşist akımların önünü açıyor. Bu partileri palazlandıran egemenler, “gerekirse bunları yine kullanınız” mesajı vererek halkları tehdit ediyor. Faşist parti ve hareketler her ne kadar ırkçılık üzerinden yabancı düşmanlığını merkeze alsalar da sermayenin çıkarlarını en üst düzeyde savunmanın aracıdır. Sermaye onları göçmenlerden çok, içeride gelişebilecek toplumsal hareketlere karşı kullanmak için yedekte tutuyor. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası “bir daha asla” ifadesiyle “sırt dönülen” faşizm, özellikle yaşlı Avrupa kıtasındaki sermaye devletleri tarafından yeniden sahneye çağrılıyor. İtalya’da Giorgia Meloni, Hollanda’da Geert Wilders, Macaristan’da Viktor Orban gökten zembille inmedikleri gibi, Hitler, Mussolini, Salazar, Pinochet ve onlar gibi daha niceleri de zamanında gökten zembille inmemişlerdi. Sermayenin bugünkü/o günkü ihtiyaçları onları besledi, büyüttü ve iktidara taşıdı.

Bugün bu “hayalet”, kıta Avrupası başta olmak üzere, “sosyal olarak kabul edilebilir” (salonfähig) diye palazlandırılıyor. Avrupa’nın “ana akım” partileri, siyasetçileri ve Avrupa Birliği sistemin ortasına saldırdığı bu “hayalet” karşı sadece üç maymunu oynamakla kalmıyor, onları iktidara taşımanın toplumsal zeminini de yaratıyorlar. Sosyal hakların budanması, yoksulluğun toplumsallaşması, demokratik hakların peyderpey rafa kaldırılması, düzen karşıtı parti ve hareketlerin güç kazanmasına zemin hazırladığı gibi, faşist parti ve hareketlerin güçlenip palazlanmasının önünü de açıyor.

“Krizler ya devrime ya da karşı devrime yol açar” sözü burada daha anlamlı hale geliyor.

Ne var ki gerçek solun güçsüzlüğünden hareketle, sol söylem ve argümanları faşizm sosuna bandırarak kendisine kitle tabanı yaratan faşist parti ve hareketler, birçok ülkede ya hükümet kuruyor ya da hükümetlere ortak ediliyorlar.

Yakın geçmişte sermayenin akıl hocası “tarihçiler”, “kapitalizm ile faşizm arasında diyalektik bir bağ olmadığını” kanıtlamaya çalışarak, “Batı demokrasisi ırkçılığa, anti-Semitizme, diktatörlüğe ve faşizme karşı en etkili araçtır” diyecek kadar ileri gidiyorlardı.

Oysa sosyalist deneyimin o kısacık tarihi bile ulusların, milliyetlerin, ırkların, dillerin, dinlerin “bu senin bu benim” kavgası gütmenden bir arada, kardeşçe yaşayabildiklerine tanıklık etmekle bilinir.

Kapitalizmin tarihi ise sömürüye, sömürgeciliğe, faşizme, ırkçılığa, katliamlara, soykırıma, savaşımlara ve iç savaşımlara tanıklık etmekle bilinir. Nitekim Avrupa’da ve dünyanın farklı yerlerinde çürüyen kapitalizm daha ırkçı daha faşizan bir şekilde dışa vuruyor. “Evvvel zaman içinde” Avrupa’nın en “hoşgörülü ve liberal” ülkeleri olarak “kabul gören” ülkelerde, ırkçı-faşist parti ve hareketler artık hükümetler kurabiliyor.

Bu dalga ile palazlandırılıp Almanya’nın önde gelen düzen partilerinden biri haline getirilen AfD’ye, sermayenin belli bir sınır çizmeye çalıştığı görülüyor. AfD’nin kapatılıp kapatılmayacağı tartışılıyor, bir “yasal takip de” söz konusu iken, böyle “gizli” bir toplantının basına “sızdırılması” da “öngörülmüş” gibi duruyor. Daha şimdiden sözü geçen toplantının “Anayasal düzeni hedef aldığı” varsayılıyor. Görüldüğü kadarıyla Alman sermayesi AfD ve bileşenlerini şimdilik kendi istediği sınırlar içinde tutabilmek ve zamanı geldiğinde sahaya sürmek için, sözü geçen “gizli” toplantının sızdırılmış belgelerini elinde bir koz olarak tutuyor.

Sistemin faşistlere vereceği rol olayların gelişimine bağlı olsa da kriz içinde olan kapitalizmin faşizm üretme tehlikesi bakidir. Kriz derinleştğinde bunu önlemenin tek yolu işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlü-devrimci mücadeleyi yükseltmeleridir.

LLL'deki polis saldırısında yaralanan RJ'ii:

“Kemiklerimizi kırabilirler ama direncimizi asla”

Her yıl Ocak ayında, Berlin'de katledilen devrimciler Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht ile Ekim Devrimi'nin lideri Lenin anısına düzenlenen LLL gösterisine binlerce devrimci, ilerici, solcu insan katılıyor. Bu bir anma gösterisi olduğu için, bu etkinlikte göstericiler ve polis arasında genellikle büyük bir gerginlik yaşanmaz. Ancak kapitalizmin dünyada ve dolayısıyla Almanya'da artan kriz durumuyla birlikte, son yıllarda LLL gösterisine karşı polisin şiddetli müdahaleleri ve artan provokasyonları tekrar tekrar gözlemlendi. Ancak bu yıl, polis şiddeti ve keyfiligi açısından yeni bir ölçüt oluşturan bir saldırı yaşandı. Polis saldırısının nasıl gerçekleştiği ve nasıl değerlendirilmesi gerektiği üzerine, saldırıda yaralanan ve gözaltına alınan RJ'li (Revolutionäre Jugendbund) ile gerçekleştirdiğimiz röportajı yayınlıyoruz.

- Önceki yıllarda Alman polisi gösteriye keyfi bir şekilde saldırmış ve gösteriyi önceden yoğun bir polis yığınağıyla defalarca kriminalize etmişti. Kürt sembolleri nedeniyle yapılan müdahaleleri hatırlıyoruz. Bu da esas olarak Alman devletinin Türkiye'deki AKP diktatörlüğü ile yoğun işbirliğiyle ilgiliydi. 2021 yılında, temel demokratik hakların baltalandığı koronavirüs pandemisi sırasında da gösteriyi bölmeyi amaçlayan, ayırım gözetmeyen saldırılar oldu. Bu yeni saldırı nasıl ortaya çıktı?

Önceki yıllarda olduğu gibi, her zamanki polis yoğunluğunu hemen fark ettik. Gösterinin toplanma noktasına varmadan önce, bayraklar ve pankartlar açılırken katılımcılar polis tarafından defalarca kontrol edildi. Berlin'e hareket etmeden önce bile, devletin Filistin dayanışmasına karşı uyguladığı baskı politikası nedeniyle bu yılki LLL gösterisinin muhtemelen sorunsuz geçmeyeceğini tahmin ediyorduk. Tamamen barışçıl bir eylem olmasına rağmen haklı çıktık. Filistin bloğu başından itibaren polis tarafından hedef alındı ve yasak sloganlar atıldığı gerekçesiyle durduruldu. Sonunda bir provokasyonun hedefi haline geldi. Bir katılımcı gözaltına alındı. Bunun üzerine blok ve ardından ön bloklarda yer alan birçok örgüt tutuklu ile dayanışma gösterdi. Birkaç istisna dışında birçok güç Filistin bloğunun yardımına koştu. Polis en saldırgan yüzünü burada gösterdi.

Önlerinde duran ve baskıyı yüksek sesle protesto eden herkes kaba kuvvetle karşı karşıya kaldı. İster yaşlı erkekler ister genç kadınlar olsun, hepsi polis tarafından sert yumruklar ve tekmelerle saldırıya uğradı.

- Gözaltına alınman nasıl gerçekleşti ve sonrasında neler oldu?

Acımasız polis şiddetinin kurbanlarından biri de bendim. Birkaç polis memuru tarafından başıma ve yüzüme yönelen çok sayıda darbe ile yere yatırıldım. Yerdeyken de yumruk ve tekmeler devam etti. Daha sonra beni sürükleyerek toplandı alanından uzaklaştırdılar ve kimse-nin beni görmemesi için tenha bir köşeye göturdüler. Tamamen kanlı yüzüme rağmen bir duvar dibinde kelepçelendim. Birkaç yoldaş benim götürüldüğümü görmüş ve peşimden gelmişti. Ciddi yaralarım rağmen polisin beni kelepçeli tutmasını ve hastaneye götürmemesini protesto ettiler.

Güçlkle ayakta durabiliyordum. Konuşurken acı çekiyordum ve başım çok dönüyordu. Sağlık görevlileri de durumumun ciddiyetini doğruladı, ancak polis umursamadı ve eziyete devam etti. Ayrıca polislerin, orada duran ve beni ve gözaltındaki diğer eylemcileri yalnız bırakmak istemeyen yoldaşlara yönelik saldırgan bir tutumları vardı. İnsanlara tekrar vurmaya ve hatta “Şimdi direniyor musun?” diyerek bazılarını boğmaya başladı. Bu durum başka bir yoldaşın tutuklanmasına yol açtı. Orada bulunan insanların ve sağlık görevlilerinin yoğun baskısı sonucunda hastaneye götürüldüm.

- Polis saldırısına uğrayan ve gözaltına alınanlar şu anda neyle karşı karşıya ve polisin tutumu hakkında ne düşünün-

yorsun?

Tutuklananların birçoğu kolluk kuvvetlerine saldırmak, ağır bedensel zarara neden olmak ve ağırlaştırılmış huzur bozmakla suçlanıyor. Her zamanki gibi, eylemlerini ya da daha doğrusu aşırı şiddet uygulamalarını haklı çıkarmak için tamamen uydurma ifadeler veriyorlar. Sadece megafonla protesto gösterisi yapan bir yoldaş, kısa bir süre sonra polise sopalarla saldırmak ve ağır bedensel zarara neden olmakla suçlandı. Bu ciddi suçlamalarla birlikte polis daha fazla kimlik tespiti önlemini meşrulaştırdı ve olaya karışanlardan bazılarını gözaltına aldı. Orada parmak izleri ve fotoğrafları alındı. Bu prosedürü, polisin solcu ve devrimci militanları cezai baskı yoluyla korkutmak ve zayıflatmak için uyguladığı bir taktik olarak görüyorum.

- LLL gösterisi gibi bir anma eylemi neden Alman devleti tarafından hedef alınıyor? Amacı nedir?

Alman devleti bu gösteriyi her zaman hedefinde tutmuştur, çünkü bu gösterinin kendisi onun için bir dikedir. Ne de olsa bu gösteri, devrimcilerin bizzat bu devlet tarafından öldürülmesini tematische etmektedir. Bu, aynı zamanda kimseyle karşı karşıya gelinmeyen bir anma etkinliği olmasına rağmen, gösteride yoğun polis varlığı ve bariyerlerle çevirerek sürekli kriminalize edilmesinin de nedenidir. Bir yandan katılımcılara karşı tehditkâr bir senaryo yaratılırken, diğer yandan da kamuoyunda binlerce solcu ve devrimci insanı tehlike ya da suç teşkil eden davranışlarla ilişkilendirmek istenmektedir. Bunların hiçbirisi şaşırtıcı değil, çünkü LLL, Alman devletinin tüm gücüyle savunduğu kapitalist düzenin doğrudan alternatifi olan sosyalizmi temsil ediyor.

Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin büyüyen krizi göz önüne alındığında, bu saldırıların gelecekte daha da artması beklenebilir. İsrail'in Filistin'de gerçekleştirdiği soykırım nedeniyle bu yıl gösteride çokça yer alan mazlum Filistin halkıyla dayanışma ve anti-Siyonist duruş, polisin gösteriye saldırmasının bir diğer büyük nedeniydi. Almanya'nın her yerinde Filistin'le dayanışma gösterileri kriminalize edilmekte ve Alman emperyalizminin ve onun Ortadoğu'daki çıkarlarının önünde bir engel teşkil ettiği için baskının hedefi olmaktadır. Özellikle de Siyonizm ve emperyalizmin tutarlı muhalifleri olarak komünistler ve devrimciler baş düşmandır.

- Sence sol bu saldırıdan ve Almanya'daki mevcut durumdan ne öğrenmeli?

Sol hareket, Alman devletinin baskısını başarıyla göğüsleyebilmek için nihayetinde halk arasında ve özellikle de işçi sınıfı arasında geniş bir kitle tabanına ulaşmalıdır. Bunun için de toplumsal mücadelelerde ve özellikle de Filistin protestolarında çok daha fazla varlık göstermelidir. Ancak bu şekilde, bu sisteme ve onun suçlarına karşı en tutarlı mücadeleyi verenlerin devrimci güçler olduğunu açıkça ortaya koyabilir. Kendi hareketimiz içinde oportünist ve ürkek eğilimleri ayıklamak ve Siyonist savaş suçlarının ardından birçok ilerici güç arasında bir kez daha gün yüzüne çıkan oportünizmle mücadele etmek de önemlidir. Kapitalist kriz ve bununla birlikte Alman devlet aygıtının giderek faşistleşmesi yoğunlaşıyor. Ancak ciddiye alınması gereken bir güç haline gelirsek kendimizi savunabilir ve geleceğimizi güvence altına alabiliriz. Baskı ve polis şiddeti karşısındaki ortak dayanışmamız burada önemli bir rol oynamaktadır. Bunun güzel örneklerini hem gösteride hem de geçtiğimiz haftalarda çeşitli baskınlar sırasında gördük. Kemiklerimizi kırabilirler ama direncimizi kıramazlar!

“Tüm çabamız, kadın işçilerin örgütlülüğünü ve mücadelesini büyütmek”

İEKK temsilcisi ile “Tüm işyerlerinde, OSB’lerde, mahallelerde 7/24 açık, ücretsiz, nitelikli kreşler açılın” çalışması hakkında konuştu...

- “Kreş hakkı” çalışmasını gündeme alma nedenlerinizden bahseder misiniz?

İEKK temsilcisi: Yaşadığımız düzende işçi ve emekçi kadınlar çok fazla sorunla boğuşuyorlar. Kötü çalışma koşulları, şiddet, baskı, mobbing bunların başında geliyor. Emekçi kadınlar çalışma yaşamının dışında çocuk bakımının sorumluluğunu da üstlenmek zorunda kalıyorlar. Sermaye sınıfı ve onların denetimindeki iktidar, toplumsal bir sorumluluk olan çocukların bakımının sorumluluğunu yok sayıyor. Mevcut yasalarda zaten çok sınırlı olan kreş hakkını kapitalistler uygulamıyor. Çünkü işçileri sömürerek elde ettikleri kar dışında hiçbir şeyi önemsemiyorlar. Emekçilerin insanca çalışma ve yaşama koşullarına kavuşması, kadınların çalışma hakları, çocukların eğitim hakkı gibi temel sorunların onlar için hiçbir önemi yok. Kreşi de kendileri için ‘gereksiz masraf’ sayıp bu sorumluluğu kadınların üzerine yıkıyorlar.

Çocuk bakımı, kadınların sorumluluğu olarak görüldüğü için, pek çok kadın, çalışma yaşamının dışına çıkmak zorunda kalıyor. Kadınların yarısı hamilelik döneminde işten ayrılmayı düşünüyor. Doğum iznini kullananların %40’ı işe geri dönemiyor.

Sadece kadınların istihdama katılımı için değil, çocukların sağlıklı gelişimi için de kreş gerekli. Erken çocukluk eğitiminin sağlıklı bir şekilde alınması, çocuğun sosyalleşmesi, dil becerilerinin gelişmesi, yaşlıları ile iletişimin sağlıklı temelde kurulması için de kreşler temel bir ihtiyaçtır. Hal böyleyken Türkiye’de çocuk bakımının %80’ini anneler, annelerden sonra annanne, babaanne, büyük kardeş ya da komşular üstlenmek zorunda kalıyor.

Sadece kadın işçi ve emekçiler için değil, erkek işçiler ve çocuklar için de bu temel hakkı yerine getirmeyen sermaye sınıfı ve onun iktidardaki temsilcileri, “ailenin kutsallığına” atıfla, kadınların “annelik” rollerini her fırsatta vurguluyorlar. Bunu ise çocukların 3 yaşına kadar evde bakılması gerektiği şeklindeki gerici saf-

satayla gerekçelendirmeye çalışıyorlar. Öbür yandan ise, utanmadan çocuk bakımını gerekçe göstererek güvencesiz ve kural dışı çalışma anlamına gelen esnek çalışmayı meşrulaştırmaya çalışıyorlar.

Kadınlar için bu sorun önemini daima korumakla birlikte, enflasyonun yükselmesi, yaşam koşullarının ağırlaşması ve ücretlerin açıklık sınırında seyretmesi koşullarında, çalışmak zorunda kalan kadın emekçiler için çocuk bakımı daha yaşamsal bir sorun gelmiş durumda. Çünkü kamu kreşlerinin gün geçtikçe azalması, kapitalistlerin kreş açma sorumluluğunu üstlenmemeleri ve teşviklerle açılan özel kreşlerin fahiş fiyatlar istemeleri emekçi kadınları seçenezsiz bırakmaktadır.

Kadın işçi ve emekçilerin başka yaşamsal taleplerinin yanısıra, bir hak olan “kreş talebini” temel bir gündem olarak önümüze aldık. Sanayi bölgelerinde, fabrikalarda ve emekçi semtlerinde bu talebi öne çıkaran bir çalışma yürütüyoruz. İşçi ve emekçi kadınlara “başka bir seçeneğiniz daha var” diyoruz: Kreş hakkı için mücadeleyi yükseltmek!

-Türkiye’de kreş ve gündüz bakımcıların durumu hakkında hakkında bilgi verebilir misiniz?

İEKK temsilcisi: Türkiye’de erken cumhuriyet döneminde ilk kreş 1932 yılında “hayatını amelelikle kazanmak zorunda olan kadınların 3-7 yaş arası çocuklarının bakımı” için İstanbul Belediyesi tarafından açılır. Kadınların çalışma yaşamına katılımını kolaylaştırmak iddiasıyla Himaye-i Etfal Cemiyeti (Çocuk Esirgeme Kurumu) 1934 yılında İstanbul ve Bursa’da 3 kreş açar. Aslında bakarsanız, erken cumhuriyet döneminde kadınların çalışma yaşamına katılımı o denli sınırlı da değildir. Zira atölyelerin ardından kurulan fabrikalarda çalışmaya başlayan kadınlar, savaşlar nedeniyle azalan erkek iş gücü yerine ikame edilir. Bu dönemde toplam iş gücünün %25’ini kadınlar oluşturur. 1930’lı yıllarda izlenen devletçi politikaların sonucu kurulan iktisadi devlet teşekküllerinde azımsanmayacak sayıda kadın işçi çalışmaya başlar. Buna rağmen bu dönemde fabrikalarda çocuk kreşlerinin sayısı çok azdır. Cibali Tütün fabrikasının yanısıra, dokuma fabrikaları (Nazilli, Hereke, Sümerbank, Merinos), Seka vb. örnek gösterilebilir.

Fabrikalarda kreşlerin açılması ancak sınıf hareketinin güçlenmesiyle olanaklı olur. Özellikle 70’li yılların sonlarında sınıf hareketinin ve bunun bir parçası olarak sendikal hareketin talebiyle kreşler yaygınlaşır ve beraberinde kadın ve çocuklar için yasal kazanımlarla birleştirilir.

Sermaye sınıfının kapsamlı saldırıları ve sınıf hareketinin seyriyle birlikte kreşler de adım adım azaldı. Özellikle AKP iktidarı dönemi boyunca izlenen vahşi neo-liberal politikalarla birlikte kazanılmış haklara dönük kapsamlı saldırılardan kamu kreşleri de nasibini aldı. Özel kreşler teşviklerle alabildiğine çoğalırken, kamu kreşleri ve işyerlerinde kreşler gün geçtikçe azaldı. Örneğin, 657 sayılı kanununun 191. maddesi kapsamında kamu kurumlarında kreş zorunluluğu olmamasına rağmen asgari 50 çocuk için kreş açılabilirdi. 2008 yılında yapılan değişiklikte kreşler sosyal tesis statüsüne alındı. Kamu kurumlarının kendi kaynaklarını kullanarak bu hizmeti vermesi anlamına geliyordu bu karar. Hal böyle olunca, kamu emekçi hareketindeki gerilemeyle bağlantılı olarak adım adım kamu kreşleri kapatıldı. 2004 yılında kamu kreşi sayısı 419 iken, 2016 yılında bu sayı 56’ya kadar düştü. KESK’in bilgi edinme hakkı olmasına rağmen sonraki dönemlerde kreş sayısı ile ilgili bakanlık tarafından yanıt dahi verilmedi.

Çocukların erken dönem eğitimi ve bakımı toplumsal bir sorumluluk olarak ele alınmadığı koşullarda, çocuk bakımı ya kadınların üzerine yıkıldı ya da özel şirketlerin insafına terkedildi. Hem kreş ve gündüz bakım evi sayılarının yetersizliği hem de ücretlerinin çok yüksek oluşu, emekçilerin bu hizmetlere ulaşabilmesini ciddi anlamda güçleştirdi.

AÇSHB (Aile ve Çalışma Sosyal Hizmet Bakanlığı) 2020 yılı verilerine göre Türkiye’de 0-6 yaş arasında 6 milyon çocuk var. Çocukların 2/3’ünden daha fazlası erken çocukluk eğitiminden ve bakım hizmetlerinden faydalanamıyor. Üstelik 4-6 yaş arası yaklaşık yarım milyon çocuk ise, çocukların yaygın şekilde tacizlere maruz bırakıldığı denetimsiz kuran kurslarının insafına terkedilmiş durumda. Özellikle AKP dönemiyle birlikte semirmeye başlayan cemaat ve tarikatların denetlediği çocuk sayısı sürekli artıyor. Toplam tablo, erken dönem çocuk eğitiminin ülkemiz

koşullarında ne kadar yetersiz ve sorunlu olduğunu gösteriyor.

-Yasalara göre tüm işyerlerinde kreş açılması zorunlu değil mi? Yasalarda kreş hakkı düzenlemesi nasıl?

İEKK temsilcisi: 6331 sayılı İş Sağlığı ve İş Güvenliği Kanununun 30. maddesine göre “gebe ve emziren kadınların çalıştırılma şartlarıyla emzirme odaları ve çocuk bakım yurtlarına” dair yönetmeliğin 13. maddesi, işyerlerinde emzirme odası ve kreş açma zorunluluğunu içeriyor. Buna göre “150’den çok kadın çalışan işyerlerinde 0-6 yaş çocukların bırakılması, bakımı ve emziren çalışanların çocuklarını emzirmeleri için işveren tarafından çalışma yerlerinden ayrı ve işyerine yakın kreş/çocuk yurdu açılması gerekiyor. İşyerine 250 metre uzakta ise taşıt sağlamak zorunda. Aynı zamanda aynı bölgede ortak oda ve yurt da açılabilir. Ya da kamu kurumlarının yetkilendirdiği yurt/kreşlere yönlendirebilir.

Ancak 15 Mayıs 2008 yılında çıkan 5763 sayılı torba yasa ile işyerlerinde kreşlere dair de yapılan düzenleme ile bu zorunluluk ortadan kaldırıldı. Sadece ihlal eden kapitalistlere idari para cezası uygulanabiliyor. Kapitalistler, göstermelik olan ‘para cezasını’ ödeyip bu yükümlülüğün kurtulabiliyorlar. Örneğin 2022 yılı için geçerli ceza miktarlarına baktığımızda, az tehlikeli işler statüsündeki işyerleri için aylık 5.218 TL, tehlikeli işler için 6958 TL, çok tehlikeli işler için ise 10.437 TL ceza ödemeleri yetiyor. Devasa karlar elde eden kapitalistler için bu miktarlar çok komik değil mi? AKP-MHP rejimi kapitalistlere ceza değil, ödül veriyor açıkçası.

Bu rejimin temsilcileri, 2023 yılı için her OSB’ye bir kreş açacaklarını vaat etmişlerdi. Gerçek ihtiyacın çok çok gerisinde olmasına rağmen, 2023 yılı içinde hemen hemen hiç kreş açılmadı. O kadar sahtekarlar ki, bu yönde göstermelik de olsa adım atmaya gerek duymadılar.

-Talepleriniz nelerdir?

İEKK temsilcisi: Öncelikle “Tüm fabrikalara/işyerlerine ve OSB’lere 7/24 açık, ücretsiz, nitelikli kreşler açılın” talebini yükseltiyoruz.

Kadın işçiler vardiyalı sistemde çalıştıkları için kreşlerin 7/24 açık olması

gerekiyor. Aynı zamanda bu kreşlerde bilimsel esaslara dayalı çağdaş, laik eğitimin verilmesi gerekiyor. Yasada 150 kadın işçinin çalıştığı yerlerde kreşlerin açılmasından bahsediliyor. Bizler kreşlerin sayı sınırlandırılması yapılmadan, kadın ve erkek tüm işçilerin çocuklarını kapsaması gerektiğini savunuyoruz. Mevcut düzende çocuk bakımı kadın işçiler üzerinden düşünülüyor. Oysa ki, erkek işçiler de çocuk bakımının sorumluluğunu taşıyor. Kreşlerin kadın ya da erkek fark etmeden tüm işçilerin çocuklarını kapsaması gerekiyor.

Yukarıda bahsettiğimiz gibi, kreş açmayan patronlara hiçbir yaptırım yok. Kreş yükümlülüğünü yerine getirmeyen kapitalistlere cezaların caydırıcı olacak şekilde artırılması gerektiğini düşünüyoruz.

Fabrikalar/işletmeler/OSB'ler gibi mahallelerde de kreşlerin açılması gerektiğini savunuyoruz.

Tüm bunları kesen en temel talebimiz ise, "Çocuk bakımının toplumsallaştırılması". Zira çocukların eğitimi, bakımı kadınların üzerine yıkılamaz. Bu kamusal bir sorundur ve çocukların eğitimi ve bakımı da devletin yükümlülüğünde olmak zorundadır. Dolayısıyla bu talebimiz sadece kadın işçilerin değil, tüm işçi ve emekçilerin ortak talebi. Bütün işçilerin bunun için ortak mücadele etmesi gerektiğini düşünüyoruz.

-Nasıl bir çalışma planlıyorsunuz?

İEKK temsilcisi: İşçi Emekçi Kadın Komisyonları olarak, farklı kentlerde ve sektörlerde kadın işçiler içinde çalışma yürütüyoruz. Kadın işçilerin bir dizi temel talebinin yanısıra, kreş talebini gündeme getirmeyi, bu talebi de kadın işçilerin örgütlenmesinin manivelası haline getirmeyi planlıyoruz.

Pek çok kadın işçi çocuk bakımı konusunda çözümsüz. Bireysel olarak çareler bulmaya çalışıyor. Kreş konusundaki haklarından da habersiz. Farklı araçlarla, kreş hakkı konusunda bilgilendirmek, bilinçlendirmek ve bu talebin somut işletmelerde kazanılması için örgütlenme çalışmaları yürütmeyi hedefliyoruz. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne kreş talebini de kadın işçilerin diğer talepleri ile birlikte taşımaya hedefliyoruz.

Ayrıca, işyerlerinde/fabrikalarda kreş hakkının ne durumda olduğunu, saha araştırmaları ile raporlaştırmayı hedefliyoruz. Sınıf mücadelesi ve kadın işçi mücadelesinin güçlerine mücadelede dayanak oluşturması için veri ortaya koymayı hedefliyoruz.

Öyle ki, sanayi üretimi içinde kadın işçilerin sayısı artarken, özellikle sendikal hareketin gerileyen tablosunun bir parçası olarak, yılların "örgütlü" fabrika-

larında dahi kreşler kapatılmış durumda. Kapitalistler, karları için her bir gündemi fırsata çevirdiler. Örneğin, binlerce işçinin çalıştığı Arçelik fabrikası, Beylikdüzü'nden Çerkezköy'e taşınırken kreşini kapatıp gitmiş, Çerkezköy'de ise açmamış. Ya da çoğunluğu kadın olmak üzere binlerce işçinin çalıştığı Yazaki Kuzuluk fabrikasındaki kreş, pandemi gerekçesiyle kapatılmış. "Çocukların sağlığını" çok düşünen kapitalistler, pandeminin ardından kreşi tekrar açmayı külfet olarak görmüşler.

Metal sektöründe Grup TİS sürecinden geçiyoruz. Temel sendikaların taslaklarında kadın işçilerin diğer taleplerinin yanısıra kreş talebi yok. Çünkü sendika bürokratlarının kreş gibi bir gündemi yok. Birleşik Metal-İş Sendikası'nın taslağında yer alan 3 bin TL'lik kreş yardımı ise, bu soruna ne kadar yabancı olduklarının somut göstergesi. Kreş talebini savunmak yerine 3 bin TL maddi desteği istemek, kadın işçiyi bu sorunla başbaşa bırakmak anlamına geliyor. Zira 3 bin TL'ye özel bir kreş bulmak imkansızdır.

Dolayısıyla raporumuzla, gelinen aşamada bu açıdan tabloyu daha somut açığa çıkarmakla birlikte görevleri daha net tanımlamayı hedefliyoruz.

Kuşkusuz ki, kreş hakkı temelinde öne sürdüğümüz taleplerin kazanılmasının sınıf hareketinin tablosundan bağımsız olmadığının, toplam bir mücadeleyle elde edilebileceğinin farkındayız. Çalışma kapsamında bu gündemi kadını erkeğiyle işçi sınıfının geniş bölüklerine farklı araçlarla taşımaya da amaçlıyoruz.

-Son olarak söylemek istediğiniz?

İEKK temsilcisi: İçinden geçtiğimiz süreçte derinleşen ekonomik kriz koşullarında, sermaye sınıfı ve onun güdümündeki AKP-MHP iktidarı, tüm faturayı işçi ve emekçilere ödetmeye çalışıyor. Emekçileri büyük bir yoksulluğa ve sefalete sürükledikleri gibi, kazanılmış haklarımız da bir bir tırpanlanıyor. Bu saldırıları püskürtmek, kuşkusuz ki kadınıyla erkeğiyle işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik mücadelesinden geçiyor. Çifte baskının, eşitsizlik ve sömürünün altında ezilen kadın işçilerin bu mücadelenin temel öznesi olduğuna inanıyoruz. Tüm çabamız, kadın işçilerin örgütlülüğünü ve mücadelesini büyütme.

"Devrimi ve devrimci birikimimizi savunuyoruz"

Gön: Onur KARA
2 No'lu F Tipi
Hapishanesi C-70
TEKİRDAĞ

«FAKS»

Kızıl Bayrak emekçileri, yaktıklar
Merhabalar, nasılsınız? İyi oldug
leri. Ben ve bizler de iyiyiz...
Mücadele dolu bir yılı daha ger
onun adına dümeni elinde tutan d.
sal muhalefete, devrimci sosyalist
azgınlıkla saldırdığı zorlu bir yılı da
luyunla en ufak bir toplumsal me
olan bir toplumsal düzenle karşı ko
-bulma da sirayet ettiren, ide

TKİP dava tutsağı Onur Kara, TKİP VII. Kongresi'ni selamlayarak "Devrimi ve devrimci birikimimizi savunuyoruz" dedi. Komünist tutsak Onur Kara'nın 26 Aralık 2023 tarihinde Kızıl Bayrak'a gönderdiği faksı yayınlıyoruz...

Mücadele dolu bir yılı daha geride bırakıyoruz. Sermaye düzeninin onun adına dümeni elinde tutan dinci faşist iktidarın işçi ve emekçilere, toplumsal muhalefete, devrimci, sosyalist güçlere karşı dizginlerinden boşalan bir azgınlıkla saldırdığı zorlu bir yılı daha geride bırakıyoruz. Tüm kurum ve kuruluşlarıyla en ufak bir toplumsal meşruiyetini bile tüketeli epey zaman geçirmiş olan bir toplumsal düzenle karşı karşıyayız. Tüm alanlarda yaşadığı çürümeyi topluma da sirayet ettiren, ideolojik, ahlaki silahlarını tamamen tüketen bugüne kadar adeta bir şal işlevi gören en sıradan kural, kaide, yasaları da tamamen bir kenara atıp yalnızca çıplak zor aygıtıyla işleri kotarmaya çalışan haramilere özgü bir düzen içinde yaşıyoruz. İşte yüzyıllık tarihsel evrimi içinde burjuva cumhuriyetin gelip vardığı, varabildiği en "ileri" aşama bu olmuştur nihayetinde! Burjuva cumhuriyet aşıklarının tüm gözyaşlarına, düzenden proleter devrimci zeminde kopuşu gerçekleştiremeyenlerin yaşadığı onca travmaya rağmen olgusal gerçeklik budur maalesef!

Bu zehirli çürütücü atmosferde ayakta kalabilmek, umudu koruyabilmek, insanlık tarihinin ileri değer ve birikimlerini yarınlara taşıyabilmek sermaye düzenine karşı "sınıfa karşı

sınıf" eksenli mücadeleyi örebilmekten, yaşatmaktan geçebilir ancak. İşçi ve emekçilerin hak mücadelelerinden, gençliğin gelecek mücadelesine, kadınların yaşam, eşitlik ve özgürlük mücadelesinden başta Kürt halkı olmak üzere ezilen, yok sayılan tüm toplumsal kesimlerin demokratik hak ve özgürlük mücadelesine kadar her alanda gerçekleşecek direnişler, toplumun iliklerine kadar ihtiyaç duyduğu taze havayı ve soluklanma imkanlarını sağlayacaktır. Ya mücadeleyle toplum, yenide hayat bulup canlanacak ya da sermaye düzeninin ve dinci faşist iktidarın yarattığı karanlık içerisinde zombileşen "hayatlara" kalacaktır.

Toplumumuzun ihtiyaç duyduğu böylesi bir mücadelenin öncülüğünü, ideolojik, programatik ve sınıfsal temeliyle yanıtlayabilecek yegane güç olarak sınıf devrimcilerinin "geçmişin devrimci birikimini geleceğe taşıyacaklarına" olan tam inancıyla, yeni mücadele yılınızı kutluyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

"Devrimi ve devrimci birikimimizi savunuyoruz. Zor dönemin bilinciyle devrime hazırlanıyoruz!"

"İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak"

TKİP DAVA TUTSAĞI ONUR KARA
MEKTUP ADRESİ:
2 NO'LU F TİPİ HAPİSHANESİ
C-70
TEKİRDAĞ

**“Buz kırılmış,
yol açılmıştır!”**

V. İ. Lenin

**Tarihin gördüğü en büyük devrimciyi
ölümünün 100. yılında saygıyla
anıyoruz!**

